

กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์

นางสาวปณิตตา จันทร์อร่าม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CREATIVE PROCESS OF PHOTO NOVELS FROM
ALBERT CAMUS' EXISTENTIALIST NOVELS

Miss Puntita Janaram

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication
Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิ
	ภavnนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์
โดย	นางสาวปัทมา จันทน์อร่าม
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา สมไพบูลย์)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)
.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชุตินา มณีวัฒนา)

ปิ่นทิศา จันทร์อร่าม : กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ (CREATIVE PROCESS OF PHOTO NOVELS FROM ALBERT CAMUS' EXISTENTIALIST NOVELS) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, 217 หน้า.

การวิจัยเชิงสร้างสรรค์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* และเพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสารัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่ายจากการนำเสนอทั้ง 3 รอบมีผู้ร่วมเสวนาจำนวน 26 คนและผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 57 คน

กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เริ่มกระบวนการตั้งเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2557 จนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2558 นวนิยายที่นำมาใช้ประกอบด้วย 1) เรื่อง *คนนอก* (L'Étranger) ประพันธ์ในปี พ.ศ. 2485 (แปลโดย อำพรธม โอตระกูล, 2510) 2) เรื่อง *มนุษย์สองหน้า* (The Fall) ประพันธ์ในปี พ.ศ. 2499 (แปลโดย ตูลจันทร์, 2516) นำมาคิดสรรและปรุงแต่งเป็นข้อความประกอบภาพและแปลข้อความเหล่านั้นเป็นภาพถ่าย โดยนำเสนอแก่นสารคือ ขนบ และคุณค่าต่าง ๆ ที่สังคมยกย่องนั้นเป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นก่อนเป็นปวงให้มนุษย์ติดกับเอง ยิ่งยึดถือยึดมั่นรังแต่จะสร้างความทุกข์ให้แก่ตัวเรา ทุกอย่างเป็นเพียงสิ่งที่ไร้ความหมาย เพราะแท้จริงแล้วมนุษย์เองที่สร้างความหมายเหล่านั้นขึ้นมา การออกแบบภาพถ่ายมุ่งใช้สัญลักษณ์สื่อสารความหมายและสะท้อนอารมณ์ของแก่นสารัตถะจากนวนิยาย รูปแบบของการนำเสนอมีสองรูปแบบ คือ การนำเสนอแบบการอ่าววรรณกรรมภาพถ่ายด้วยตนเอง และการนำเสนอภาพถ่ายแบบสไลด์พร้อมการอ่านข้อความประกอบ โดยมีเสียงผู้อ่านทั้งหญิงและชายเพื่อเป็นตัวแทนของมนุษยชาติ

ผลการประเมินความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ดี องค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงที่สุดของจากเรื่อง *คนนอก* ทั้ง 3 รอบ คือ สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย และ ความเห็นต่อการใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกร่วมไม่จำเพาะเจาะจง ได้ค่าเฉลี่ย(M) (M= 4.06/ S.D. = 0.89) ส่วนเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* รอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 คือ ความคิดเห็นต่อภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน ได้ค่าเฉลี่ย (M=4.45 / S.D.=0.89) รอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 คือ สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย ได้ค่าเฉลี่ย (M=4.08 / S.D.=0.79) และจากการเสวนาพบว่า การนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายในครั้งนี้ ทำให้นวนิยายมีความน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนที่ไม่เคยอ่านนวนิยายมาก่อนเห็นว่าภาพรวมของวรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้สามารถเข้าใจประเด็นเนื้อหาของนวนิยายได้ง่ายขึ้น ผลจากการวิจัยยังพบว่า การรับรู้ต่อปรัชญาอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์มาก ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดทั้ง 2 เรื่อง และ 3 รอบการนำเสนอ หน้าที่การงาน เกียรติยศชื่อเสียง ศาสนาและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในสังคมล้วนครอบงำมนุษย์ โดยรอบการนำเสนอแบบการอ่าววรรณกรรมภาพถ่ายด้วยตนเอง เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* มีค่าเฉลี่ย (M= 4.35/S.D. = 0.67 และ 4.20/S.D. = 0.77 ตามลำดับ) ส่วนรอบการนำเสนอภาพถ่ายแบบสไลด์พร้อมการอ่านข้อความประกอบ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* มีค่าเฉลี่ย (M= 4.03 / S.D. = 1.13 และ 4.19/S.D. = 0.99 ตามลำดับ)

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5684678328 : MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: PHOTO NOVEL / CREATIVE / EXISTENTIALISM

PUNTITA JANARAM: CREATIVE PROCESS OF PHOTO NOVELS FROM ALBERT CAMUS' EXISTENTIALIST NOVELS. ADVISOR: ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAJ-SIRIWONGS๑, 217 pp.

This research purpose was to create the process of photo novels from Albert Camus' existentialist novels "L'Etranger" and "The Fall", also the essence on the philosophy of existentialism. There were 26 attendances from three rounds and 57 people answered the questionnaires.

The process was started in August 2014 through July 2015 and the novel that introduced includes: (1) *L'Etranger*, authored in 1942 (translated by Ampan Aottrakul in 1967) (2) *The Fall*, authored in 1956 (translated by Tuljarn in 1970) there were selected and prepared as messages in photos. By offering quintessential tradition and values of the society is regarded as the only man-made things a snare to themselves. It would only take hold suffering unto them. Everything is just a meaningless because they created those meaning up. All the Photos were design to communicate as the sign and emotional resonance of the core essence of the novels. The presentation shown by read the photo message manually and the slide presentation with reading aloud by men and women to represent humanity.

The results showed that the assessment reviews were favorable with an average satisfaction highest from three rounds of the aesthetics in literature, photos and comments. The use of the pronoun "I" of the protagonists can create a sense on nonspecific average (M) (M = 4.06 / SD = 0.89) of *The fall* in 13-14 June 2558, the reviews of photos shown interested in average (M = 4.45 / SD = 0.89) in June 17, 2558 was the pleasure of reading literature shown average (M = 4.08 / SD = 0.79) and the dialogues were found that photos presented in this literature were more interesting novel, especially among people who never read the novel before. All the literary photos help them to understand more easily about the point of three novels content. The results on the perception of the existential philosophy on 2 novels were shown good criteria and the most average issues were *L' Etranger* and *The fall*. In the presentation of open literature, self-photos and human duplex shown an average (M = 4.35 / SD = 0.67 and 4.20 / SD = 0.77, respectively) the presentation of photos as a slideshow with reading aloud and the accompanying text between *L'Etranger* and *The fall* shown (M = 4.03 / SD = 1.13 and 4.19 / SD = 0.99, respectively).

Field of Study: Communication Arts

Student's Signature

Academic Year: 2014

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลุล่วงมิได้ถ้าปราศจากคำแนะนำถึงแนวทางในการวิจัยด้านต่าง ๆ ทั้งกระบวนการคิดวิเคราะห์ แนวทางการเขียนและเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ องค์กรความรู้อันเป็นแนวทางในงานวิจัย ตลอดจนการดูแลและเอาใจใส่ จากรองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก มาโดยตลอด อีกทั้งยังได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา สมไพบูลย์ ประธานกรรมการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชูติมา มณีวัฒนา กรรมการภายนอก ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา สมไพบูลย์, อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, อาจารย์ ดร. พรอรัมภ์ ยอดเนตร, คุณเกรียงไกร พุเกษม และคุณณัฐพงษ์ เขียรสวัสดิ์กิจ ที่กรุณาสละเวลาในการอ่านประกอบข้อความในการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตระดับปริญญาโท กลุ่มวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรีย์และบันเทิงคดี และคุณตติวุฒิ ปิ่นแก้ว ที่คอยช่วยเหลือการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณ ภาควิชาวาทะวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

ขอขอบคุณทุกคนในครอบครัวที่สนับสนุนมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณงานประพันธ์อันเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่าของ อัลแบร์ กามูส์ นักเขียนรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามนำวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. แนวคิดและทฤษฎี.....	9
1.1 แนวคิดเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยม	9
1.2 แนวคิดศิลปะและการออกแบบทัศนสาร	15
1.3 แนวคิดเรื่องศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญลักษณ์	22
1.4 แนวความคิดเรื่องการตัดแปลงสื่อ.....	33
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาอัตถิภาวนิยม	36
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัลแบร์ กามูส์.....	38

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารด้วยภาพ.....	39
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดแปลงสื่อ	40
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	42
ข้อมูลและแหล่งข้อมูล	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
ระเบียบวิธีวิจัย	43
บทที่ 4 ผลการวิจัย	44
ผลการศึกษา : จุดประสงค์ข้อที่ 1.....	44
1. การคัดสรร และปรุงแต่งข้อความประกอบภาพถ่าย	44
2. การแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่าย	63
3. การสร้างสรรค์ภาพถ่าย	85
4. การจัดเสวนาและการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจาก นวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง <i>คนนอก</i> และ <i>มนุษย์สองหน้า</i>	121
ผลการศึกษา : จุดประสงค์ข้อที่ 2.....	132
1. ทักษะคิดจากผู้ร่วมเสวนา.....	132
2. ทักษะคิดจากแบบสอบถาม	149
3. ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่อวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง <i>คนนอก</i> และ <i>มนุษย์สองหน้า</i>	169
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	176
สรุปผลการวิจัย.....	176
คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนว อัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง <i>คนนอก</i> และ <i>มนุษย์สองหน้า</i> ในด้านการเล่า เรื่องและการนำเสนอเป็นอย่างไร	176

คำถามวิจัยข้อที่ 2 การประเมินผลสุนทรียภาพและสาร์ตละของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ ผู้รับสารได้รับในวรรณกรรมภาพถ่ายเป็นอย่างไร	181
อภิปรายผลการวิจัย.....	187
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	198
ข้อเสนอแนะ	198
รายการอ้างอิง	200
ภาคผนวก.....	204
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	217

สารบัญตาราง

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างสีและความรู้สึกทางด้านจิตวิทยา	28
ตาราง 2 แสดงผลทางจิตวิทยาของเส้นและรูปทรง.....	30
ตาราง 3 แสดงตัวอย่างการตัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง <i>คนนอก</i>	49
ตาราง 4 แสดงตัวอย่างการปรับชื่อตัวละครจากนวนิยายเรื่อง <i>คนนอก</i>	53
ตาราง 5 แสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>	87
ตาราง 6 แสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>	107
ตาราง 7 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามเพศ.....	149
ตาราง 8 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามช่วงอายุ	149
ตาราง 9 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามระดับการศึกษา.....	150
ตาราง 10 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยรู้จักอัลแบร์ กามูส์	150
ตาราง 11 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์	151
ตาราง 12 จำนวนร้อยละของผู้ชมต่อความอยากอ่านงานประพันธ์ของ	151
ตาราง 13 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>	152
ตาราง 14 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>	152
ตาราง 15 แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่าย	154
ตาราง 16 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง	155
ตาราง 17 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>	155
ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏใน.....	156
ตาราง 19 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามเพศ.....	157
ตาราง 20 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามช่วงอายุ	158
ตาราง 21 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามระดับการศึกษา	158

ตาราง 22	จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยรู้จักอัลแบร์ กามูส์	159
ตาราง 23	จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์	159
ตาราง 24	จำนวนร้อยละของผู้ชมต่อความอยากอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์	160
ตาราง 25	จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>	160
ตาราง 26	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i> ...	161
ตาราง 27	แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่าย	162
ตาราง 28	จำนวนร้อยละขององค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>	163
ตาราง 29	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมวรรณกรรมภาพถ่าย	164
ตาราง 30	แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่าย	165
ตาราง 31	แสดงความแตกต่างของเพศต่อความชื่นชอบองค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่าย.....	166
ตาราง 32	แสดงความแตกต่างของประสบการณ์อ่านต่อความชื่นชอบองค์ประกอบใน.....	167
ตาราง 33	แสดงความแตกต่างความสนใจหลังรับชมการนำเสนอต่อความชื่นชอบองค์ประกอบ....	167
ตาราง 34	แสดงความแตกต่างของอายุต่อความชื่นชอบองค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่าย.....	168

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1 ชุดสี 12 สีหลัก	27
ภาพที่ 2 ชุดน้ำหนักรสี 12 สีหลัก.....	27
ภาพที่ 3 การแต่งกายตัวละครภาคแรก	65
ภาพที่ 4 การแต่งกายตัวละครภาคสอง	65
ภาพที่ 5 แสดงการใช้ไฟแฟลชสร้างอารมณ์ของภาพ	105
ภาพที่ 6 แสดงการใช้ไฟแฟลชเพิ่มมิติของภาพ.....	105
ภาพที่ 7 แสดงภาพถ่ายที่ใช้ภาพสะท้อนในหยดน้ำ	106
ภาพที่ 8 แสดงภาพถ่ายที่ใช้ภาพสะท้อนในหยดน้ำ	106
ภาพที่ 9 ปกเปิดเรื่องวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>	122
ภาพที่ 10 ปกเปิดเรื่องวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>	123
ภาพที่ 11 การนำภาพกับข้อความวางรวมกันจากรวมกรรมภาพถ่าย.....	123
ภาพที่ 12 การนำภาพกับข้อความวางรวมกันจากรวมกรรมภาพถ่าย.....	124
ภาพที่ 13 โปสเตอร์การจัดเสวนาวรรณกรรมภาพถ่ายในวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558.....	125
ภาพที่ 14 แสดงการประชาสัมพันธ์ผ่าน Facebook.....	129
ภาพที่ 15 โปสเตอร์การจัดเสวนาวรรณกรรมภาพถ่ายในวันที่ 17 มิถุนายน 2558.....	130

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

... “ศิลปะ คือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก ความคิด ความงาม ความพอใจ และรับใช้สังคม” (ประเสริฐ พิชยะสุนทร, 2555: 11) หรืออาจกล่าวได้ว่า ศิลปะ เป็นสิ่งซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกของมนุษย์ และศิลปะนั้นสามารถปรากฏขึ้นได้ทุกยามที่มนุษย์ผู้นั้นเกิดความรู้สึก และปรารถนา ที่จะสะท้อนความรู้สึกนั้นออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ถึงกระนั้นคำว่า “ศิลปะ” ก็มีอาจจำกัดความใดความหนึ่งได้ อาจด้วยความหลากหลายของรูปแบบและศิลปิน แต่จุดร่วมของงานศิลปะนั้นก็คือ “การถ่ายทอดความรู้สึก” และเมื่อความรู้สึกเหล่านั้นถูกส่งทอดไปยังผู้เสพศิลปะแล้ว ความรู้สึกของผู้เสพศิลป์กับศิลปินย่อมส่งถึงกันด้วยหนทางที่ง่ายดายและทรงพลังยิ่ง

ศิลปะแขนงหนึ่งที่จะช่วยให้มนุษย์มีความสมบูรณ์และเพิ่มพูนความงามของจิตใจมากขึ้น คือ วรรณคดี วรรณคดี หมายถึง หนังสือที่ได้รับยกย่องว่าแต่งดี เป็นเรื่องสมควรที่สาธารณชนจะได้อ่านโดยไม่เสียประโยชน์ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2525: 754, เสถียรโกเศศ , 2515: 5-6) และเป็นศิลปะอันเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่าทางด้านอารมณ์และจิตใจ ดังคำกล่าวของ เสฐียรโกเศศ (2515: 26) ที่ว่า “ความรู้เรื่องธรรมชาติเป็นหน้าที่ของวิทยาศาสตร์ การผลิตสิ่งที่ดีงามไพเราะเป็นหน้าที่ของศิลปะ มนุษย์อาศัยวิทยาศาสตร์เป็นอำนาจบังคับพลังงานของธรรมชาติเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนแต่มนุษย์อาศัยศิลปะเพื่อแสวงหาความดีงาม และความบันเทิงให้แก่จิตใจตน วิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องของเหตุผลข้อเท็จจริง เป็นไปในทางปัญญา ส่วนศิลปะเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ ความรู้สึกนึกเห็นเป็นไปในทางจิตใจ” อีกทั้งวรรณคดีมิได้ให้เพียงความเพลิดเพลินแต่ยังสอดแทรกไปด้วยคุณค่าทางปัญญา และคุณค่าทางศีลธรรม

วรรณกรรมเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับมนุษย์จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรม ตั้งแต่ครั้งโบราณและเข้ามามีบทบาทในวิถีชีวิตของคนทุกระดับในสังคม และในทุกๆ ด้าน

ทั้งการประกอบอาชีพ การใช้ชีวิตประจำวัน และการดำรงชีวิตในสังคม (ชัตสฎณี สินธุสงฆ์, 2532: 23) วรรณกรรมกับมนุษย์จึงยากที่จะแยกออกจากกัน

ด้วยสภาพสังคมในปัจจุบันมนุษย์ส่วนใหญ่ถูกพันธนาการกับกฎเกณฑ์ ศาสนา ความเชื่อ จารีต ประเพณี ศีลธรรมของสังคม รวมไปถึงความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ส่งผลให้กลุ่มคนหนึ่งในสังคมพยายามแสวงหาวัตถุเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และเลือกยึดมั่นในกฎเกณฑ์ของสังคมโดยไร้ซึ่งข้อโต้แย้งใด ๆ เพื่อให้รู้สึกถึงการยอมรับของสังคมที่มีต่อตัวเอง (Social Identity) ในปัจจุบันกลุ่มคนเหล่านี้เข้าใจว่าตนเองมี “เจตจำนงเสรี” (Free Will) ในการตัดสินใจเพื่อกระทำสิ่งต่าง ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นถูกครอบงำทางความคิดไว้อย่างแยบยลโดยไม่รู้ตัว ทั้งนี้พรพวรรณ อาทิตยตั้ง กล่าวไว้ว่า สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีสภาพสังคมที่อาจกล่าวได้ว่า “เศรษฐกิจก้าวหน้า สังคมมีปัญหา การพัฒนาไม่ยั่งยืน” (พรพวรรณ อาทิตยตั้ง, 2555: ออนไลน์) หรือการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศกลับทำให้เกิดปัญหาทางสังคมสวนทางพอกพูนมากขึ้น เนื่องจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างก้าวกระโดดกลับนำมาพาความเจริญทางวัตถุเพิ่มมากขึ้นไปด้วย อำนาจทุนนิยมมีบทบาทสูงต่อสังคม องค์กรต่าง ๆ พยายามสร้างสื่อเพื่อชักจูงให้คนในสังคมเกิดความ ต้องการต่าง ๆ จนกลายเป็นสังคมบริโภคนิยม จิตใจคนเกิดความสับสน แม้ความเจริญทางด้านวัตถุอาจทำให้มนุษย์มีความสะดวกสบาย แต่กลุ่มคนบางกลุ่มกลับยอมให้วัตถุเหล่านั้นมีอำนาจเหนือตนเอง ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ทำให้สภาพความเป็นมนุษย์ถูกลดทอนลงจนกลายเป็นวัตถุ (ธีรา สุขสวัสดิ์ ธิณ อยุธยา, 2547: 112, พรพวรรณ อาทิตยตั้ง, 2555: ออนไลน์, วันชาติ ชาญวิจิตร, 2554: 2, วิทย์ วิศทเวทย์, 2547: 191)

อย่างไรก็ตามเหตุการณ์การครอบงำด้วยอำนาจต่าง ๆ ภายในสังคมเกิดขึ้นมาตั้งแต่อดีตดัง แสดงให้เห็นได้ในหน้าประวัติศาสตร์ แต่มีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งตระหนักถึงการครอบงำดังกล่าวและมีท่าทีปฏิเสธกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม เพื่อแสวงหาสารัตถะอันแท้จริงของชีวิตมนุษย์ ซึ่งทำที่ดังกล่าวสะท้อนอยู่ในแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) นักอัตถิภาวนิยม เช่น Christian Kierkegaard, Jean-Paul Sarte ได้ใช้ศิลปะตามแขนงที่ตนถนัดแสดงปรัชญาตามแนวทางของตนออกมาดังปรากฏ ในวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ อาทิความเรียง บทความ นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร งานศิลปะจำนวนไม่น้อยที่สอดแทรกแนวคิดของปรัชญาอัตถิภาวนิยมโดยมีลักษณะอันสอดคล้องไปกับการดำเนินชีวิตจริงของมนุษย์มากกว่าการยึดหลักทฤษฎีตายตัว พร้อมมุ่งส่งเสริมให้มนุษย์ดำรงชีวิตให้สมศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์โดยไม่ยอมให้อำนาจใด ๆ เข้ามาทำให้ตนกลายเป็นวัตถุที่ปราศจากซึ่งชีวิตจิตใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานวรรณกรรมของ อัลแบร์ กามูส์ (กิริติ บุญเจือ, 2522: 3-18, พินิจ รัตนกุล, 2556: 97-113)

ดังตัวอย่างคำพูดของเมอร์โซลต์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ของ อัลแบร์ กามูส์ พูดถึงการยึดมั่นในพระเจ้าของผู้เป็นเจ้าของบาทหลวง กับการไม่ได้ยึดถือสิ่งใดของเขาเองดังนี้ “ความมั่นใจในตนเองของเขานั้นไม่ได้มีค่าเท่าเส้นผมผู้หญิงสักเส้นเดียว เขามีชีวิตอยู่ก็เหมือนไม่มี เพราะเขาดำรงชีวิตเช่น คนตาย แต่ฉันสิ ถึงฉันจะมีมือเปล่าแต่ฉันก็มั่นใจในตัวฉัน มั่นใจในทุกสิ่ง มั่นใจมากกว่าตัวเขา เชื่อมมั่นในชีวิตฉัน และในความตายที่จะมาถึง...”

จากวรรคตอนหนึ่งของบทสนทนาระหว่างตัวละครเอก เมอร์โซลต์ กับบาทหลวง ในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ของนักประพันธ์ชาวอัลจีเรีย อัลแบร์ กามูส์ ข้างต้นแสดงถึงความเป็นปัจเจกอันไร้ซึ่งอิทธิพลภายนอกใด ๆ ที่สามารถเข้ามากระทบความคิด และการดำเนินชีวิตได้ แม้ตัวละครนี้ได้รับโทษประหารชีวิตอยู่ก็ตาม ซึ่งให้เห็นความเป็นอัตถิภาวนิยมที่สอดแทรกอยู่ภายในวรรณกรรมชิ้นนี้ แนวคิดของเขาเป็นไปในทางที่เฉยจุต์อ่อนหรือผลเสียของข้อปฏิบัติที่เป็นอยู่ อีกทั้งยังมุ่งเน้นกระตุ้นให้ผู้อ่านขบคิดหาวิธีการแก้ไขโดยมิได้เสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหา เพียงแต่ต้องการกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพราะมิฉะนั้นแล้วเราจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง

อัลแบร์ กามูส์ (Albert Camus, 1913-1960) นักประพันธ์นวนิยาย บทละคร นักแสดงแนว Absurd ชาวอัลจีเรีย กำเนิดขึ้นท่ามกลางความยากจน บิดาของเขาเสียชีวิตไปในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งมีมารดาคอยเลี้ยงดูอย่างยากแค้นเพียงลำพัง แต่เขาลับมองว่าความยากจนที่ประสบมานั้นไม่ใช่อุปสรรคในการดำรงชีวิต และด้วยความเข้าใจดังกล่าว ทำให้เขาต้องการช่วยเหลือคนยากจนให้มีวิถีชีวิตของคนเหล่านั้นดีขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง ในระดับอุดมศึกษาเขาจึงเข้าร่วมอุดมการณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ต่อมาไม่นานเขาจึงเห็นว่าหลักการของพรรคไม่สามารถตอบสนองอุดมคติของตนได้ จึงเลิกล้มหลังออกมาและได้จัดตั้งคณะละครขึ้นเพื่อเป็นปากเสียงช่วยเหลือผู้ที่ถูกกดขี่ ในช่วงเวลานั้นเขาได้อ่านงานของเอพิคุรุส และสำนักโตอา จึงได้แนวความคิดไปเขียนนวนิยายเรื่องแรกของเขาชื่อ “*คนนอก*” ซึ่งได้รับกระแสตอบรับอย่างท่วมท้น สาเหตุที่ผู้คนในยุคนั้นชื่นชอบงานของเขาเนื่องจากงานเขียนของเขานอกจากจะสร้างสุนทรียภาพให้กับผู้อ่านแล้ว ตัวบทยังกระแทกจิตใจบางอย่างที่แฝงเร้นอยู่ในชาวฝรั่งเศส และชาวยุโรปในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองได้อย่างดี

หลังจากกามูส์หันหลังให้กับลัทธิคอมมิวนิสต์ ทั้งยังต่อต้านการกระทำที่ใช้ความรุนแรงต่าง ๆ โดยเขามีทัศนคติต่อการก่อวินาศกรรมว่าเป็นการทำลายล้างผู้บริสุทธิ์ และสาธารณประโยชน์โดยใช้อุดมการณ์บังหน้า ความรักสงบดังกล่าวของเขาทำให้ถูกเข้าใจผิด และถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก เขาไม่เข้าใจว่า การมีจริยธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ทำให้เขากลับกลายเป็นตัวตลกต่อสายตาผู้อื่นได้อย่างไร ความผิดพลาดในชีวิตครั้งนี้ทำให้เกิดนวนิยายชิ้นสุดท้ายในชีวิตของเขาชิ้นนั้นคือ “*การล่มสลาย*” หรือ

“มนุษย์สองหน้า” (*The Fall*) ซึ่งเป็นนวนิยายอันเกิดจากการมองเห็นชีวิตตนเองว่าเป็นสิ่งจอมปลอมไร้สาระ จึงตีแผ่เผยโฉมหน้าความจริงภายใต้หน้ากากของ “คนดี” สะท้อนให้เห็นบางสิ่งที่แฝงเร้นอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์อย่างแยบยล แต่แล้วหลังจากผลงานชิ้นนี้ถูกตีพิมพ์ได้ไม่นาน (ตีพิมพ์ในปี 2499) ก็ได้รับการประกาศให้เป็นผู้สมควรรับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมในปีพุทธศักราช 2500 ไม่เพียงเหตุแห่งความล้ำเลิศทางด้านวรรณศิลป์แล้ว วรรณกรรมของกามูส์ยังกระตุ้นสติสัมปชัญญะแก่มนุษย์ มิให้ตกเป็นทาสของอำนาจชั่วร้ายทั้งหลาย แต่ไม่นานนักหลังจากรับรางวัล เขาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนสิ้นอายุขัยลงในปี 2503 กระนั้นวรรณกรรมของเขายังถูกสืบทอด และเป็นที่ยอมรับมาจนถึงปัจจุบัน (กิริติ บุญเจือ, 2522: 140-144, พินิจ รัตนกุล, 2556: 111-131)

ด้วยพลังของวรรณกรรมที่สามารถถ่ายทอดเรื่องเล่าของนักประพันธ์ โดยไม่อาจหลีกเลี่ยงการนำประสบการณ์ที่ประสบในชีวิต รวมถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์มาร้อยเรียงจนกำเนิดเป็นวรรณกรรมนั้นได้ เนื่องจากผู้ประพันธ์ดำรงชีวิตอยู่ภายในสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การใช้วัตถุดิบภายในชีวิตอันเป็นสังคมมนุษย์ของนักประพันธ์เอง ทั้งเจตนาหรือไม่นั้น จึงเป็นสิ่งที่ปฏิเสธได้ยาก อีกทั้งศิลปะวรรณคดีที่แท้จริง จำต้องประพุดตัวเปรียบได้กับภาพสะท้อนของสังคม และสามารถในการแสดงปัญหาของสังคมได้ ในทางหนึ่งสังคมเองก็ถือเป็นจุดกำเนิดของวรรณกรรมเช่นกัน ดังนั้นความสัมพันธ์และความสำคัญระหว่างวรรณกรรม สังคม และผู้ประพันธ์นั้น หากจะแยกกันได้โดยยาก (เจตนา นาควัชร, 2542: 1-2, วิทย์ ศิวะศรียานนท์, 2544: 177) ซึ่งอัลแบร์ กามูส์ คือหนึ่งในนักประพันธ์ที่สำคัญและใช้วรรณกรรมในการสะท้อนปัญหาของสังคมได้อย่างทรงพลังดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

วรรณกรรมหลายเรื่องมิได้หยุดอยู่เพียง “มีไว้อ่าน” เท่านั้น หากแต่ได้รับการดัดแปลงเป็นบทละคร เพลงขับร้อง การเทศน์ในงานประเพณีต่าง ๆ รวมไปถึงการสร้างสรรคภาพจิตรกรรม ประติมากรรม เช่น ภาพเขียนจิตรกรรมฝาผนังเรื่องรามเกียรติ์ ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เป็นต้น อีกทั้งในด้านความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับปรัชญานั้นก็มีปรากฏมาตั้งแต่อดีต ในลักษณะการนำปรัชญามาใช้เป็นแก่นเรื่อง หรือสอดแทรกไว้ในความรู้สึกนึกคิดของตัวละครทำให้เกิดความเข้าใจในปรัชญาได้อย่างแจ่มชัด จึงจะเห็นได้ว่าวรรณกรรมมิได้เป็นศิลปะที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว หากแต่เป็นศิลปะร่วมกับศิลปะและวิทยาการแขนงต่าง ๆ อีกมากมาย (สุจิตรา จรจิต, 2547: 45-73) และหนึ่งในวรรณกรรมระดับโลกที่มีความสัมพันธ์กับความรู้ทางปรัชญาและเคยได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี พ.ศ. 2510 โดย *Luchino Visconti* ชาวอิตาลี ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์สื่อทัศน์ (Visual media) ประเภทภาพยนตร์จากงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ เป็นครั้งแรกและได้รับการ

ดัดแปลงเป็น ภาพยนตร์สั้นจากนิสิตนักศึกษาจำนวนหนึ่ง กระนั้นก็ยังไม่เคยมีการดัดแปลงเป็นวรรณกรรมภาพถ่ายมาก่อน

สื่อทัศน (Visual media) ประเภทภาพถ่ายเป็นการสื่อสารในเชิงทัศนสาร (Visual Communication) ที่ปรากฏขึ้นครั้งแรกมากกว่า 2 ศตวรรษ เริ่มจากการสร้างด้วยระบบอนาล็อกและในช่วง พ.ศ. 2493 – 2502 ได้ก้าวสู่ระบบดิจิทัลตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เมื่อเริ่มเกิดภาพสีจากดิจิทัลในช่วง พ.ศ. 2513 – 2522 ภาพสีจากดิจิทัลสามารถดึงดูดความสนใจอย่างมาก การพัฒนาด้านเทคโนโลยีกล้องถ่ายภาพดิจิทัลและการตกแต่งภาพเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนในปี พ.ศ. 2533 ระบบการบันทึกภาพเพิ่มขีดความสามารถพร้อมกับการพัฒนาของกล้องดิจิทัล ผู้คนสามารถสร้างและบันทึกภาพได้ด้วยตนเองมากมาย สิ่งเหล่านี้เข้าไปอยู่ในทางเลือกหนึ่งของผู้บริโภคในการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (Huang et al., 2014)

ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 20 การสื่อสารด้วยสื่อทัศนได้ก้าวกระโดดจากการเก็บบันทึกด้วยเทปแอมแม่เหล็กจนกลายเป็นแผ่นบันทึกแบบ Blue ray ที่สามารถบันทึกข้อมูลได้มากมายและรวดเร็วซึ่งเป็นปัจจัยแรกที่ทำให้สื่อทัศนต่าง ๆ ถูกนำไปใช้ประโยชน์ได้มากขึ้นและแพร่หลาย ในช่วง พ.ศ. 2543 – 2553 ถือได้ว่าเป็นการปฏิวัติการใช้ข้อมูลทัศนภาพ (Visual Data) ประชากรทั่วโลกประมาณ 2.5 พันล้านคนมีกล้องดิจิทัลเป็นของตัวเอง กอปรกับการพัฒนาเทคโนโลยีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผู้คนทั่วโลกสามารถเก็บ จัดเรียง หรือส่งต่อภาพให้กันอย่างรวดเร็วผ่านสังคมออนไลน์ (social media) รูปแบบของสังคมออนไลน์มีทั้งข้อความ รูปภาพ วิดีโอ แต่ในปัจจุบันรูปแบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ “Visual Social Media” Visual Social Media เป็นการสื่อสารบนสังคมออนไลน์รูปแบบหนึ่งที่เน้นการใช้รูปภาพ และวิดีโอ หรือ Visual Content ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือสื่อทัศนที่ถูกส่งต่อผ่านบนสังคมออนไลน์อาทิ Facebook หรือเครือข่ายสังคมอย่าง Twitte, Instagram, Youtube, Tumblr และ Pinterest จุดเด่นของสื่อประเภทนี้คือสามารถสื่อสารถึงผู้รับได้หลากหลายกลุ่ม สถิติการใช้สื่อทัศนผ่านสังคมออนไลน์ในประเทศไทยปี พ.ศ. 2556 พบว่า facebook คนไทยเข้าใช้มากคิดเป็น 42% หรือเกือบครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศ และสิ่งที่ผู้ใช้ Facebook ส่งต่อกันมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ อันดับ 1 Inatagram อันดับ 2 Youtube และอันดับ 3 twitter twitter มีผู้ใช้ในไทยประมาณ 4.5 ล้านคน และ Instagram ได้รับความนิยมมากในช่วงปี 2012-2013 โดยมีการเติบโตมาก ถึง 546% ถือได้ว่าเป็นสังคมออนไลน์ที่เติบโตสูงที่สุดในปี 2013 ที่ผ่าน มา คนไทยโพสต์ภาพขึ้น Instagram มากถึง 36,443,398 ภาพ โดยเป็นวิดีโอ มากถึง 1,370,272 วิดีโอ ที่เหลือเป็นรูปภาพกว่า 96.24% (Bennett, 2013, Huang et al., 2014, Schreck and Keim, 2013, ไอที24hrs, 2556)

จะเห็นได้ว่าภาพมีพลังในการสื่อสารอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่เรียกกันว่า ยุค Visual World ทำให้ภาพถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ รวมทั้งรูปแบบหนึ่งที่เรียกว่า “Photo Novel” หรือ “วรรณกรรมภาพถ่าย”

วรรณกรรมภาพถ่าย (Photo Novel) เป็นสื่อทัศนศิลป์รูปแบบหนึ่ง ที่ตีพิมพ์เป็นหนังสือ สร้างขึ้นจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ โดยใช้ภาพนิ่งจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เรื่องนั้น ๆ รวมไปถึงการสร้างภาพการ์ตูนแล้วนำมาใส่คำบรรยายในรูปบอลลูนแทนการเจรจาของตัวละครในเรื่อง เพื่อใช้ในการเล่าเรื่องจากวรรณกรรมต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นวรรณกรรมแนวโรแมนติก (Tulloch, 1991: 23)

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีประสงค์ที่จะสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายซึ่งเป็นสื่อทัศนศิลป์ประเภทหนึ่งและจากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสื่อประเภทนี้มีประสิทธิภาพอย่างมากในการสื่อสารในปัจจุบัน แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษารูปแบบของวรรณกรรมภาพถ่ายโดยการสร้างสรรค์ภาพนิ่งขึ้นมาใหม่เพื่อใช้ในการเล่าเรื่องซึ่งแตกต่างจากรูปแบบเดิมที่เคยนำภาพนิ่งจากภาพยนตร์หรือละครออกมาใช้ในการเล่าเรื่อง กอปรกับข้อความที่กล่าวมาแล้วข้างต้นที่แสดงถึงความสัมพันธ์และความสำคัญของ ศิลปะ วรรณกรรม สื่อในรูปแบบทัศน และผู้ประพันธ์ต่อสังคมที่สอดคล้องกันอย่างยิ่งในแง่ที่จะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดและตอบสนองแนวความคิดจากวรรณกรรมที่สะท้อนสภาพสังคม อันจะก่อให้เกิดแนวทางการตระหนักถึงปัญหาสังคม ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะนำวรรณกรรมอันเต็มเปี่ยมไปด้วยหลักปรัชญาชีวิตอันทรงคุณค่าของอัลแบร์ กามูส์ มาประสมประสานให้เกิดสื่อสร้างสรรค์ด้วยสื่อทัศนศิลป์ในรูปแบบของวรรณกรรมภาพถ่าย ดังแนวคิดของกามูส์ที่ว่า *“ความคิดต่าง ๆ ในปรัชญาจะเป็นนามธรรมว่างเปล่า ถ้าความคิดนั้นไม่ได้สื่อด้วยภาษาที่มีภาพพจน์มองเห็นได้ หรือด้วยการใช้ตัวละครแสดงบทให้เห็นเป็นรูปธรรม เช่นวรรณกรรม...”* (กล่าวถึงโน พินิจ รัตนกุล, 2556: 99) ด้วยมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาค้นคว้าองค์ความรู้จากกระบวนการสร้างสรรค์เพื่อไปประยุกต์ใช้ในการถ่ายทอดวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าอื่น ๆ และเพื่อแนะให้เห็นมุมมองในอีกรูปแบบหนึ่งของชีวิตในแบบฉบับวรรณกรรมภาพถ่ายเพื่อหวังว่าองค์ความรู้ที่ได้รับจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการถ่ายทอดวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าอื่น ๆ และเพื่อประเมินผลสุนทรียภาพและสารัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย โดยผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งนี้จักก่อให้เกิดสุนทรียภาพและสารัตถะไม่มากนักน้อย

คำถามนำวิจัย

1. กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ในด้านการเล่าเรื่องและการนำเสนอเป็นอย่างไร
2. การประเมินผลสุนทรียภาพและสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับใน วรรณกรรมภาพถ่ายเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*
2. เพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจาก วรรณกรรมภาพถ่าย

ขอบเขตของการวิจัย

สร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* (L'Étranger) และ *มนุษย์สองหน้า* (The Fall) ศึกษากระบวนการสร้างสรรค์โดยการจัดบันทึกตลอดกระบวนการ เพื่อใช้ในการอภิปรายและสรุปผลด้วยวิธีการเขียนแบบพรรณนา

ประเมินผลงานจากผู้ชม 2 กลุ่มได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมทั่วไปจำนวน 150 คน โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อเป็นเครื่องมือในการประเมินผล โดยใช้ค่าทางสถิติในการประเมิน และการจัดเสวนากลุ่ม (Focus Group) หลังการนำเสนอ

นิยามศัพท์

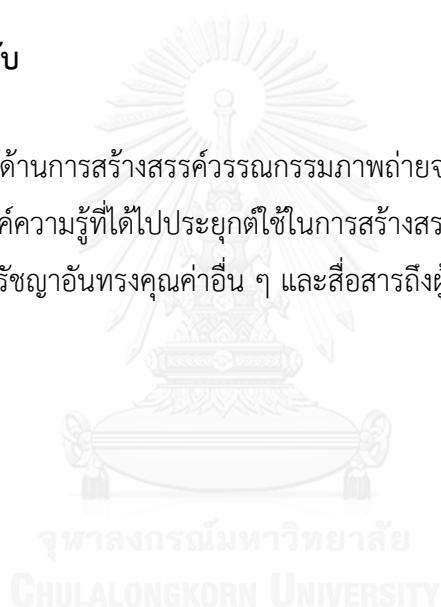
วรรณกรรมภาพถ่าย (Photo Novel) หมายถึง สื่อทัศนรูปแบบหนึ่ง ที่ตีพิมพ์เป็นหนังสือ สร้างขึ้นจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ โดยใช้ภาพนิ่งจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เรื่องนั้น ๆ รวมไปถึงการสร้างภาพการ์ตูนจากวรรณกรรมต่าง ๆ ส่วนในการวิจัยครั้งนี้คือ การสร้างสรรค์สื่อทัศนประเภทภาพถ่ายเพื่อเล่าเรื่องประกอบข้อความจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* (L'Étranger) และ *มนุษย์สองหน้า* (The Fall)

การสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการผลิตวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ ตั้งแต่การคัดเลือกและเรียบเรียงเรื่องเล่าจากข้อความในนวนิยายของกามูส์ รวมถึงการ สร้างสรรค์ภาพถ่ายเพื่อการเล่าเรื่อง

อัตถิภาวนิยม (Existentialism) หมายถึง ทิศนะทางปรัชญาที่ให้ความสำคัญแก่ปัจเจกภาพกว่าสากลภาพ เสรีภาพมากกว่ากฎเกณฑ์ เน้นการสร้างสรรค์มากกว่าการอนุรักษ์ระเบียบแบบแผน ความรู้สึกมากกว่าเหตุผล และให้ความสำคัญแก่ความรู้เชิงอัตนัย (Subjective Knowledge) มากกว่าความรู้เชิงปรนัย (Objective Knowledge) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2548: 35) ซึ่งเชื่อกันว่าจะเป็นทางไปสู่การหลุดพ้นจากกรอบวัฒนธรรมของสังคม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้ด้านการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากวรรณกรรมระดับโลก
2. สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์การเล่าเรื่องด้วยภาพถ่ายจากวรรณกรรมปรัชญาอันทรงคุณค่าอื่น ๆ และสื่อสารถึงผู้รับสารกลุ่มต่าง ๆ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าองค์ความรู้ทั้งแนวคิด และทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ สร้างกรอบความคิด ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎี

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยม

อัตถิภาวนิยมปรัชญาเป็นปรัชญาแขนงหนึ่งที่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ เพราะช่วยสอนให้ มนุษย์รู้จักวิเคราะห์ วิพากษ์สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาภายในชีวิตเพื่อจัดการกับสิ่งเหล่านั้นด้วยปัญญา และ ไม่ให้มนุษย์ถูกครอบงำหรือตกเป็นทาสของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แม้กระทั่งความคิดตนเองในสภาพสังคมที่ สามารถรับข่าวสารต่าง ๆ ได้มากมายและรวดเร็วขึ้น การคิดวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตด้วย แนวทางของปรัชญาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้มนุษย์คงความเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีเหตุผลไว้ได้ (พินิจ รัตนกุล, 2556: 9-10)

ถึงแม้การศึกษาทางด้านปรัชญาจะมีความสำคัญดังกล่าวมาแล้วข้างต้นแต่หากไม่สามารถ สื่อสารให้ผู้คนจำนวนมากเข้าถึงหรือเข้าใจได้นั้นความมีประโยชน์ก็สูญเปล่าไปอย่างน่าเสียดาย ดังนั้นนักคิดหลายท่านจึงใช้ศิลปะในการถ่ายทอดระบบความคิดต่าง ๆ ผ่านงานเขียน วรรณกรรม บทละครต่าง ๆ เพื่อให้ปรัชญาหรือระบบความคิดของเขาเกิดประโยชน์ได้อย่างแท้จริง หนึ่งในนักคิด นักเขียนที่สำคัญก็คือ อัลแบร์ กามูส์ (Albert Camus, 1913-1960)

อัลแบร์ กามูส์เป็นนักประพันธ์และนักคิด งานของเขาได้รับความนิยมนอย่างแพร่หลาย ถึงแม้งานเขียนของเขาจะเต็มไปด้วยระบบความคิดที่ลึกซึ้งแต่กระนั้นก็ยังคงสุนทรียะรสไว้มอบพร่อง และระบบความคิดหนึ่งในเชิงปรัชญาที่ปรากฏแก่สายตาผู้อ่านและนักวิจารณ์ต่าง ๆ ซึ่งเขานั้นปฏิเสธ ว่าตนไม่ใช่สำนักปรัชญาและไม่ได้มีแนวคิดนี้มาตลอดชีวิตนั่นก็คือ ปรัชญาอัตถิภาวนิยม (กิริติ บุญเจือ, 2522: 145)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยหลักปรัชญาอันทรงคุณค่า มาสร้างสรรค์เป็นวรรณกรรมภาพถ่ายและการสร้างสรรค์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นสำคัญว่า การศึกษาในผู้ประพันธ์เป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้งานที่สร้างสรรค์ออกมานั้น เป็นไปในทางที่สอดคล้องกับงานของผู้ประพันธ์ คงไว้ซึ่งกลิ่นอายและสาระของงานวรรณกรรม อีกทั้งยังประโยชน์ในการอธิบายผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยค้นคว้าศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับ อัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยม ดังต่อไปนี้

1.1.1 อัลแบร์ กามูส์ (Albert Camus, 1913-1960)

เป็นนักเขียนและนักปรัชญา เกิดที่เมืองมอนโดวี (Mondovi) ประเทศอัลจีเรียซึ่งในสมัยนั้นยังเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ครอบครัวของกามูส์เป็นคนยากจนที่อพยพมาทำอาชีพกสิกรรมจากเมืองกูเลต์ ฟายेट (Guled Fayet) มลฑลอัลซาสใกล้กับพรหมแดนประเทศเยอรมนี ระหว่างสงครามเยอรมนี-ฝรั่งเศสบิดาของเขาถูกเกณฑ์ทหารและได้เสียชีวิตลงในวัย 29 ปี หรือหลังจากกามูส์เกิดเพียง 1 ปี มารดาของเขามีเชื้อสายสเปน อ่านเขียนไม่ได้ รับจ้างทำความสะอาดต่าง ๆ หลังจากบิดาของเขาเสียชีวิตทำให้มารดาของเขาเปรียบเหมือนคนพิการ หูตึงและแทบพูดไม่ได้ อีกทั้งยังทำให้ครอบครัวของเขายากลำบากมากขึ้น มารดาจึงพากามูส์และพี่ชายไปอาศัยอยู่กับยายในย่านคนจนแถวเบลคอร์ต (Belcourt) ชีวิตของกามูส์ในวัยเด็กทำให้เขาคิดมาก ความหดหู่และไม่แข็งแรง ด้วยสภาพที่อยู่ที่คับแคบ อีกทั้งยายที่คอยเตือนต้ออย่างไร้เหตุผล ถึงกระนั้นกามูส์ก็ไม่เคยรู้สึกเจ็บแค้นในสภาพชีวิตเพราะความรู้สึกเหล่านั้นเกิดขึ้นในช่วงยามที่ต้องอยู่ภายในบ้านเท่านั้นเมื่อออกมาสู่โลกภายนอก กามูส์มีความสุขกับทิวทัศน์ และเพื่อน ๆ หลากหลายเชื้อชาติ ภาพความงามของธรรมชาติในประเทศอัลจีเรียประทับใจกามูส์ตลอดมา ซึ่งแสดงให้เห็นได้จากวรรณกรรมเกือบทุกเรื่องของเขาที่ใช้ทะเลและทิวทัศน์เหล่านี้เป็นฉาก (พิณิจ รัตนกุล, 2556: 85-89)

กามูส์จบการศึกษาระดับมัธยมที่แอลเจียร์ในฐานะนักเรียนทุน และได้ทุนเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแอลเจียร์เช่นกัน ทำวิทยานิพนธ์สำหรับปริญญาโท เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดแบบกรีกและศาสนาคริสต์ ในงานของโพลตินกับเซนต์ออกัสติน

ในวันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2500 กามูส์ได้ประกาศให้เป็นผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดี นับเป็นชาวฝรั่งเศสคนที่ 9 ที่ได้รับรางวัลนี้ และในวันที่ 4 มกราคม 2503 เขาประสบอุบัติเหตุรถยนต์ชนต้นไม้ถึงแก่กรรม

1.1.2 อัลแบร์ กามูส์ กับปรัชญาอัตถิภาวนิยม

กามูส์สำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิตจากประเทศแอลจีเรีย ทางปรัชญาแต่กระนั้นเขาก็กลับปฏิเสธความเป็นนักปรัชญาตั้งข้อความของเขาที่กล่าวไว้ใน Actuelles (1950) ว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ นักปรัชญาและไม่เคยอ้างว่าเป็นเลย” และใน libid ที่ว่า “ความจริงข้าพเจ้าไม่ใช่ นักปรัชญา ข้าพเจ้าเขียนตามที่ข้าพเจ้าได้ดำเนินในชีวิตจริงเท่านั้น” (อ้างใน กิริติ บุญเจือ, 2522: 146) จากข้อความนี้ยังเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า กามูส์มีความเป็นนักปรัชญา โดยปฏิเสธความเป็นปรัชญาในรูปแบบเก่า แต่มีความคิดเป็นปรัชญาแบบใหม่ ซึ่งในเวลานั้นกามูส์ยังไม่แน่ใจว่าปรัชญาแนวนี้คนทั่วไปจะถือว่าเป็นปรัชญาหรือไม่ นั่นคือปรัชญาอัตถิภาวนิยม ซึ่งเป็นปรัชญาที่ไม่มีคำสอนร่วมกัน แต่มีท่าทีร่วมกันหรือเรียกว่า ท่าทีอัตถิภาวนิยม แต่ในปัจจุบันยอมรับโดยทั่วไปแล้วว่าท่าทีนี้เป็นปรัชญาหนึ่งที่มีสารัตถะแตกต่างกันไปตามผู้ค้นพบ

ถึงกระนั้นกามูส์ยังคงยืนยันที่จะปฏิเสธความเป็นอัตถิภาวนิยมของตนหรือแม้กระทั่งความเป็นนักปรัชญาไม่ว่าจะเป็นลัทธิใดทั้งสิ้น การปฏิเสธและเหตุผลของเขายิ่งเผยให้เห็นว่ากามูส์เป็นนักปรัชญาอัตถิภาวนิยม ตามความหมายร่วมของลัทธินี้อย่างแท้จริง การที่กามูส์ปฏิเสธเช่นนี้อาจเป็นเพราะความสับสนของคำว่า อัตถิภาวนิยมยังมีอยู่มาก คนยุโรปส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจถึงสารัตถะของปรัชญาอย่างแท้จริง และกลับมองว่าเป็นการทำอะไรแปลกประหลาดต่างจากคนทั่วไป อีกทั้งพวกที่ทำการเหล่านี้ก็อ้างตนเป็นอัตถิภาวนิยมด้วย เหตุดังกล่าวทำให้ความคิดแนวนี้ถูกปฏิเสธความเป็นอัตถิภาวนิยมจากนักวิชาการปรัชญาแม้กระทั่ง ฌอง ปอล ซาร์ต (Jean Paul Sarte) ซึ่งภายหลังซาร์ตได้ยอมรับและอธิบายความหมายของปรัชญาให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้น

ซาร์ตยอมรับและแสดงความคิดของตนกามูส์ยังปฏิเสธด้วยเหตุว่าความคิดของตนไม่ตรงกับซาร์ต ซึ่งจุดร่วมของปรัชญาที่ชี้ให้เห็นแล้วว่าความคิดในปรัชญามีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล จึงเป็นเหตุตอกย้ำให้เห็นว่ากามูส์ คือ นักปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม

ความเป็นนักปรัชญาอัตถิภาวนิยมของอัลแบร์ กามูส์

กามูส์มีความเห็นว่า ระบบปรัชญาทั้งหลายเป็นผลงานสร้างสรรค์จากสติปัญญาของมนุษย์ เช่นเดียวกับกวีนิพนธ์ทั้งหลายอันเป็นผลงานสร้างสรรค์ของนักกวี ระบบปรัชญาทำให้มนุษย์ที่เลื่อมใสเคลิบเคลิ้มและนำตัวออกจากชีวิตจริงได้ กามูส์เห็นว่าในชีวิตจริงไม่มีระบบอะไรตายตัว เขากล่าวใน Carnets (1962) ไว้ว่า “ลัทธิปรัชญามีค่าความจริงจากนักปรัชญา นักปรัชญายิ่งใหญ่เท่าใด คำสอนของปรัชญาเขาก็จริงเท่านั้น” (อ้างใน กิริติ บุญเจือ, 2522: 153) และไม่มีเกณฑ์ใดตัดสินได้ว่าปรัชญาลัทธิใด มีความเป็นจริงหรือเท็จ เพราะปรัชญาของผู้ใดผู้หนึ่งก็กล่าวว่าเป็นความจริง ปรัชญาที่

เป็นระบบทั้งหมดไม่จริง จึงเกิดปรัชญาไม่เป็นระบบแต่ยอมรับความขัดแย้งในชีวิตเพื่อเข้าใจความจริงได้มากกว่า

ปรัชญาในการดำเนินชีวิตที่แท้จริงของกามูส์ จึงเป็นปรัชญาที่กำลังค้นหาความจริงแต่ก็ไม่หวังจะพบความจริงที่สมบูรณ์แบบ เพราะความจริงนั้นอยู่ที่การค้นหาความจริง เมื่อกำหนดลงตายตัวก็จะกลายเป็นความเท็จทันที ความจริงของกามูส์จึงเป็นเหมือนความงามของโบทแลร์ อันเป็นสิ่งที่มนุษย์ค้นหาอยู่เสมอแต่ไม่เคยสมหวัง

กามูส์ไม่มีชื่อเรียกให้กับความคิดของตน และปฏิเสธที่จะนำความคิดของตนจัดเข้าในปรัชญาอัตถิภาวนิยม แต่พอใจที่จะเรียกความคิดของตนว่าเป็นการปฏิวัติต่อระบบปรัชญา แต่กระนั้นปรัชญาอัตถิภาวนิยมก็คือปรัชญาแสดงตนเป็นปรปักษ์ต่อระบบปรัชญาทุกระบบนั่นเอง (กิริติ บุญเจือ, 2522: 153)

วรรณกรรมแนวอัตถิภาวนิยมของอัลแบร์ กามูส์

ในระดับอุดมศึกษากามูส์จะได้รับอิทธิพลของ ฌ็อง เกรนิเยร์ (Jean Grenier) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านปรัชญาจิตนิยม อันเป็นแนวปรัชญาที่มองว่าจิตมีความสำคัญที่สุด แสดงให้เห็นความเป็นนามธรรมของปรัชญาอย่างมาก และยังสอนให้กามูส์เห็นว่าสิ่งที่เป็นามธรรมทั้งหลายต้องถูกแสดงให้เป็นรูปธรรมด้วยจึงจะเกิดคุณค่าขึ้นได้ ความดีที่ไม่ได้แสดงออกก็เปลี่ยนเสมือนความว่างเปล่า

กามูส์ให้ความเห็นว่า ความคิดต่าง ๆ ในปรัชญาจะเป็นนามธรรมว่างเปล่า ถ้าปรัชญานั้นไม่ได้สื่อสารด้วยภาพพจน์ที่มองเห็นได้ หรือด้วยการใช้ตัวละครแสดงบทให้เห็นเป็นรูปธรรมเช่นที่ปรากฏในวรรณกรรม จินตนาการเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดปรัชญาเท่ากับเหตุผลของตัวปรัชญา จินตนาการจะช่วยสร้างรูปร่างของความคิดให้เกิดตัวตนขึ้นมาได้ ดังนั้นนักคิดจึงต้องเป็นนักประพันธ์ด้วยในเวลาเดียวกัน (พินิจ รัตนกุล, 2556: 96-99)

ด้วยเหตุดังกล่าวกามูส์จึงใช้วรรณกรรมต่าง ๆ ทั้งบทละคร นวนิยาย บทความ เพื่อที่จะถ่ายทอดความคิดของเขา ดังนั้นความคิดในแนวทางปรัชญาอัตถิภาวนิยมจึงหลีกเลี่ยงได้ยากที่จะไม่ปรากฏให้เห็นในงานวรรณกรรมของเขา งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะหยิบยกวรรณกรรมประเภทนวนิยายของกามูส์มาทั้งหมด 2 เรื่อง ได้แก่

1) คนนอก (L'Étranger)

นวนิยายเรื่องแรกของกามูส์ ประพันธ์ขึ้นระหว่างที่กามูส์ทำงานเป็นเลขานุการประจำหนังสือพิมพ์ Paris-Soir อยู่ในกรุงปารีสช่วงปี ค.ศ. 1940 และได้พิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. 1942 และได้แปลเป็นไทยโดยอำพรณ โอตระกูล จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2510

นวนิยายเรื่องคนนอกเป็นหนึ่งในหนังสือที่กระตุ้นให้ปัญญาชนในยุคที่เรียกว่า “ยุคฉันทินิยม” เกิดการตั้งคำถามต่อค่านิยมและคุณค่าต่าง ๆ ในสังคม รวมไปถึงความหมายที่แท้จริงของชีวิตจึงยากที่จะปฏิเสธได้ว่า หนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งที่น่าไปสู่การเคลื่อนไหวในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 (ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชชยม, 2545: 223)

นวนิยายเล่มนี้กามูส์สะท้อนให้เห็นถึงความสับสนในจิตใจของตนเองและของปัญญาชนอีกจำนวนมากในการหาความหมายและคุณค่าของชีวิต

2) การตกต่ำ หรือ มนุษย์สองหน้า (The Fall)

นวนิยายเล่มสุดท้ายของกามูส์ ประพันธ์ขึ้น ในช่วงชีวิตที่ตกต่ำของเขาเนื่องจากการหันหลังแลได้แย้งกับพรรคคอมมิวนิสต์ และการไม่สนับสนุนการใช้ความรุนแรงของกามูส์ ทำให้นักคิดที่อยู่ในพรรคคอมมิวนิสต์ร่วมไปถึงชาร์ต โจนตีเขาในแง่ลบ ความสะเทือนใจทำให้กามูส์หยุดเขียนหนังสือไปหลายปีและจวบจนมาเขียนนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้าย และถูกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1956 หลังจากนวนิยายเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ออกไป ในปีถัดมากามูส์ได้รับประกาศรายชื่อให้เป็นนักเขียนรางวัลโนเบลในปี ค.ศ. 1957 นวนิยายเรื่องนี้ได้แปลเป็นไทยโดย ตุลจันทร์ จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2516

ลักษณะการเล่าเรื่องของนวนิยายเล่มนี้ใช้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าอัตชีวประวัติของตนเอง ซึ่งกามูส์ได้สอดแทรกปรัชญาคำคมต่าง ๆ ไว้ตลอดทั้งเรื่อง กามูส์เขียนนวนิยายเรื่องนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านช่วยกันคิดหาคคุณค่าใหม่ที่เหมาะสมกับมนุษย์ คุณค่านั้นไม่ควรสูงส่งจนทำให้มนุษย์ลืมหิว และไม่ควรตกต่ำจนทำให้มนุษย์ลืมหิวศีลธรรมของตนเอง การถือคุณค่าสูงเกินตัวทำให้มนุษย์รู้สึกตกต่ำในที่สุด ดังตัวเอกของนวนิยายนี้ (กิริติ บุญเจือ, 2522: 167-171)

ทัศนะและบทวิจารณ์กับงานของอัลแบร์ กามูส์

นอกจากรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมของ อัลแบร์ กามูส์ ที่ใช้เป็นเครื่องการันตีความสำคัญและคุณค่างานวรรณกรรมของเขาแล้ว ยังมีทัศนะและบทวิจารณ์งานจากผู้อ่านที่ช่วยยืนยันคุณค่าและพลังจากวรรณกรรมของเขาอีกด้วย

งานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ปรากฏสถานะความไร้เหตุผล (Absurdity) ในนวนิยายเรื่องแรก “คนนอก” กามูส์กล่าวถึง เมอร์โซลต์ว่าเป็นตัวเอกที่โดนประณามด้วยเหตุที่เขาไม่ทำตามกติกาของสังคมจึงทำให้เขากลายเป็นคนนอกของสังคมนวนิยายเปิดเรื่องด้วยประโยคอันโด่งดังว่า “วันนี้ลึนทะแม่ตายหรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่วุ่น” เนื้อหาของนวนิยายเรื่องคนนอกแบ่งออกเป็นสองภาคโดยภาคแรกผู้ถึงเรื่องราวชีวิตของตนในขณะที่ไปร่วมงานศพแม่โดยไม่ได้แสดงอาการเศร้าโศกใด ๆ และเมื่อกลับมาจากงานศพเขาก็ใช้ชีวิตตามปกติ ออกไปดูหนังร่วมหลับนอนกับแฟนสาว เที่ยวชายทะเลกับเพื่อน จนเกิดเหตุให้เขาฆ่าชาวอาหรับตาย ภาคที่สองกล่าวถึงชีวิตของเมอร์โซลต์ที่ถูกจับในข้อหาฆ่าคนตายแต่ลงเอยด้วยการตัดสินประหารชีวิตด้วยข้อหาที่ไม่ได้ร้องให้ในวันฝังศพแม่ เหล่านี้ที่ปรากฏในนวนิยายเล่มนี้โดยเฉพาะประเด็นที่เมอร์โซลต์ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตเพราะไม่ร้องให้ในงานฝังศพแม่นั้น กลายเป็นคำที่คนส่วนมากใช้ตีความและยึดถือเป็นมาตรฐานในการอธิบายสาระสำคัญของนวนิยายเรื่องนี้ ซึ่งชี้ถึงสถานะไร้เหตุผล (Absurdity) ของชีวิตได้ชัดเจน

Absurd คือ สถานะที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผล คำนี้ที่นำมาใช้ในงานวรรณกรรมและบทละครช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสอง แนวคิดเรื่อง Absurd ของชีวิตสืบเนื่องมาจากสถานะสิ้นหวังในยุคหลังสงครามโลกทั้งสองครั้ง ระยะเวลาที่ยาวนานระหว่างสงครามเหตุการณ์ทางการเมืองไม่สงบ เกิดวิกฤตเศรษฐกิจและสังคม ในช่วงเวลานั้นนักจริยธรรมต่าง ๆ ต้องเลือกข้างไม่มีสิทธิ์หนึ่งเฉยกับสงคราม ความโหดร้ายที่ผ่านมาทำให้มนุษย์ตระหนักว่า คุณค่า ความเชื่อ อุดมการณ์ ศาสนา และความหวังทั้งหลายเป็นเพียงมายาภาพ ความเชื่อมั่นทางจิตใจรวมไปถึงความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ได้ถูกทำลายจนหมดสิ้น ในขณะเดียวกันมนุษย์ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนความเชื่อเหล่านั้นที่มลายไป จากความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า Absurd เป็นลักษณะแนวคิดของปรัชญาอัตถิภาวนิยม

สำหรับกามูส์ Absurdity ของชีวิตเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลกภายนอก เป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างความเชื่อมั่นของมนุษย์ในเหตุและผล นวนิยายเรื่องคนนอกเป็นตัวอย่างเป็นของความไม่เป็นเหตุเป็นผลได้อย่างชัดเจนนวนิยายเรื่องนี้เสนอโศกนาฏกรรมของปัจเจกชนที่ตกเป็นเหยื่อของความอคติในสังคมที่ไม่ยอมรับผู้ที่มีพฤติกรรมผิดแปลกไปจากบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ตกเป็นเหยื่อของความอคติที่ยึดเอาเหตุและผลเป็นฐานในการอธิบายพฤติกรรมมนุษย์และปรากฏการณ์ในชีวิต ดังที่กามูส์แสดงให้เห็นในนวนิยายเรื่องคนนอกซึ่งกล่าวโดยการแบ่งนวนิยายออกเป็นสองภาค และเปรียบเทียบถึงดวงมไร้เหตุผลของโลกและชีวิตด้วยการเล่าเรื่องตามความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเองอย่างตรงไปตรงมา เช่น การไม่รู้ว่แม่ตายวันไหนแน่ การดื่มกาแฟและสูบบุหรี่ในขณะที่เผาศพแม่ การไปดูหนังตกลงกับมารี การพกปืนติดตัวไปเดินเล่นที่ชายหาด การยิงชาวอาหรับเสียชีวิต 5 นัดติด เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นอย่างไม่ได้คิด ไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า ไร้ระเบียบ ไร้เหตุผล และไม่มีความเชื่อมโยงใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนี้วิธีการ

ดำเนินเรื่องไม่ปะติดปะต่อ การใช้ภาษาสั้น ๆ ห้วน ๆ ที่จับความในตัวเอง ไม่เชื่อมโยงกันเป็นเหตุเป็นผล ดังที่ชาร์ต กล่าวเกี่ยวกับ คนนอก ว่า “ประโยคในนวนิยายเล่มนี้เป็นเหมือนเกาะแก่งอันกระจัดกระจาย ไม่ต่อเนื่องเป็นพื้นเดียวกัน” (ในชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์ 2545: 227)

นอกจากนวนิยายเรื่องคนนอก ยังมีนวนิยายเรื่องมนุษย์สองหน้าที่มีการสร้างตัวละครเอกผู้เต็มไปด้วยข้อสงสัยในเรื่องกฎเกณฑ์และพฤติกรรมของคนในสังคม ในนวนิยายสองหน้าตัวละครตั้งคำถามในเรื่องความไม่จริงใจของมนุษย์โดยเฉพาะพวกที่เป็นปัญญาชน (ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์, 2545: 224-228, อธิรา สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา, 2547: 99-113) เรื่องมนุษย์สองหน้านั้นนอกจากการตีแผ่จิตใจสำนึกของคนผ่านตัวละครได้เด่นชัดแล้วนั้น กลวิธีการเล่าเรื่องยังแปลกต่างออกไป คือ ใช้ตัวละครตัวเดียวเป็นผู้เล่าเรื่องแม้จะมีตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวแต่ไม่มีบทสนทนาระหว่างตัวละครตัวอื่นเลย ไม่มีแม้กระทั่งบรรยายของผู้เขียนแทรกอยู่ซึ่งเป็นเรื่องไม่ง่าย แสดงให้เห็นความสามารถอันโดดเด่นของกามูส์

นวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึงเรื่องราวผ่านตัวละครเอกชื่อ ฌ็อง-บัพติสต์ กลาม็องซ์ อดีตทนายความผู้อ้างตนว่าเป็นผู้พิพากษา และผู้สำนึกผิด อันเป็นตัวแทนจิตสำนึกของมนุษย์ในสังคมซึ่งมักจะพิพากษาคนอื่นพร้อมกับแสดงความสำนึกผิด ไปด้วย เนื้อหาไม่เพียงแสดงความสำนึกผิดเพื่อบอกว่าตนผิด แต่คือข้อยืนยันว่าสิ่งที่ตนสำนึกผิดนั้นเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ ตลอดทั้งเรื่องกามูส์สร้างตัวละครที่มีมุมมองต่างไปจากมุมมองของคนทั่วไป เป็นความยากในท่วงคำที่ง่ายด้วยเนื้อเรื่องเหมือนเป็นบทสนทนาธรรมดาแต่แฝงไปด้วยปรัชญาอันลึกซึ้ง เพื่อแสดงพื้นฐานของมนุษย์ในการแสวงหาข้อสันนิษฐานว่าตนไม่ได้ผิดต่างไปจากใคร ในส่วนนี้เองซึ่งเป็นจุดคาบเกี่ยวระหว่างความดีความเลว หรือด้านมืดด้านสว่างของมนุษย์ทุกคน (สุรียัน หนันดุน, 2553: ออนไลน์)

1.2 แนวคิดศิลปะและการออกแบบทัศนสาร

ศิลปะ ปรากฏในสังคมมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ มีการพัฒนารูปแบบวิธีการสร้างสรรค์อย่างหลากหลายและกว้างขวาง ดังนั้นศิลปะเป็นคำที่มีความหมายกว้างทั้งนี้ความหมายต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับทัศนคติของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย ดังนั้นจึงมีผู้กำหนดความหมายของศิลปะไว้มากมาย อาทิ ศิลปะคือ สิ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความงาม และความพอใจ และรับใช้สังคม

การที่มนุษย์จะเข้าถึงคุณค่าของศิลปะได้นั้นต้องอาศัยการรับรู้จากประสาทสัมผัสต่าง ๆ ซึ่งสามารถแบ่งแนวทางของศิลปะตามการรับรู้ได้ 3 แนวทางคือ ทัศนศิลป์ (Visual Arts) เป็นศิลปะที่รับรู้ได้ด้วยการมองเห็น เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย, โสตศิลป์ (Aural Arts)

เป็นงานศิลปะที่รับรู้ได้ด้วยการฟัง เช่น ดนตรี หรือวรรณกรรมที่ผ่านการอ่านหรือการร้อง และ โสตทัศนศิลป์ (Audio Visual Arts) เป็นศิลปะที่รับรู้ได้ด้วยการฟังและการมองเห็น เช่น ละคร นาฏกรรม ภาพยนตร์ ซึ่งเป็นการผสมผสานกันระหว่างดนตรี วรรณกรรม ทัศนศิลป์

งานศิลปะในปัจจุบันส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างเคร่งครัด ศิลปินสร้างสรรค์งานด้วยการนำศิลปะในแนวทางต่าง ๆ มาผสมผสานกันเพื่อให้ผลงานที่สร้างสรรค์ออกมา นั้นเกิดการรับรู้ได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุด อย่างไรก็ตามในงานศิลปะหนึ่งชิ้น จะต้องมีส่วนที่เป็นแกนหลักสำคัญในงานนั้น และส่วนอื่นเป็นเพียงองค์ประกอบ (ประเสริฐ พิษยะสุนทร, 2555: 2-10)

จากความหมายของศิลปะและแนวทางการสร้างสรรค์ศิลปะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ของงานวิจัยของผู้วิจัยที่มุ่งหมายจะสร้างสรรค์งานศิลปะด้วยใช้ภาพถ่ายซึ่งเป็นทัศนศิลป์ เป็นแกนหลักสำคัญในการสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำจากวรรณกรรมและงานศิลปะด้านอื่น ๆ เป็น ส่วนประกอบ ดังนั้น ทัศนสารตามความหมายของงานศิลปะชิ้นนี้ คือ สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงออกถึง อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความงาม ความพอใจ

จากวรรณกรรมแนวอัตถิภาวนิยม เพื่อรับใช้สังคม และด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการ ออกแบบทัศนสารมาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์โดยศึกษาค้นคว้าจาก ฉลอง สุนทรนนท์ (2547) และประเสริฐ พิษยะสุนทร (2555) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

“การออกแบบ” หมายถึง การเลือกส่วนประกอบต่าง ๆ ขึ้น การแสดงออกทางด้านแนวคิด ของศิลปินในการจัดองค์ประกอบศิลป์ เช่น จัดทิศทาง ขนาดรูปร่างของเส้น มุม โดยคำนึงถึงการ จัดวางในบริเวณว่าง ความสมดุลทั้งแบบที่สองด้านเท่ากัน และสองด้านต่างดุลยภาพกัน รวมทั้งจัด จังหวะลีลา และพลังเคลื่อนไหว (พจนานุกรมศัพท์และเทคนิคทางศิลปะ, 2540: 248)

การออกแบบศิลปะทางการสื่อสาร

สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการดำรงชีวิตคือ การสื่อสาร ซึ่งเป็นกระบวนการที่มนุษย์ใช้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวสารต่าง ๆ ก่อให้เกิดกระบวนการรับรู้ การแปล ความหมาย การแลกเปลี่ยนแนวคิด รวมไปถึงการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์การสื่อสารมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การออกแบบวิธีการพูด คำพูด น้ำเสียง ที่ใช้ในการพูด เป็นต้น การออกแบบเหล่านี้อาจเกิดขึ้นไปพร้อม ๆ กับการพูดหรือมีการออกแบบไว้ ล่วงหน้าได้ การสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งคือการสื่อสารด้วยการมองเห็น เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย จราจร ตัวอักษร ภาพ ซึ่งต้องได้รับการออกแบบเพื่อมีคุณประโยชน์ที่จะสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

ถึงกระนั้นการออกแบบสิ่งต่าง ๆ ก็มีอิทธิพลต่อคุณค่าของความงาม อันเป็นผลงานทางศิลปะ อย่างหนึ่ง โดยต้องคำนึงถึงการจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะ เช่น เส้น รูปร่าง รูปทรง สี เป็นต้น เพื่อก่อให้เกิดความงามทางศิลปะขึ้นด้วย เนื่องจากการรับรู้ของมนุษย์ในด้านการมองเห็นอันดับแรก คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่เห็นแต่มนุษย์ยังต้องการรับรู้สุนทรียะทางด้านการมองเห็น การออกแบบสร้างสรรค์จึงต้องนำคุณค่าทางความงามเข้ามาผสมผสานในผลงานไว้เสมอโดยไม่ทิ้งการสร้างแรงจูงใจ ความเข้าใจ และการสร้างความพึงพอใจของตัวผลงานสร้างสรรค์ด้วย

การออกแบบสื่อที่ใช้ในการสื่อสาร

องค์ประกอบและสิ่งที่เกี่ยวข้องอันมีผลต่อกระบวนการสื่อสารสามารถแยกย่อยได้เป็นหลาย ส่วน ซึ่งส่วนที่สำคัญได้แก่ ผู้สื่อสาร สื่อที่ใช้ในการสื่อสาร เทคนิคและกระบวนการสื่อสาร และผู้รับสาร

สื่อที่นำมาใช้เป็นตัวสื่อสารนั้นมีหลายประเภท ซึ่งแต่ละประเภทจะมีคุณลักษณะแตกต่างกันออกไปโดยเฉพาะลักษณะทางกายภาพ อาทิ รูปแบบตัวอักษร สื่อรูปภาพ สื่อสัญลักษณ์ สื่อแผ่นป้าย โฆษณาขนาดใหญ่

จะเห็นได้ว่ารูปแบบแต่ละชนิดของสื่อมีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นการออกแบบสื่อแต่ละชนิดจึงมีแนวทางในการออกแบบที่แตกต่างกันไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามการสร้างสรรค์สื่อทุกชนิดจะต้องคำนึงถึง การสื่อสารเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการรับรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งที่ต้องการจะสื่ออย่างชัดเจน

การสร้างสรรค์รูปแบบการสื่อสารอย่างมีศิลปะ

การออกแบบสื่อเพื่อการสื่อสารนอกจากจะต้องเน้นย้ำความสามารถของการสื่อสารได้แล้ว นั้น การสร้างสรรค์รูปแบบของผลงานให้โดดเด่น สะดุดตา ก่อให้เกิดความน่าสนใจ เป็นอีกหนึ่งสิ่งสำคัญในงานออกแบบนิเทศศิลป์ โดยต้องออกแบบทั้งลักษณะภายนอก เช่น ปกหนังสือ รวมทั้งลักษณะภายใน เช่น การจัดวางหน้าภายในหนังสือ โดยเน้นการสร้างสรรค์รูปแบบการสื่อสารอย่างมีศิลปะเป็นสำคัญ

จากแง่มุมทั้ง 3 ลักษณะ ของการออกแบบ จะเห็นได้ว่าการออกแบบนั้นเป็นการสร้างสรรค์ของมนุษย์เพื่อมุ่งให้ความสำคัญในด้านการสื่อความหมายก่อให้เกิดความเข้าใจกันของคนในสังคม โดยไม่ละทิ้งคุณค่าทางความงามหรือความเป็นสุนทรียะเพื่อตอบสนองความรู้สึกทางคุณค่าความงาม

ด้วย จากความหมายและคุณค่าของการออกแบบนี้ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของแนวคิดเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานวิจัยในครั้งนี้ดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อ ๆ ไป

Block, A.B. (2008 : 2-4) เสนอแนวทางการศึกษาเกี่ยวกับทัศนสารว่า การทำให้ทัศนสารเกิดความเข้าใจและมีประสิทธิภาพ จากการเปรียบเทียบองค์ประกอบของงานสร้างสรรค์ประเภทต่าง ๆ อาทิ บท ที่ประกอบไปด้วย โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ดนตรีที่ประกอบจาก เครื่องดนตรี โน้ต และทำนอง ซึ่งทัศนสารจะเกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบพื้นฐานต่าง ๆ เช่นกัน

ดังนั้นการออกแบบทัศนสารจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบและกระบวนการที่สำคัญในการรับรู้ด้วยการมองเห็น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานวิจัยขึ้นนี้ให้เกิดประสิทธิภาพและสุนทรียภาพในการสื่อสาร ดังนี้ (ฉลอง สุนทรนนท์, 2547; ประเสริฐ พิษยะสุนทร, 2555)

1.2.1 กระบวนการทางการเรียนรู้

เนื่องจากการออกแบบมุ่งสร้างผลงานอันถือได้ว่าเป็นเครื่องมือหรือตัวแทนในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวสารที่ต้องการจะสื่อ ซึ่งงานส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยสัญลักษณ์มากมาย ดังนั้นกระบวนการออกแบบจึงจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างงานที่เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง ดังต่อไปนี้

1) กระบวนการทางการเรียนรู้

การรับรู้ หมายถึง ความรู้สึกอาการสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) กล่าวคือ เมื่อมีการรับรู้เกิดขึ้นมนุษย์จะเกิดกระบวนการแปลความหมายหรือการตีความของการรับรู้ นั้น โดยในการแปลหรือตีความต่าง ๆ มนุษย์ต้องใช้ประสบการณ์แต่เดิมเป็นเครื่องช่วย ถ้าประสบการณ์แต่เดิมไม่มีสิ่งเร้านั้นก็จะไม่ก่อให้เกิดการรับรู้เป็นแต่เพียงการสัมผัสซึ่งเกิดจากการเร้าของสิ่ง ๆ นั้น

กระบวนการการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้นั้นต้องอาศัย อาการรับสัมผัส เช่น การมองเห็น การสัมผัสสลับคลำ การได้ยิน หรือการได้กลิ่น และการแปลความหมายจากการรับสัมผัส รวมทั้งใช้ประสบการณ์หรือความรู้เดิมช่วยในการแปลความหมาย

การสร้างความคิดรวบยอด (Concept Formation) ความคิดรวบยอด หมายถึง ความคิดความเข้าใจสุดท้ายของคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งลักษณะความเข้าใจนี้มีลักษณะเป็นนามธรรมและอาจจะเป็นความเข้าใจช่วงขณะหรือตลอดไป ในการสร้างสรรค์งานนิเทศศิลป์ความคิดรวบยอดถือ

เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจในแง่มุมหนึ่งคือความแตกต่างระหว่างความคิดรวบยอดกับการรับรู้ โดยการรับรู้เกิดจากการสัมผัสสิ่งหนึ่งสิ่งใดแต่ความคิดรวบยอดเกิดจากผสมสรูปที่ได้จากการสัมผัสหลายอย่างประกอบกัน ความสัมพันธ์และความสำคัญดังกล่าวจึงเป็นกระบวนการสำคัญ กระบวนการหนึ่งในงานออกแบบนิเทศศิลป์เพื่อก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างมีคุณค่าทางความงามอย่างมีประสิทธิภาพ

2) กระบวนการการรับรู้ทางการมองเห็น

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2548: 22) ให้ความหมายของการรับรู้ทางการมองเห็นไว้ว่า เป็นกระบวนการเห็นปรากฏการณ์ต่าง ๆ รอบตัวเรา โดยเลือกสรรสิ่งที่เห็นมาเป็นข้อมูลของการรับรู้ แล้วป้อนข้อมูลที่เห็นสู่ระบบประสาท เพื่อตีความว่าสิ่งที่เห็นนั้นคืออะไร มีความหมายใด

การมองเห็นเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้รับสารเข้าสัมผัสกับผลงานเพื่อการสื่อสารโดยตรง ดังนั้นการออกแบบนิเทศศิลป์จะมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อสอดคล้องกับกระบวนการการรับรู้ทางการมองเห็น ผู้วิจัยจึงสนใจนำองค์ประกอบของกระบวนการทางการมองเห็นมาร่วมเป็นแนวทางในงานวิจัยครั้งนี้ โดยองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่

อวัยวะรับสัมผัส (Sensory Organ) ได้แก่ ตา (Eye) ทำหน้าที่รับสิ่งเร้าหรือแสงสะท้อนจากวัตถุส่งไปยัง Visual Area ในรูปของกระแสประสาท ซึ่ง Visual Area นี้อยู่บริเวณสมองตอนท้ายทำหน้าที่แปลผลจากสิ่งเร้าที่รับสัมผัสมา

แสงและสี (Light and Color) ได้แก่ ความมืด ความสว่าง ความเข้มและความจางของสี สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มนุษย์รับรู้ภาพและสีได้ โดยปกติแล้วมนุษย์สามารถมองเห็นได้ในช่วงแสงขาว (Wave Light) ซึ่งสามารถแยกด้วยปริซึมได้ทั้งหมด 7 สีคือ ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง

วัตถุ (Object) คือสิ่งต่าง ๆ ที่แสงสะท้อนเข้าสู่ตาได้ การมองเห็นวัตถุชัดเจนหรือไหมมีความเข้มของแสงเป็นตัวกำหนด โดยบริเวณที่มีแสงมาก แสงจะตกกระทบบนวัตถุและสะท้อนเข้าตาได้มาก ทำให้เห็นรายละเอียดของวัตถุชัดเจนกว่าบริเวณที่มีแสงน้อย

จากองค์ประกอบในกระบวนการทางการมองเห็นดังกล่าว ที่มีผลต่อการรับรู้ ผู้ออกแบบงานจึงต้องใส่ใจและออกแบบให้สอดคล้องกับกระบวนการรับรู้เหล่านี้ อาทิ ความชัดเจน แสงเงา สีของสื่อที่ต้องการจะสื่อสารออกไป เช่น การออกแบบสื่อให้มีขนาดเหมาะสมไม่เล็กจนเกิดไป เป็นต้น

1.2.2 องค์ประกอบพื้นฐานของทัศนสาร

องค์ประกอบพื้นฐานของทัศนสาร ในที่นี้จะใช้แนวคิดทัศนธาตุจาก ฉลอง สุนทรนนท์ (2547) เป็นพื้นฐานเนื่องจาก ทัศนธาตุ หมายถึง ธาตุแห่งการมองเห็น ซึ่งเป็นไปในความหมายเดียวกับสิ่งพื้นฐานเพื่อให้เกิดสื่อศิลปะที่รับรู้ได้จากการมองเห็นอย่างทัศนสาร ซึ่งมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้

จุด (Point) เป็นพื้นฐานแรกที่สามารถเห็นได้จากสิ่งรอบตัวเรา จุดไม่มีมิติ คือ ไม่มีความกว้าง ความยาว ความลึก แต่ในทางศิลปะจุดสามารถทำให้ดูเคลื่อนไหว สร้างความรู้สึกต่าง ๆ ได้ องค์ประกอบของจุดขึ้นอยู่กับ น้ำหนัก ขนาด หรือจังหวะลีลาในการวางตำแหน่งลงบนพื้นที่ว่างเพื่อทำให้จุดเกิดความหมายขึ้นมาได้

เส้น (Line) เป็นองค์ประกอบที่แสดงรูปลักษณะเป็นเส้นมีขนาดและทิศทางแตกต่างกันออกไปในแต่ละแบบ โดยเส้นสามารถทำหน้าที่ในงานสร้างสรรค์ที่สำคัญได้แก่ เส้นรอบนอก (Out Line) ของวัตถุ หมายถึง เส้นที่แสดงขอบเขตของวัตถุต่าง ๆ ให้ปรากฏเห็นเป็นรูปร่างต่าง ๆ โดยทำหน้าที่แบ่งแยกระหว่างพื้นที่ว่างรอบวัตถุกับพื้นที่ที่เป็นวัตถุออกจากกัน ส่วนเส้นอีกลักษณะหนึ่งได้แก่ เส้นภายใน (Inner Line) เป็นเส้นที่สร้างขอบเขตรายละเอียดภายในวัตถุ ทำให้ทราบลักษณะของวัตถุได้ชัดเจนขึ้น นอกจากลักษณะของเส้นเป็นสิ่งสำคัญของการสื่อถึงรูปร่างของวัตถุแล้วนั้น เส้นยังมีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกตามลักษณะต่าง ๆ ดังจะกล่าวต่อไปในหัวข้อผลของเส้นต่อความรู้สึกทางจิตใจในแนวคิดศิลปะภาพถ่ายและการถ่ายภาพ

รูปร่าง หมายถึง เส้นรอบนอกของวัตถุทำหน้าที่ในการกำหนดสัดส่วนของสิ่งต่าง ๆ โดยกำหนดให้เป็นรูปร่างแบบต่าง ๆ ในส่วนของความกว้างและความยาวเป็นการออกแบบสองมิติ ไม่แสดงส่วนลึกหรือความหนาของวัตถุ รูปร่างที่ผู้รับรู้สามารถสัมผัสได้แบ่งเป็น 4 ประเภทได้แก่ รูปร่างธรรมชาติ รูปร่างเรขาคณิต รูปร่างสัญลักษณ์ และรูปร่างอิสระ หรือรูปร่างนามธรรม

รูปทรง หมายถึง รูปลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงความกว้างและความยาวรวมทั้งแสดง ความหนาหรือความลึก จึงทำให้ผู้รับรู้สัมผัสลักษณะในรูปแบบสามมิติของวัตถุได้ รูปทรงมีสงนของรูปร่างเป็นองค์ประกอบแต่ลักษณะของรูปทรงจะทำให้เห็นสภาพของวัตถุได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ลักษณะพื้นผิว หมายถึง ส่วนที่อยู่นอกสุดของสิ่งต่าง ๆ เช่น ลักษณะผิวไม้ กระดาษ ผ้า เป็นต้น ลักษณะพื้นผิวของวัตถุแต่ละชนิดมีความแตกต่างกันนี้ ส่งผลต่อความรู้สึกได้แตกต่างกันด้วย เช่น

ลักษณะผิวเรียบทำให้รู้สึกผิวมีน้ำหนักกัน ความรู้สึกที่แตกต่างกันนี้ ผู้ออกแบบสามารถนำไปใช้เพื่อก่อให้เกิดจุดสนใจในผลงานได้

สี ในลักษณะการรับรู้ทางการเห็น หมายถึง ความเข้มของแสงที่ตกกระทบวัตถุแล้วสะท้อนเข้าตาของผู้รับรู้ โดยความชัดเจนของรับรู้ขึ้นอยู่กับปริมาณความเข้มของแสงโดยปริมาณความเข้มของแสงมากจะเห็นภาพชัดเจนมากกว่าปริมาณแสงน้อย ในส่วนประกอบของสีมี 2 ส่วนคือ สีวัตถุธาตุ คือสีที่ได้จากวัตถุต่าง ๆ เช่น ดิน แร่ธาตุ พืช สีจากวัตถุเหล่านี้จะมีเนื้อสีสามารถนำเนื้อสีไปผสมกันให้เกิดเป็นสีใหม่ได้ตามความต้องการ อีกส่วนหนึ่งคือสีที่เกิดจากแสงหรือการหักเหของแสง เช่น สีจากรุ้งกินน้ำ สีที่เกิดจากแสงจะไม่มีเนื้อสี การผสมของสีจากแสงจะเกิดสีใหม่ที่แตกต่างกันไปจากสีวัตถุธาตุ ในงานสร้างสรรค์มีสีเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเนื่องจากสีมีผลต่อการรับรู้ทางการมองเห็นอีกทั้งมีผลต่อความรู้สึก การออกแบบโดยใช้สีมีทฤษฎีสีเป็นหลักการในการออกแบบดังจะกล่าวต่อไปในแนวคิดองค์ประกอบของภาพถ่าย ซึ่งการทำหน้าที่ของสีในผลงานการออกแบบนิเทศศิลป์อาจจะทำหน้าที่สร้างความกลมกลืนของสี หรือทำหน้าที่แสดงการตัดกันของสีตรงข้ามเพื่อดึงดูดความสนใจของผลงานได้อีกด้วย

ค่าน้ำหนัก (Tone) คือ บริเวณที่โดนแสงหรือบริเวณที่เป็นเงา หรือ บริเวณมืดสว่างของภาพนั่นเอง รวมทั้งเป็นความอ่อน-แก่ของน้ำหนักสีต่าง ๆ ซึ่งความเปลี่ยนแปลงความเข้มเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ เช่น เกิดการเคลื่อนไหว ความใกล้ ไกลของวัตถุ เป็นต้น

จากองค์ประกอบการออกแบบนิเทศศิลป์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบแต่ละส่วนมีความสำคัญและมีผลต่อการรับรู้แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ออกแบบจึงต้องเลือกนำองค์ประกอบแต่ละประเภทมาสร้างสรรค์งานเพื่อให้งานออกแบบนั้นมีความสามารถในการสื่อสารโดยไม่ละทิ้งคุณค่าทางความงาม

1.2.3 หลักการจัดวางองค์ประกอบ

การจัดวางองค์ประกอบ คือ การนำเอาส่วนประกอบต่าง ๆ ของการออกแบบมาจัดวางเข้าด้วยกันตามสัดส่วนและตามสมบัติขององค์ประกอบเหล่านั้น เพื่อให้เกิดผลงานที่มีประโยชน์ใช้สอยและคุณค่าทางสุนทรียภาพ ซึ่งหลักการจัดวางองค์ประกอบมีดังต่อไปนี้

ความเป็นเอกภาพ (Unity) เป็นหลักการออกแบบที่ทำให้ผลงานมีลักษณะเป็นกลุ่มก้อน สร้างจุดสนใจในผลงาน แสดงพลังหนักแน่น และความรู้สึกของการมีความสัมพันธ์ระหว่างกันของ

องค์ประกอบและหลักการอื่น ๆ ในรูปแบบผลงานการออกแบบในแต่ละชิ้นงาน การสร้างสรรค์งานออกแบบให้เกิดความรู้สึกเป็นเอกภาพนั้น สามารถทำได้โดยการจัดวางตำแหน่งของส่วนต่าง ๆ ทั้งตัวอักษร เครื่องหมายสัญลักษณ์ ภาพประกอบ และงานกราฟฟิกต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกันให้อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้ชิด หรือซ้อนทับกันเพื่อแสดงลักษณะกลุ่มก้อน เพื่อให้เกิดความรู้สึกต่อเนื่อง หรือจัดวางให้มีลักษณะกระจายกระจายเพื่อแสดงความรู้สึกหลายหน่วยในงานหนึ่งชิ้น นอกจากนี้การสร้างความเป็นเอกภาพเป็นหลักในการออกแบบที่จะช่วยสร้างมิติของงานไม่ให้แบนราบหรือทึบตันอีกด้วย

การตัด (Contrast) หมายถึง ลักษณะความแตกต่างกันขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่ปรากฏในการออกแบบ สร้างความรู้สึกแตกต่างไม่ซ้ำกันลดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่อาจเกิดขึ้นในชิ้นงาน การสร้างองค์ประกอบให้เกิดการตัดกันสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างหลากหลาย เช่น การนำรูปแบบหรือขนาดตัวอักษรที่แตกต่างกันมาจัดวางในกลุ่มเดียวกัน การจัดวางภาพที่มีขนาดแตกต่างกันมาจัดวางรวมกัน เป็นต้น

การเน้น (Emphasis) หมายถึง การแสดงในองค์ประกอบนั้น ๆ มีลักษณะเด่นและมีความสำคัญมากขึ้นในการออกแบบ ซึ่งมีวิธีการสร้างสรรค์มากมายอาทิ การดุนนูนตัวอักษรบน การใช้ขนาดใหญ่กว่าปกติ

จังหวะ (Rhythm) เป็นหลักการออกแบบโดยใช้ความซ้ำซากต่อเนื่อง เพื่อทำให้เกิดความรู้สึกเป็นระเบียบ ใช้ความตอกย้ำ รวมถึงการเน้นส่วนประกอบนั้น ๆ เป็นพิเศษ

1.3 แนวคิดเรื่องศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญลักษณ์

จากจุดประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำภาพถ่ายมาสร้างสรรค์เป็นวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่องคนนอก และมนุษย์สองหน้า ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการศึกษาและนำแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะภาพถ่ายและการถ่ายภาพอันจะลงรายละเอียดเกี่ยวกับ แนวคิดการสื่อสารด้วยภาพ (Photography for Communication) ของ กนกรัตน์ ยศโกร (2551), กมล ฉายาวัดมน และ วิระชัย ตั้งสกุล (2554) และแนวคิดองค์ประกอบภาพถ่าย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์และอภิปรายผลการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.3.1 แนวคิดการสื่อสารด้วยภาพ (Photography for Communication)

ความหมายของการถ่ายภาพและการถ่ายภาพเพื่อการสื่อสาร

Photography แปลเป็นไทยว่า “การถ่ายภาพ” มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกสองคำคือ Phos หมายถึง แสงสว่าง และ Graphen หมายถึง เขียน ดังนั้นคำว่า Photography หรือการถ่ายภาพจึงหมายถึง การเขียนด้วยแสงสว่าง นั่นเอง

จากคำกล่าวที่ว่า “ภาพหนึ่งภาพแทนถ้อยคำนับพัน” ภาพถ่ายจึงมีความสามารถช่วยให้การนำเสนอข่าวมีความน่าเชื่อถือ และทำให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหาของข่าวหรือบทความนั้น ๆ มากขึ้น การสร้างสรรค์ภาพไม่ว่าจะเป็นภาพนิ่ง (still picture) หรือภาพเคลื่อนไหว (motion picture) ผู้สื่อสารต้องใช้ความสามารถในการรับรู้ ใช้ประสบการณ์และความเข้าใจภาพ พื้นฐานของความรู้ภาพ เกิดจากการคิดและการอ่านภาพได้ ความสามารถทางภาพเป็นสิ่งเกิดขึ้นจากภายในก่อน แล้วออกมาสู่ภายนอกแล้วแปรเปลี่ยนออกไปสู่กรอบทางสังคมและวัฒนธรรม

ภาพถ่ายจึงเปรียบเสมือนสาร (Message) ที่ผู้ส่งสารส่งผ่านไปยังผู้รับสาร (Receiver) หรือในบางครั้งภาพถ่ายปฏิบัติตัวเป็นสื่อกลาง หรือช่องทาง (Chanel) นำสารต่าง ๆ ไปสู่ผู้รับได้เช่นกัน ดังนั้นภาพถ่ายทุกชนิดที่ผู้ส่งสารมีเจตนาสร้างขึ้นเพื่อส่งต่อไปยังผู้รับสารจึงเรียกว่า การถ่ายภาพเพื่อการสื่อสาร

การถ่ายภาพเพื่อการสื่อสาร มีความสำคัญในการสื่อสารต่อบุคคลทุกระดับ ทั้งระดับบุคคล เช่น การเก็บบันทึกภาพตนเองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การบันทึกความทรงจำในชีวิตที่ประสบมาเป็นต้น ระดับกลุ่ม เช่น ครอบครัว เพื่อน ภาพถ่ายมีความสำคัญทั้งเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความสัมพันธ์ที่เกิดร่วมกัน และการบันทึกความทรงจำ ร่วมไปถึงการบันทึกภาพเพื่อเป็นหลักฐานต่าง ๆ และในระดับมวลชน ความสำคัญของภาพถ่ายที่ชัดเจนคือภาพข่าวอันเป็นสาระสำคัญของสื่อมวลชน เพื่อใช้อธิบายเนื้อข่าวเป็นอย่างดี

ดังความหมายและความสำคัญของภาพถ่ายนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากวรรณกรรมอันทรงคุณค่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเรื่องศิลปะภาพถ่ายและการถ่ายภาพ มาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์และอภิปรายผลงาน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การสร้างสารด้วยภาพ

ภาพที่เห็นด้วยตาของมนุษย์มีหลายประเภท ภาพบางประเภทอาจมีรูปทรงที่เห็นได้ชัด เช่น ภาพถ่าย ภาพเขียน ภาพวาด และภาพสามมิติ แต่ภาพประเภทอาจมองเห็นรูปทรงได้ไม่ชัด เช่น ภาพสัญลักษณ์ ตัวหนังสือ และภาษาเขียนซึ่งนำมาใช้สื่อสารแทนคำพูดได้

ในฐานะเป็นภาพตัวแทน (representation) ของวัตถุและเหตุการณ์ต่างๆ ภาพจึงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการนึกคิด และทำให้เห็นรูปทรงภาพได้สองมิติรูปทรงวัตถุที่เห็นเป็นภาพอาจแปรเปลี่ยนไปได้เป็น 3 แนวทาง คือ

- 1) อาจแปรเปลี่ยนไปในทางการแสดงรายละเอียด (detail) ของภาพ เช่น ภาพโครงร่าง หรือ ภาพร่าง (sketch)
- 2) อาจแปรเปลี่ยนไปใน ระดับของการเป็นตัวแทน (representative level) หมายความว่าภาพนั้นเห็นแล้วคล้ายกับวัตถุหรือเหตุการณ์นั้นมากน้อยเท่าใด
- 3) อาจแปรเปลี่ยนไปในทางระดับของ ทักษะวิสัย (spatial perspective) หรือระยะที่เห็น เช่น เห็นเป็นภาพแบนๆ ไม่มีระยะใกล้ไกล หรือเห็นเป็นภาพสามมิติ คือ กว้าง ยาว และลึก

ภาพเป็นสัญลักษณ์ (sign) และสัญลักษณ์ (symbol) รูปแบบหนึ่งที่ใช้เพื่อการสื่อสาร ดังนั้นจึงมีอาจหลีกเลี่ยงความเกี่ยวข้องในความคิดและมโนทัศน์ของคนกับภาพได้ การสื่อความหมายและการรับรู้ด้วยภาพในทางสัญศาสตร์ (semiotics) นั้นให้ความสำคัญกับความหมายที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่มีมนุษย์มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันกับภาพนั้นๆ ดังนั้นสัญลักษณ์ทางภาพหนึ่งจึงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่รวมภาพ (image) กับมโนทัศน์ (concept) เข้าด้วยกันได้ สัญลักษณ์ที่ใช้แสดงความหมายมีสองส่วนได้แก่ ส่วนแรกคือ สิ่งที่แสดงความหมาย (signifier) ซึ่งอาจแสดงด้วยภาพ เสียง ท่าทาง หรืออยู่ในรูปแบบอื่นๆ และส่วนที่สองคือ ตัวความหมาย (signified) ซึ่งอาจเป็นวัตถุ ความคิด มโนทัศน์ หรือ สิ่งอื่นสิ่งใดที่คนเราต้องการสื่อความหมาย

การสร้างความหมายด้วยภาพ เกิดขึ้นจากการสร้างภาพโดยกำหนดให้เป็นความหมายมากกว่าการเป็นโดยธรรมชาติ โดยการสร้างความหมายและกำหนดความหมายแก่ภาพนั้น สามารถใช้สื่อความหมายของภาพทั้งความหมายตรงที่เกิดจากการมองเห็นภาพและสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ในภาพได้ง่าย และความหมายแฝงซึ่งเกิดจากลักษณะของสื่อประเภทนี้ที่สามารถอธิบายความหมายต่างๆ ได้มากมายและใกล้ความเป็นจริงได้มากกว่าคำพูด การสื่อความหมายแฝงของภาพอาจเกิดจากการเลือกใช้เทคนิคการถ่ายภาพต่าง ๆ เช่น สี แสง มุมกล้อง เป็นต้น เช่น ภาพดอกกุหลาบสีแดง เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายถึง ความรัก เป็นต้น

การสื่อความหมายของภาพนิ่ง

การสื่อความหมาย คือ การส่งสาร อาทิ ข่าวสาร จากผู้ส่งสารหรือแหล่งสารไปยังผู้รับสาร โดยการใช้สื่อในช่องทางต่างๆ สิ่งที่จะช่วยให้สารสามารถผ่านสื่อไปสร้างความเข้าใจให้กับผู้รับสารได้ คือ ภาษาต่างๆ ที่สามารถสื่อความหมายในวิทยุกระจายเสียงและสื่อวิทยุโทรทัศน์ก็คือภาษาพูดหรือคำพูด ในสื่อสิ่งพิมพ์ก็คือภาษาเขียนหรือตัวหนังสือ และสิ่งที่ประกอบอยู่ในสื่อวิทยุหรือโทรทัศน์ก็คือภาพหรือภาษาภาพ ซึ่งใช้ในการสื่อความหมายโดยตรง หรือใช้เพื่อประกอบในการสื่อความหมาย ภาพที่ใช้กันมากก็คือ ภาพนิ่ง ในการสื่อสารนั้น ภาพนิ่ง ถูกนำมาใช้ประโยชน์ได้ดี เพราะโดยตัวภาพเองก็สามารถสื่อความหมายได้ดีเช่นเดียวกับภาษาพูดหรือภาษาเขียน นอกจากนี้ภาพนิ่งยังมีคุณลักษณะพิเศษเฉพาะของตนเองอีกหลายประการ เช่น การสื่อให้เห็นอดีต การสื่อให้เห็นสิ่งที่อยู่ห่างไกล การหยุดเหตุการณ์หรือการเคลื่อนไหว การสื่อให้เห็นสิ่งที่ไม่อาจดูได้ด้วยตาเปล่า การสื่อให้เห็นความเหมือนจริง และการสื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง

การใช้ภาพนิ่ง

การนำภาพนิ่งไปใช้ แบ่งได้เป็น 2 หัวข้อดังนี้

1) การใช้ภาพนิ่งโดยเนื้อหาของภาพ

จากคุณสมบัติของภาพ ที่สามารถให้รายละเอียดได้มากมายและมีความชัดเจน เหมือนจริง จึงนำไปใช้เป็นหลักฐานต่างๆได้ดี และยังสามารถสร้างความรู้สึกร่วมให้เกิดความเห็นที่คล้อยตามได้ ถ้าเปรียบภาพกับภาษา ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอักษรผู้จะรู้ได้ต้องผ่านการเล่าเรียน ภาษาอักษรต่าง ๆ จึงจะสามารถรับสารได้ แต่ภาพมีคุณสมบัติเป็นสากล เข้าใจได้โดยไม่ต้องมีการศึกษา เหมือนภาษาที่เป็นตัวอักษร ดังนั้น ภาพจึงสื่อความหมายได้กว้างขวางกว่าตัวอักษร ภาพบางภาพสามารถสื่อถึงความรู้สึกที่ไม่ต้องอธิบายออกมาเป็นตัวอักษร เช่น ภาพสวยงาม ภาพความยิ่งใหญ่ ภาพความน่ากลัว ความโศกเศร้า ผู้ที่รับสารเกิดความรู้สึก และอารมณ์ร่วมกับภาพได้

2) การเลือกใช้ตัวภาพนิ่ง

สิ่งที่สำคัญนอกเหนือไปจากเนื้อหาของภาพในภาพคือ คุณภาพของภาพ อาทิ ความคมชัดของภาพซึ่งเกิดจากการปรับตั้งค่ากล้องที่ถูกต้อง มีการจัดวางองค์ประกอบของภาพได้อย่างเหมาะสมลงตัว และสิ่งสำคัญคือ ต้องสามารถสื่อความหมายของภาพได้ดี โดยใช้แนวคิดองค์ประกอบภาพดังที่จะกล่าวในรายละเอียดต่อไป นอกจากนี้จึงหวั่นในการกดชัตเตอร์เพื่อถ่ายภาพในจังหวะที่สามารถสื่อความหมายได้มากที่สุด จัดเป็นหัวใจของการถ่ายภาพ อีกทั้งการใช้ภาพยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของเนื้อ

ที่ภายในสื่อที่จะใช้ภาพนั้นๆ ดังนั้นจึงอาจต้องมีการตัด ย่อ ขยายภาพเพื่อให้เกินความเหมาะสมกับเนื้อที่ การตัดภาพส่วนที่ไม่ต้องการใช้ได้ทั้งในกรณีที่ต้องการให้เนื้อที่ใช้งานเด่นชัดและตัดส่วนที่รกรุงรังและไม่จำเป็นในการสื่อความหมาย เพื่อให้ภาพสวยงามขึ้น

1.3.2. แนวคิดองค์ประกอบภาพถ่าย

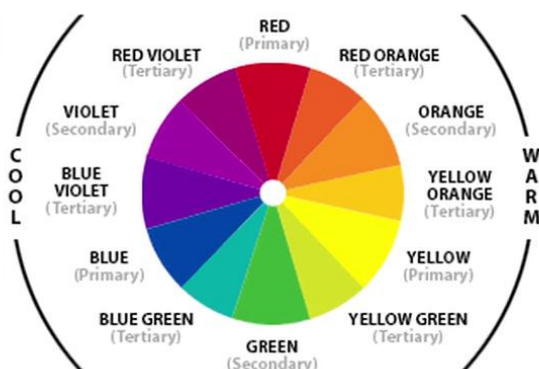
ภาพถ่ายมิได้เป็นเพียงการบันทึกความทรงจำในช่วงขณะหนึ่ง หากแต่แฝงเร้นไปด้วยเป็นศิลปะอันเกิดจากความรู้สึก ความคิด ของผู้บันทึก ในสถานที่เดียวกันมุมมองของภาพอาจแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมอง ความรู้สึกที่บังเกิดขึ้นต่อตัวผู้บันทึกภาพ และสิ่งที่ต้องการจะถ่ายทอดผ่านภาพไปในั้นของผู้บันทึกภาพแต่ละคน

การสร้างสรรคภาพถ่ายให้เกิดความงามและมีคุณค่า นอกจากมีแสงเป็นความจำเป็นแล้วนั้น การจัดวางองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาพ การวางเฟรมภาพที่เหมาะสมทำให้เกิดการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ สามารถโน้มน้าวจิตใจของผู้ชมให้รับรู้ ก่อเกิดอารมณ์และความรู้สึกคล้อยตามนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ประการหนึ่ง (สมาน เฉตระการ, 2542: 107, วรวิฑูมิ วีระไชย, 2538: 77) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวความคิดนี้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรคงานวิจัย องค์ประกอบของภาพ สมาน เฉตระการ (2542) และ วรวิฑูมิ วีระไชย (2538) ได้อธิบายหลักการไว้ดังนี้

1) ทฤษฎีสี่

การเรียนรู้ สี่ เริ่มขึ้นตั้งแต่มนุษย์เกิด และสามารถรับรู้อิทธิพลของสี่มาพร้อม ๆ กัน สี่มีอยู่สองประเภทคือ สี่ที่ปรากฏในธรรมชาติ เช่น สี่ใบไม้ สี่ท้องฟ้า และอีกประเภทหนึ่งคือสี่ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นทั้งเลียนแบบธรรมชาติ และแปลกต่างออกไป

สี่ที่ปรากฏในธรรมชาติและสี่ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น สามารถแยกได้เป็น 12 สี่หลักดังนี้ คือ สี่ เหลือง สี่เขียวอมเหลือง สี่เขียว สี่เขียวอมน้ำเงิน สี่น้ำเงิน สี่น้ำเงินอมม่วง สี่ม่วง สี่ม่วงแดง สี่แดง สี่ส้มแดง สี่ส้ม สี่ส้มเหลือง

ภาพที่ 1 ชุดสี 12 สีหลัก

ค้นหาจาก https://cs.nyu.edu/courses/fall02/V22.0380-001/color_theory.htm

นอกจาก 12 สีหลักนี้ยังมีสี ขาวและสีดำที่ไม่ได้จัดอยู่ในชุดสีนี้เนื่องจาก สีขาวและสีดำถือเป็นน้ำหนักสี กล่าวคือ สีหลักทั้ง 12 สีข้างต้นนี้ถ้านำสีผสมเข้าไปจะทำให้สีนั้นเข้มขึ้น เช่น ถ้านำสีดำผสมกับสีส้ม จะได้สีส้มเข้ม หรือสีน้ำตาล ความเข้มจะมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับปริมาณสัดส่วนของสีที่ผสมกัน แต่ถ้านำสีขาวผสมเข้าไปจะทำให้สีอ่อนลง เช่น นำสีแดงผสมกับสีขาว จะได้สีแดงอ่อนหรือเรียกว่า สีชมพู ถึงกระนั้นสีที่ผสมด้วยสีดำและสีขาวยังถือว่าอยู่ในชุดสีหลักทั้ง 12 สีเหมือนเดิม แต่เป็นสีที่จัดอยู่ในกลุ่มน้ำหนักสี ไม่ใช่สีที่แท้จริง และสีที่ผสมด้วยสีขาวหรือดำจะมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันออกไป เช่น สีน้ำตาล สีชมพู สีเทา สีบานเย็น สีกรมท่า เป็นต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 2 ภาพชุดน้ำหนักสี 12 สีหลัก

ค้นหาจาก <http://princessbeddingcollection.com/wp-content/uploads/2013/03/Standard-Color-Wheel.jpg>

นอกจากสีดำและขาวจะทำให้เกิดน้ำหนักรสของสีทั้ง 12 แล้ว ความเข้มอ่อนของแสงยังเป็น สิ่งหนึ่งที่ทำให้สีหลักทั้ง 12 สีเปลี่ยนแปลงได้เช่นสีของน้ำทะเล เมื่อถูกแสงแดดจัดจะเห็นเป็นสีฟ้า แต่ ถ้าแดดอ่อนลงจะเปลี่ยนเป็นสีฟ้าอมเขียว หรือถ้าท้องฟ้ามีเมฆบดบังมีดคริม สีน้ำทะเลก็จะกลายเป็น สีเทาหม่น เป็นต้น

สีหลักทั้ง 12 สีล้วนเกิดจากแม่สี (Primary color) 3 สี ได้แก่ แดง เหลือง น้ำเงิน เมื่อนำแม่ สีทั้งสามมาผสมในอัตราส่วนเท่า ๆ กันผนวกกับความมืดสว่างและการไล่น้ำหนักด้วยสีดำและขาว จึง เกิดเป็นสีมากมาย สีหลักทั้งหมดในวงจรสีสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสีร้อนและกลุ่มสี เย็น ดังนี้

- กลุ่มสีเย็น (Cool tone) 6 สี ได้แก่ สีเหลือง สีเขียวอมเหลือง สีเขียว สีเขียวอมน้ำเงิน สีน้ำเงิน สีน้ำเงินอมม่วง ในกลุ่มสีเย็นนี้ยังแบ่งย่อยเป็น กลุ่มสีเย็นแบบบางเบา (Light Cool tone) และกลุ่มสีเย็นแบบเข้ม (Dark Cool tone)
- กลุ่มสีร้อน (Warm tone) 6 สี ได้แก่ สีม่วง สีม่วงแดง สีแดง สีส้มแดง สีส้ม สีส้ม เหลือง ในกลุ่มสีร้อนนี้ยังแบ่งย่อยเป็น กลุ่มสีร้อนแบบเบาบาง (Light Warm cool) และกลุ่มสีร้อนแบบเข้ม (Dark Warm tone)

การถ่ายภาพ สีในภาพทำให้เกิดความหมาย สีที่แตกต่างกันสื่อถึงความหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นการเลือกสีและสัดส่วนของสีภายในภาพเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ภาพมีความน่าสนใจ และบอกเล่าเรื่องราว สร้างอารมณ์ให้ภาพได้ สีแต่ละสีมีลักษณะหรืออารมณ์เฉพาะตัว อันมีอิทธิพลต่อมนุษย์ อิทธิพลนี้ เรียกว่า จิตวิทยาของสี (Psychology of colour) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการเลือกใช้สีเพื่อสื่อความหมาย

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างสีและความรู้สึกทางด้านจิตวิทยา

สี	ความรู้สึกด้านจิตวิทยา
สีน้ำเงิน	เจียมขรึม สงบสุข มีสมาธิ
สีเขียว	ปกติ มีชีวิต มีพลัง มีความสุข
สีแดง	ตื่นเต้นเร้าใจ
สีเหลืองแก่	เกิดพลัง กระชุ่มกระชวย ความมั่นคง

สีเหลือง	สดใส ร่าเริง เบิกบาน
สีส้ม	สดชื่น
สีเขียวเหลือง	มีชีวิต ความเจริญวัย หนุ่มสาว
สีม่วง	เสน่ห์ ความเร้นลับ อำนาจ
สีม่วงเข้ม	เศร้าโศก
สีเทา	เงียบขรึม แก่ชรา สงบ สลดใจ
สีขาว	บริสุทธิ์ ใหม่ สะอาด
สีชมพู	ประณีต ร่าเริง ความเป็นหนุ่มสาว
สีแดงเข้ม	มั่งคั่ง สมบูรณ์ ปิติอิ่มเอิบ
สีเทาอมเขียว	แก่ชรา ห่อเหี่ยว ไม่มีพลัง
สีน้ำตาล	อบอุ่น แห้งแล้ง น่าเบื่อ
สีดำ	หนักแน่น ความมืด ความโศกเศร้า ความว่างเปล่า
สีฟ้า	กว้าง สว่าง
สีทอง	ความมั่งคั่ง

แหล่งที่มา: วรุฒิ วีระชิงไชย (2538: 84)

2) เส้นและรูปทรง

เส้นและรูปทรงเป็นองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมรอบตัวมนุษย์ ดังนั้นการถ่ายภาพจึงหลีกเลี่ยงที่จะคำนึงถึงสิ่งนี้ไม่ได้ เส้นและรูปทรงต่าง ๆ มีการสื่อความหมายที่แตกต่างกันออกไป

สำหรับการถ่ายภาพ การใช้เส้นและรูปทรงหมายถึง การหยิบเส้นส่วนที่มีอยู่ในธรรมชาติเข้ามาวางในกรอบสี่เหลี่ยมให้เหมาะสม เพื่อช่วยแสดงความหมายและเพิ่มความสวยงามของภาพด้วย

นอกจากสีจะมีผลต่อความรู้สึกทางจิตวิทยาแล้วเส้นและรูปทรงยังก่อให้เกิดผลดังกล่าวเช่นกัน โดยมีผลดังต่อไปนี้

ตาราง 2 แสดงผลทางจิตวิทยาของเส้นและรูปทรง

เส้นและรูปทรง	ความรู้สึกด้านจิตวิทยา
รูปทรงสี่เหลี่ยม	ความแข็งแรง ความมั่นคง นิ่งสนิท
รูปทรงกลม	ไม่นิ่ง
รูปทรงโค้งต่าง ๆ	ความนุ่มนวล การเคลื่อนที่อย่างน้อย ๆ
รูปทรงไม่เป็นเรขาคณิต	ความยุ่งเหยิง
เส้นตั้งตรง	สง่างาม โดดเดี่ยว
เส้นนอน	สงบนิ่ง ความไม่มีชีวิต
เส้นเฉียง	ความเคลื่อนไหว ล้ม
เส้นเฉียงเรียวปลาย	มิติ ความลับ
เส้นโค้ง	ความอ่อนนุ่ม นุ่มนวล
เส้นซิกแซก	ความเร็ว ความสับสน ฉวัดเฉวียน
เส้นคลื่น	การเคลื่อนไหวไม่รีบเร่ง

แหล่งที่มา: วรุณี วีระชิงไชย (2538: 96)

3) ความสมดุลของภาพ

การวางองค์ประกอบภาพลงบนกรอบภาพหรือเฟรม (Frame) นั้น ต้องมีการเลือกขนาดรูปร่างและตำแหน่งขององค์ประกอบต่าง ๆ ให้เหมาะสมเพื่อสร้าง ความสมดุลของภาพ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สร้างความสบายตา หากภาพไม่มีความสมดุล จะก่อให้เกิดความอึดอัดขึ้นได้

การจัดวางภาพให้เกิดความสมดุลใช้หลักการของคานาดัดและคานางัด โดยใช้คานาที่มีจุดหมุนอยู่ตรงกลางคานาเป็นหลักในการอธิบาย ถ้าคานามีน้ำหนักของวัตถุเพียงด้านเดียวหรือมีด้านใดด้านหนึ่งมีน้ำหนักมากกว่าอีกด้าน คานาจะเอียงลงทางด้านน้ำหนักสูงทำให้ไม่เกิดความสมดุลของภาพ แก้ไขโดยการเลื่อนตำแหน่งของวัตถุด้านที่มีน้ำหนักสูงกว่าเข้าใกล้จุดหมุน หรือเลื่อนจุดหมุนเข้าใกล้วัตถุด้านที่มีน้ำหนักสูงกว่า ก็สามารถทำให้ภาพเกิดความสมดุลได้ ในภาพถ่ายจะเกิดความสมดุลแน่นอนเมื่อวัตถุอยู่กลางภาพ ในกรณีที่ภาพหนึ่งภาพมีวัตถุหลายชิ้นเราสามารถให้การลากเส้นแบ่งครึ่งเพื่อดูสมดุลของภาพได้ แต่ในบางครั้งภาพที่มีวัตถุเป็นองค์ประกอบเพียงชิ้นเดียวก็สามารถสร้างความสมดุลของภาพได้โดยไม่ต้องจัดวางไว้ตรงกลางของภาพ แต่วัตถุต้องมีขนาดไม่ใหญ่จนเกินไป

4) ลวดลายและพื้นผิว (Texture)

ลวดลายและพื้นผิวแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ตามแหล่งกำเนิดได้แก่ ลวดลายและพื้นผิวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น การถ่ายภาพลวดลายทำให้เกิดภาพในมุมมองใหม่ ๆ ที่มนุษย์อาจมองข้ามเลยไป ดังนั้นภาพถ่ายที่ประกอบด้วยลวดลายจึงเป็นภาพที่สร้างความน่าสนใจได้อย่างดี

การทำให้ภาพลวดลายเป็นภาพที่น่าสนใจนั้น ภายในกรอบภาพต้องมีเพียงส่วนของลวดลายซ้ำซ้อนกันไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดดเด่นออกมา มิฉะนั้นลวดลายจะเปลี่ยนหน้าที่จากองค์ประกอบหลักเป็น ตัวชูเพื่อให้บางสิ่งโดดเด่นทันที

5) แสงและเงา

แสงเป็นปัจจัยสำคัญมากที่สุดของการถ่ายภาพ เพราะภาพทุกภาพเกิดจากการสะท้อนของแสงจากวัตถุเข้าสู่เลนส์ ดังนั้นแสงจึงเป็นองค์ประกอบที่สร้างความหลากหลายของลักษณะ มุมมอง อารมณ์ รวมทั้งความหมายของภาพได้หลากหลาย

แหล่งกำเนิดแสงแบ่งเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ แสงจากธรรมชาติ เช่น แสงจากดวงอาทิตย์ แสงจากฟ้าผ่า แสงจากสิ่งมีชีวิต และแสงจากหลอดไฟหรือแหล่งกำเนิดแสงต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น แสงที่มีแหล่งกำเนิดต่างกันจะมีบุคลิกของแสงที่แตกต่างกัน โดยบุคลิกของแสงนั้นมี 4 แบบ ได้แก่ อุ่น (Warm) เย็น (Cool) แข็ง (Hard) และนุ่ม (Soft) ปัจจัยที่ทำให้บุคลิกของแสงแตกต่างกันไปนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับแหล่งกำเนิดแสงแล้วยังขึ้นกับปัจจัยอื่น ๆ เช่น การกระจายตัว ช่วงเวลาของแสง สภาพอากาศ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะมีผลกับการถ่ายภาพกลางแจ้งเท่านั้น ส่วนการถ่ายภาพในสตูดิโอ นั้นสามารถควบคุมแสงได้เกือบทั้งหมด

1.3.3. แนวคิดเรื่องการใช้สัญลักษณ์

สัญลักษณ์ เป็นศาสตร์ที่ศึกษา ระบบสัญลักษณ์ (sign systems) เช่น ภาษา (language), รหัสลับ (code), ชุดของสัญญาณ เป็นต้น และการอ้างอิงความหมาย (signifying practices) โดย สัญลักษณ์หมายถึง สิ่งใด ๆ (ภาพ/ คำ/ สิ่งของ ฯลฯ) ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมาย (meaning) แทนสิ่งของจริง (object) ในตัวบท (text) ของบริบท (context) ใด ๆ ซึ่งการอ้างอิงความหมายของสัญลักษณ์ในตัวบท และบริบทต่าง ๆ ก็มีความหมายแตกต่างกันไป

กรอบของสังคม (social convention) เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการอ้างอิงความหมายของสัญลักษณ์ สัญลักษณ์จึงแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่าง สัญลักษณ์ กับความหมายที่เกิดจากการสื่อสาร สอนกันภายในสังคมนั้น ๆ เพื่อให้คนในสังคมนั้นรับรู้ความหมายตามที่สังคมนั้น ๆ กำหนด

เฟอร์ดินานด์ เดอ โซซูร์ (Ferdinand de Saussure, 1857-1913) อาจารย์สอนวิชาภาษาศาสตร์ เป็นผู้วางรากฐานของวิชา สัญลักษณ์ (semiology) โซซูร์ มองว่า มีสิ่งอื่นนอกจากภาษา ซึ่งเป็นระบบสัญลักษณ์ที่สามารถแสดงความหมาย และความคิดของผู้สื่อสารได้ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถจะเป็นสัญลักษณ์ได้เมื่อนำมาใช้แสดงความหมาย

ชาร์ลส แซนเดอร์ส เพียร์ซ (Charles Sanders Peirce, 1839-1914) นำความคิด โซซูร์มาเป็นแนวทางในการศึกษาต่อ และเสนอว่า สัญลักษณ์ หนึ่งๆจะมีองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ ตัวหมาย (signifier) และตัวหมายถึง (signified) การศึกษา visual culture และ material culture เพียร์ซได้แบ่งสัญลักษณ์ ตามระยะห่างของความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวหมาย และตัวหมายถึง เป็น 3 ประเภท ได้แก่ icon เป็นสัญลักษณ์ที่ ตัวหมาย และตัวหมายถึง มีลักษณะมองเห็นได้, index เป็นสัญลักษณ์ที่ต้องคิดหาเหตุผลเพื่อทราบถึง ตัวหมายถึง และ symbol เป็นสัญลักษณ์ที่มีความเชื่อมโยงและเกิดจากข้อตกลง ต้องมีการเรียนรู้ถึงจะเข้าใจ ตัวหมายถึง การเข้าใจธรรมชาติของสัญลักษณ์แต่ละชนิดจะทำให้เราเลือกใช้สัญลักษณ์แต่ละอย่างให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

โรลองด์ บาร์ตส์ (Roland Barthes, 1915-1980) เป็นผู้นำแนวคิดสัญลักษณ์ (Semiology) มาใช้ในการวิเคราะห์ภาพต่าง ๆ เป็นคนแรก บาร์ตส์ พยายามพิสูจน์ว่า ความหมายใด ๆ ที่เราให้แก่ภาพใด ๆ ไม่ได้เป็นผลจาก สิ่งที่เรามองเห็น กล่าวคือ ความเข้าใจต่อภาพใด ๆ ไม่ได้เกิดขึ้นลอย ๆ (self-evident) ขณะเดียวกันความเข้าใจของแต่ละคนที่เกิดขึ้นกับภาพใด ๆ ก็ไม่ได้เป็นสากล เราอาจไม่เข้าใจความหมายของภาพถ่ายใด ๆ หากไม่มีคำอธิบายประกอบภาพนั้น นอกจากนี้ ความหมายที่เราให้แก่ภาพ ย่อมเชื่อมโยงกับปัจจัยอื่น ๆ เช่น วัฒนธรรม

บาร์ตส์ เรียก ผลจากการมองเห็นครั้งแรก (immediate visual impact) ว่า denoted meaning และเรียกความหมายที่เรานำมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่มองเห็นว่า connoted meaning หรือการอ้างอิงความหมายที่มาจากการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ภาพเชื้อเชิญให้เราตีความ และให้ความหมายแก่ภาพนั้น ๆ ซึ่งความหมายที่เราให้แก่ภาพอาจเกินไปกว่าสิ่งที่ศิลปินหรือช่างภาพตั้งใจ

จากเหตุผลที่ว่า การแทนความ (representation) ประกอบด้วย ความคล้ายคลึง (resemblance) และ กรอบจำกัด (limitation) จึงทำให้มักคิดว่า ภาพสามารถสื่อสารได้อย่าง

ตรงไปตรงมามากกว่า คำพูด/ เขียนที่แปรผันไปตามแต่ละวัฒนธรรม เราจึงลึ้มคิดถึงว่า ภาพ เป็นภาษา
อย่างหนึ่ง

แนวคิดว่าการที่ศิลปะมีความสัมพันธ์ต่อการแสดงออกอย่างแนบแน่นนั้น ทำให้เรามักคิดว่า
ทัศนศิลป์เป็นผลของการใช้สัญชาตญาณ เป็นผลของจิตไร้สำนึก และมีลักษณะดิบ (basic) มากกว่า
ภาษา เช่น การใช้คำ พูด เขียน ซึ่งไม่เป็นความจริง จากมุมมองนี้ภาพจึงเปรียบดั่งข้อความ (text)
ในขณะแรกที่เรามองเห็นภาพจะประหนึ่งว่าไม่มีไวยากรณ์ของภาษาที่เห็นอยู่ ซึ่งต่างจาก คำ ที่ต้องมี
ไวยากรณ์ร้อยเรียงเพื่อสื่อความหมาย นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับความหมายก็อาจไม่
เชื่อมโยงเหมือน คำ ที่ต้องเป็นไปตามบัญญัติของพจนานุกรม

ขณะที่ภาพไม่จำเป็นต้องมีความหมายเช่นนั้น หรือการอธิบายความหมายของภาพภาพหนึ่ง
ได้หลากหลาย โดยที่ภาพเหล่านั้นไม่ได้มีความหมายแน่นอน แนวคิดที่มองว่า ทัศนศิลป์ เป็นสัญญา
ประเภทหนึ่ง ที่สามารถ อ่านออก ถูกศิลปะที่ไม่ได้มีลักษณะแทนความเช่น

ศิลปินอิมเพรสชันนิสม์ (impressionist art) พยายามสร้างสรรค์งานศิลปะที่ทำให้ภาพแทน
ความ (visual representation) เสมือนเป็นการรับรู้ทางตา (visual perception) ในขณะที่ศิลปิน
นามธรรม (abstract art) มุ่งสร้างงานที่ก่อให้เกิดอารมณ์โดยปราศจากองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความ
คล้ายกับข้อความ แต่เป้าหมายของศิลปินนามธรรมมักเกิดปัญหาเพราะที่ สุดแล้วมนุษย์ก็หนีไม่พ้น
ความพยายามที่จะทำความเข้าใจของความหมายมากเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นแม้ว่าภาพที่ไม่มีมีความหมาย
ใด ๆ ก็ย่อมลากเราเข้าไปสู่วังวนของภาษาอันเป็นฉากกั้นระหว่างผู้เสพย์ศิลป์กับตัวศิลปิน แม้เราจะ
อาจมองเห็นภาพในชั่ววูบแรกเช่นเดียวกันแต่เมื่อเวลาต่อมาเราจะพยายามสร้างความหมายสืบเนื่อง
ต่อไป จนเกิดความหมายที่ได้รับจากภาพแตกต่างกัน (Pierre, 1988: 1, กาญจนา แก้วเทพ, 2552:
76-79, เถกิง พัฒโนภาษ, 2551: 35-44)

1.4 แนวความคิดเรื่องการดัดแปลงสื่อ

การดัดแปลงสื่อ เป็นการนำสารจากสื่อหนึ่ง ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงการดัดแปลงสารจากสื่อ
วรรณกรรม ผ่านกระบวนการ ตัด เติม เพิ่ม ทอน ยุบ ขยาย หรือปรับเปลี่ยนลำดับเรื่องราว อาทิ ฉาก
นาฏกรรม ตัวละคร บทสนทนา เพื่อให้เข้าสู่รูปแบบสื่ออีกสื่อหนึ่ง ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงการดัดแปลงสู่
สารที่แสดงออกในรูปแบบของภาพในมิติที่สามารถมองเห็นได้

สารต่างๆ เมื่อถูกนำมาดัดแปลงเป็นสื่อในรูปแบบอื่นๆ แล้วนั้น การเกิดความเปลี่ยนแปลงจึงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ผู้อ่านวรรณกรรมจะคอยเปรียบเทียบวรรณกรรมต้นฉบับกับงานที่ถูกดัดแปลงใหม่และวิพากษ์วิจารณ์ส่วนที่ไม่เป็นไปตามต้นฉบับ เนื่องจากผู้อ่านวรรณกรรมมักคาดหวังไว้ว่างานสร้างสรรค์ที่เป็นภาพออกมาจากวรรณกรรมของผู้ดัดแปลงนั้นมีความสอดคล้องไปกับภาพที่ผู้อ่านเคยจินตนาการเอาไว้ เราจึงพบว่าหลายครั้งที่ผู้วิจารณ์จะให้คะแนนความสำเร็จของภาพยนตร์โดยการนำเอาต้นฉบับของวรรณกรรมเป็นจุดยืน เช่นที่พบในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของลูคิโนคอนติ เรื่อง *ความตายที่เวนิส* ที่สร้างจาก *Novelle* ซึ่ง *Dewitt Bodeen* นักเขียนบทร่วมจากภาพยนตร์ *Billy Budd* (อ้างถึงใน McFarlane, 1996: 7) กล่าวถึงงานดัดแปลงวรรณกรรมสู่ภาพยนตร์ว่า เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายใต้ความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการดัดแปลงนั้นต้องอาศัยการตีความของผู้ดัดแปลงประกอบกับต้องอ้างไว้ซึ่งอารมณ์เดิมของเรื่อง มิฉะนั้นการดัดแปลงจะกลับกลายเป็นการย่อยสลายแทน หรือก็คือเป็นการดัดแปลงจนทำให้เรื่องใหม่ที่มีความแตกต่างไปจากเรื่องเดิมมากจนทำให้ผู้อ่านวรรณกรรมซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นผู้ที่นำผลงานที่ดัดแปลงใหม่มาเปรียบเทียบกับวรรณกรรมเดิม หรือแม้กระทั่งผู้ประพันธ์เรื่องต้นฉบับไม่เห็นด้วย (McFarlane, 1996: 6-9, จักรกฤษณ์ ดวงพิตรา, 2544: 147-158, พรสวรรค์ วัฒนางกูร, 2552: 64)

อีกทั้งนักอ่านวรรณกรรมมักจะมีความเห็นสอดคล้องกันว่า งานวรรณกรรมนั้นมีความเป็นนามธรรมอยู่สูง ทั้งภาษาและเนื้อหา เช่น งานของโธมัส มินน์ เหตุนี้การดัดแปลงวรรณกรรมสู่ภาพยนตร์นั้นจึงเป็นสิ่งที่ยาก โดยหลักการแล้วการหยิบยกงานวรรณกรรมเช่นนวนิยายมาสร้างสรรค์เป็นภาพยนตร์นั้นก็คือการสื่อสารเรื่องราวในวรรณกรรมเหล่านั้นออกมาเป็นภาพและเสียง ความสำเร็จจากการดัดแปลงจะมากหรือน้อยนั้น ไม่อาจวัดได้ด้วยการสร้างสรรค์องค์ประกอบต่างๆ ให้กลมกลืน แต่เกิดจากการถ่ายทอดความรู้สึกภายในนวนิยายให้ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรมได้อย่างไร และมากน้อยเพียงไร

กระนั้นสื่อแต่ละประเภท อาทิ วรรณกรรม ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ ต่างมีธรรมชาติหรือลักษณะรูปแบบการนำเสนอของสื่อที่แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการดัดแปลงได้ แต่อย่างไรก็ตามผู้ดัดแปลงยังจำเป็นต้องรักษาสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอไว้ให้ได้ (กาญจนา แก้วเทพ, 2553: 317-318)

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายขึ้นจากงานวรรณกรรมประเภทนวนิยายจึงมีอาจหลีกเลี่ยงกระบวนการดัดแปลงสื่อไปได้ ซึ่งลักษณะการดัดแปลงในงานวิจัยนี้มีเป้าประสงค์สอดคล้องกับแนวความคิดการดัดแปลงสื่อจากงานวรรณกรรมเป็นภาพยนตร์ เนื่องจากการดัดแปลงจากตัวอักษรสู่ภาพเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดหลักๆ ของกระบวนการดัดแปลง

สื่อจาก จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา (2544) นี้มาปรับปรุงเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์และอภิปรายงานวิจัยพอสังเขปดังต่อไปนี้

หน้าที่สำคัญของผู้ดัดแปลงบท คือ พยายามส่งทอดแนวคิดหลักจากต้นฉบับไปสู่ผู้ชมให้ได้ อย่างสมบูรณ์ โดยมีขั้นตอน 4 ขั้นตอนหลักๆที่สำคัญ อันได้แก่

1) การทำความเข้าใจในวรรณกรรมและผู้ประพันธ์

การแปรรูปวรรณกรรมเพื่อการอ่านเป็นวรรณกรรมภาพนั้นมีขั้นตอนแรกๆที่ผู้ดัดแปลงควรกระทำ คือ การทำความเข้าใจในตัววรรณกรรม และผู้ประพันธ์ให้แตกฉาน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของผู้ประพันธ์ต้นฉบับและผู้ชมที่เคยอ่านวรรณกรรมเล่มนั้นๆ มาก่อน ผู้ดัดแปลงจะต้องจับใจความและประเด็นสำคัญของวรรณกรรม พร้อมทั้งทำความเข้าใจในเป้าประสงค์ของผู้ประพันธ์ให้ได้เป็นอย่างดี ใจความสำคัญไม่ได้อยู่ที่เรื่องราวในวรรณกรรมแต่อยู่ที่การวางโครงเรื่อง ผู้ดัดแปลงต้องสามารถแยกกรองสิ่งเหล่านี้ให้ได้

2) การนำใจความสำคัญที่ได้มาเขียนใหม่

การเขียนใหม่นั้นมีความแตกต่างกันออกไปตามประเภทของสื่อโดยขึ้นอยู่กับวิธีการนำเสนอ และเวลาที่ใช้นำเสนอซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติของสื่อดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้ดัดแปลงจึงต้องเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับสื่อที่ใช้ ช่วงเวลาที่ใช้ในการนำเสนอจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างการดัดแปลงวรรณกรรมไปสู่สื่อประเภทต่าง ๆ อย่างไรก็ตามการดัดแปลงจากวรรณกรรมสู่ภาพแสดงนั้น มีหัวใจหลักคือ ต้องทำให้รวดเร็ว กระชับ เหมาะสมต่อประเภทของการแสดง และต้องรักษาเนื้อหาของวรรณกรรมให้ครบถ้วน

3) การเลือกองค์ประกอบต่างๆ

การเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ ของสื่อจะต้องเลือกตามลักษณะวิธีการนำเสนอ เช่น ตัวละคร ฉาก บท ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ผู้ดัดแปลงสามารถตัด เติม เพิ่ม ลดสิ่งเหล่านี้ได้ อาทิการสลับบทบาทหรือเพศสภาพของตัวละคร ผู้ดัดแปลงอาจกำจัดตัวละครบางตัวออกแต่ยังคงบทบาทเอาไว้โดยใช้เทคนิคการผสมตัวละครเข้าไว้ด้วยกัน ดังที่ Steven Spielberg กล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์เรื่อง *Schindler's List* ว่า เขาต้องผสมตัวละครโดยการนำเหตุการณ์หนึ่งของตัวละครที่ถูกตัดออกมาใส่ไว้ในตัวละครหนึ่งที่ไม่เคยพบเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน เพราะถ้าหากเขาไม่ทำเช่นนี้จะพบกับรายละเอียดมากมายจนไม่สามารถสร้างภาพยนตร์ขึ้นมาได้

หลังจากการตัด เติม เพิ่ม ลด หรือสลั แล้วผู้ดัดแปลงจะต้องนำองค์ประกอบต่าง ๆ มาร้อยเรียงใหม่โดยรักษาหัวใจของวรรณกรรมไว้ไม่ให้เปลี่ยนแปลง กระนั้นผู้ดัดแปลงบางคนมีความเคารพต่อวรรณกรรมมากจนยกคำในวรรณกรรมมาใช้ตรงๆ จึงทำให้การดัดแปลงเกิดความล้มเหลวได้ เนื่องจากการเขียนเพื่ออ่านกับเขียนเพื่อวรรณกรรมภาพนั้นมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามการหยิบยกภาษาเขียนมาใช้บ้างนั้นก็อาจมีได้ในกรณีที่วรรณกรรมต้นเรื่องมีการใช้ภาษาที่โดดเด่นและวรรคตอนนั้นเป็นหัวใจสำคัญของวรรณกรรม

4) การปรับปรุงแก้ไข

ผู้ดัดแปลงสามารถตรวจสอบแก้ไขบทที่ดัดแปลงใหม่ได้ตลอดเวลา ก่อนการจัดแสดง เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวรรณกรรมและประเภทของสื่อที่ใช้ในการนำเสนอให้มากที่สุด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์ วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยม จากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์” แบ่งเป็น 4 หัวข้อได้แก่

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาอัตถิภาวนิยม

พระมหาทองมา อรุณรสี (แสงอรุณ) (2553) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ปรัชญาการศึกษาของสำนักอัตถิภาวนิยม” งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาการศึกษาของสำนักอัตถิภาวนิยมเพื่อศึกษาลักษณะ, พัฒนาการของปรัชญาการศึกษา ก่อนหน้าการเกิดขึ้นของปรัชญาการศึกษาสำนักอัตถิภาวนิยม และศึกษาวิเคราะห์ปรัชญาการศึกษาสำนักอัตถิภาวนิยมผ่านมุมมองนักปราชญ์ชาวพุทธในบางประเด็นที่เกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาสำนักอัตถิภาวนิยม พบว่า ปรัชญาแนวคิดอัตถิภาวนิยมนั้นมีแก่นฐานที่กล่าวถึงการมีสิทธิเสรีภาพ และความรับผิดชอบของปัจเจกชน เป็นกระบวนการที่นักปรัชญาต้องการแสดงถึงการมีเสรีของมนุษย์ที่จะแสดงความต้องการของตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาสังคมโดยความเชื่อในเรื่องบรรทัดฐานของมนุษย์นั้น มิได้ช่วยให้มนุษย์มีอิสระที่จะตัดสินใจความต้องการด้วยตนเองได้ ดังนั้นปรัชญาการศึกษาโดยใช้แนวทางอัตถิภาวนิยม เป็นการวางแผนการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้เอง มากกว่าได้รับการชี้นำหรือปลูกฝัง และในขณะเดียวกันก็เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีจิตถึงความมรเสรีภาพในตนกับความรับผิดชอบซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินไปด้วยกัน

วีราศินี โภคสุวรรณ (2550) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “อิทธิพลของปรัชญาอัตถิภาวนิยมในงานของนิทซ์เซ่ที่มีต่อวรรณกรรมของเฮร์มันน์ เฮสเซ” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร โดยศึกษาวรรณกรรมของเฮร์มันน์ เฮสเซ 7 เรื่อง ได้แก่ ปีเตอร์ คาเมนซิลด์ รอสฮัลด์ เดเมียน สิทธารถะ สเตปเปนวูลฟ์ นาร์ซิสซัสกับโกลด์มุนด์ และเกมลูกแก้ว พบว่า ในวรรณกรรมของเฮสเซนิยมใช้แก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการแสวงหาคคุณค่า และการดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และยอมรับในชะตากรรมตลอดจนการเผชิญกับความทุกข์ของปัจเจกบุคคล ซึ่งแนวคิดการสร้างแก่นเรื่องของเฮสเซนี้ได้รับอิทธิพลของปรัชญาอัตถิภาวนิยม ของนิทซ์เซ่ ซึ่งอิทธิพลของอัตถิภาวนิยมจะเห็นได้ชัดในงานของเฮสเซเรื่อง เดเมียน และสเตปเปนวูลฟ์ มากที่สุด

อติเกิ อีรามัทลี (2543) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “อัตถิภาวนิยมในวรรณกรรมของเค็นซะบุโร โอเอะ กับชาติ กอบจิตติ” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสารมุ่งศึกษาอิทธิพลของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่มีต่อวรรณกรรมของ เค็นซะบุโร โอเอะ กับชาติ กอบจิตติ พบว่า วรรณกรรมของนักเขียนทั้งสองนี้มีการแสดงถึงการค้นหาชีวิตแบบอัตถิภาวนิยมของตัวละคร ด้วยการปฏิเสธสภาพการดำรงชีวิตที่มีใช้ตัวเอง และแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมของนักเขียนทั้งสองเป็นการแสดงถึงการแสวงหาวิถีชีวิตแนวอัตถิภาวนิยมอย่างแท้จริง ความแตกต่างของนักเขียนทั้งสองคือ ตัวละครของเค็นซะบุโร โอเอะ แสดงความเป็นอัตถิภาวนิยมด้วยการกระทำของตนเอง แต่ตัวละครของชาติ กอบจิตติจะแสวงหาความเป็นอัตถิภาวนิยมด้วยการถูกระกระทำ

ศักดิ์ชัย นิรัญทวี (2520) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “วิวัฒนาการความคิดเรื่องเสรีภาพ และความรับผิดชอบในปรัชญาของชาร์ต” งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาประเด็นเรื่องเสรีภาพ และความรับผิดชอบในผลงานของชาร์ตช่วงแรก คือ สัต และสุญyata (Being and Nothingness) รวมทั้งผลงานของชาร์ตช่วงหลัง และเปรียบเทียบกับบทวิจารณ์ผลงานของชาร์ต พบว่า เสรีภาพ และความรับผิดชอบไม่สามารถแยกออกจากมนุษย์ได้เปรียบเทียบเหมือนมนุษย์นั้น ถูกสาปให้มีเสรีภาพ เสรีภาพนี้คือความสามารถในการเลือกของมนุษย์ เพราะมนุษย์ต้องมีการตัดสินใจในการเลือกตลอดเวลา และต้องเลือกสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวของตนเอง เนื่องจากไม่มีอำนาจใดที่สามารถอยู่เหนือมนุษย์ได้ โดยมนุษย์ในทัศนะของชาร์ตคือ มนุษย์ในระดับปัจเจกชน ในช่วงหลังชาร์ตมีทัศนะที่เปลี่ยนไปเนื่องด้วยการยอมรับจุดหมายของลัทธิมาร์กซ์ซึ่งมุ่งไปสู่การมีเสรีภาพอย่างสมบูรณ์แบบ แต่ชาร์ตไม่เห็นด้วยในการใช้กำลังเพื่อสลายระบบชนชั้น เพราะการใช้กำลังนั้นเป็นการจำกัดเสรีภาพของมนุษย์

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัลแบร์ กามูส์

วันชาติ ชาลวูจิตร (2554) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “เป้าหมายของชีวิตมนุษย์ในทัศนะของอัลแบร์ กามูส์” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร มุ่งศึกษาเป้าหมายของชีวิตมนุษย์ในทัศนะอัลแบร์ กามูส์ ผ่านงานวรรณกรรมประเภทนวนิยาย 5 เรื่อง คือ ความตายอันแสนสุข คนนอก กาฬวิบัติ มนุษย์สองหน้า และมนุษย์คนแรก พบว่า งานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ แสดงถึงทัศนะต่อต้านแนวคิดจิตวิทยาศาสตร์ดั้งเดิมของสังคม โดยผ่านการสะท้อนจากพฤติกรรมของตัวละครที่มุ่งแสวงหาเป้าหมายของชีวิต คือ ความสุข ซึ่งความสุขนี้มีจุดกำเนิดจากร่างกาย และจิตใจมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยความสุขในทัศนะนี้นั้น กามูส์แสดงถึงความสุขแบบมีคุณภาพ โดยไม่เน้นปริมาณของความสุข และความสุขที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ มนุษย์ต้องเข้าใจสภาวะของโลกและชีวิต ซึ่งนำไปสู่เป้าหมายของชีวิตระดับปัจเจก อันเป็นความสุขที่มีความสัมพันธ์กับความไร้สาระ สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ เสรีภาพ เวลา และความตาย พัฒนาไปสู่เป้าหมายของชีวิตระดับสังคม เป็นความสุขที่มีความสัมพันธ์กับความยุติธรรม และภราดรภาพระหว่างมนุษย์

สุพัตรา คำแก้ว (2554) “แนวคิดเรื่องมนุษย์ของอัลแบร์ กามูส์” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร มุ่งศึกษาแนวคิดเรื่องมนุษย์ของกามูส์ในเรื่อง ธรรมชาติของมนุษย์ การดำรงอยู่ของมนุษย์ และเป้าหมายการดำรงอยู่ของมนุษย์ จากงานเขียนของกามูส์ 8 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายคนนอก ความตายอันแสนสุข กาฬวิบัติ มนุษย์สองหน้า บทละครเรื่อง ความเข้าใจผิด ผู้บริสุทธิ์ ความเรียงเชิงปรัชญาเรื่อง “ชะตากรรมของซิเซฟัส” และความเรียงเชิงปรัชญาเรื่อง “มนุษย์ขบถ” พบว่า ทัศนะแนวคิดเรื่องมนุษย์จากงานเขียนของกามูส์นั้น แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ คือ ความไร้สาระ โดยเนื้อแท้แล้วชีวิตมนุษย์ไร้แก่นสาร ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว มนุษย์มีความเป็นปัจเจก มนุษย์ไม่ควรนำความ ไร้สาระ ในชีวิตมาก่อให้เกิดความท้อแท้ สิ้นหวัง มนุษย์จึงระลึกถึงภาวะความเป็นจริงในชีวิต เป้าหมายการดำรงอยู่ของมนุษย์ในทัศนะ กามูส์ มีสองเป้าหมายหลัก คือ เป้าหมายต่อตนเอง และเป้าหมายต่อสังคม โดยเป้าหมายต่อตนเองนั้นคือ การใช้ชีวิตด้วยความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และใช้ชีวิตด้วยการตัดสินใจอย่างมีเสรีภาพเพื่อก่อให้เกิดความสุข โดยเสรีภาพนั้นต้องไม่กระทบเสรีภาพของผู้อื่นด้วย ส่วนเป้าหมายต่อสังคมคือ การได้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่เปิดกว้างทางความคิดของคนในสังคม

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารด้วยภาพ

ธีรศักดิ์ ดุลประภา (2552) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างสื่อประสม เรื่อง การจัดการองค์ประกอบของการถ่ายภาพ” งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษากระบวนการสร้างสื่อประสมเพื่อใช้ในการฝึกอบรมและเผยแพร่ เรื่อง การจัดองค์ประกอบของภาพถ่าย โดยนำผลงานที่สร้างขึ้นวัดผลกับผู้รับสาร 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคคลทั่วไปที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการถ่ายภาพจำนวน 20 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรีและ บุคลากรที่สนใจในเรื่องการถ่ายภาพภายในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 20 คน พบว่า ผู้รับสารทั้ง 2 กลุ่มมีความพึงพอใจอย่างมากต่อสื่อประสมที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

วิมลีน มีศิริ (2551) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “หนังสือภาพ: โครงสร้างการเล่าเรื่องกับการสื่อความหมายสำหรับเด็ก” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องทั้งภาพประกอบกับตัวบท และเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างรูปเล่มทางกายภาพของหนังสือภาพ โดยศึกษาจากหนังสือทั้งหมด 20 เล่ม และสัมภาษณ์เชิงลึก กับเด็กปฐมวัย บรรณาธิการ นักเขียน นักสร้างสรรค์ภาพประกอบ พบว่า หนังสือภาพมีความเป็นเรื่องเล่า และเรื่องแต่ง เนื่องจากการปรากฏของภาพ และตัวบท สามารถประกอบกันเป็นการเล่าเรื่องที่มีความสัมพันธ์ในการสื่อความหมายแก่เด็ก โดยการสร้างพลังความสนใจด้วยจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ การเล่าเรื่องที่กระชับ สั้นด้วยสื่อหนังสือภาพ อีกทั้งยังพบว่าสื่อหนังสือภาพที่น่าสนใจนั้น ต้องประกอบด้วย รูปเล่มที่สวยงาม ตัวบทกับภาพประกอบต้องสัมพันธ์กันและสามารถส่งเสริมเรื่องเล่าให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

สุทธิศักดิ์ เพ็ชรเสน (2550) วิจัยในหัวข้อเรื่อง “ออกแบบภาพประกอบเรื่องสั้นโดยเทคนิคการถ่ายภาพจาก Props อวัยวะมนุษย์ ประกอบเรื่องสั้นเรื่อง วิปัสสนากรรม ตอน ตุ๊กตามนุษย์” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละในการประเมินผลงาน มุ่งศึกษากระบวนการออกแบบภาพประกอบแนวเสมือนจริงประกอบเรื่องสั้น เพื่อให้ผู้อ่านเรื่องสั้นมีความสุขสนุกสนานเพิ่มมากขึ้น จากการวิจัยนี้พบว่า ผู้วิจัยสร้าง Props ประกอบภาพถ่ายเพื่อใช้ประกอบเรื่องสั้น วิปัสสนากรรม มีผลให้เกิดความสวยงาม น่ากลัวในระดับที่ดีมาก

โชค ปัญญาวรานันท์ (2544) วิจัยเรื่อง “ผลของภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวประกอบบทเรียนผ่านเว็บไซต์ที่มีต่อความเข้าใจในการเรียนเรื่อง การเปิดรับแสง ในวิชาการถ่ายภาพเบื้องต้น

ของนิสินระดับปริญญาบัณฑิต” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาผลของการใช้ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวต่อความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเปิดรับแสง พบว่า ภาพนิ่ง และ ภาพเคลื่อนไหวให้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงสื่อ

วิษุตม์ บุชิตากร (2556) วิจัยเรื่อง “สัมพันธบทข้ามสื่อและข้ามวัฒนธรรมเรื่อง ริง ในนวนิยาย ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และหนังสือการ์ตูน” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งวิเคราะห์หัวข้อบทในหนังสือต้นฉบับทั้ง 3 เล่ม ได้แก่ นวนิยายเรื่อง ริง คำสาปมรณะ, สไปรลพันธุ์อาถรรพ์ และรวมเรื่องสั้นชุด เบิร์ธเดย์ ปริศนาของผู้สูญหาย กับหัวข้อหลังจากการดัดแปลงอันได้แก่ หนังสือการ์ตูน 7 เล่ม ภาพยนตร์ญี่ปุ่น 4 เรื่อง ภาพยนตร์เกาหลี 1 เรื่อง ภาพยนตร์ฮอลลีวูด 3 เรื่อง และละครโทรทัศน์ 12 ตอน จากการวิจัยพบว่า ลักษณะของสัมพันธบทข้ามสื่อเรื่อง ริง ในสื่อประเภทต่างๆ ได้รับการดัดแปลงหัวข้อบทที่ทั้งคงเดิม เพิ่ม ตัด และปรับเปลี่ยน เพื่อให้เหมาะสมกับธรรมชาติของสื่อที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังมีการดัดแปลงให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายของสื่อแต่ละรูปแบบในด้านสัมพันธบทข้ามวัฒนธรรมในเรื่อง ริง พบว่ามีการดัดแปลงบริบททางสังคมและวัฒนธรรมและเนื้อหา ให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่อยู่ในสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ศรุต รัตน์วิจิตร (2555) วิจัยเรื่อง “การดัดแปลงข้ามสื่อ ละครเรื่อง “แม่คเบธ” ของ วิลเลียม เชกสเปียร์” งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งวิเคราะห์การเล่าเรื่องและการดัดแปลงข้ามสื่อละครเรื่อง “แม่คเบธ” ของวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่ปรากฏในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ แอนิเมชัน และภาพยนตร์ จำนวนทั้งหมด 12 เรื่อง จากการวิจัยพบว่า โครงเรื่องในสื่อประเภทต่าง ๆ ยังคงเดิมแต่มีการดำเนินเรื่องต่างไปจากละคร อาทิ การตัดฉากที่ไม่เกี่ยวกับตัวละครเอกออก และปรับตอนจบให้เปลี่ยนไปจากบทละคร มีการเพิ่มเส้นที่เกิดจากการตีความใหม่เพื่อให้เข้ากับบริบทของเวลาและสถานที่ที่เปลี่ยนไป แก่นเรื่องส่วนใหญ่ยังคงเดิม ปรากฏความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากกิเลสสะท้อนด้านมืดของมนุษย์ดั้งเดิม การใช้สัญลักษณ์ ยังคงใช้เลือดแม่มด และกริชมาสื่อความหมายเหมือนในบทละคร ด้านมุมมองการเล่าเรื่อง ยังมีลักษณะเดียวกับบทละคร แต่บางเรื่องมีการตัดบทรำพึงออกและใช้ภาพ ทำทาง และความคิดของตัวละครแทน รวมถึงปรับเปลี่ยนมุมมองการเล่าเรื่องให้ต่างไปจากบทละครเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการ

กฤษณะ คุปตอมร (2554) วิจัยเรื่อง “สุนทรียภาพการดัดแปลงข้ามสื่อ จากวรรณกรรม เรื่องสั้นและภาพเขียนชุดภูตผีของ เหม เวชกร เป็นละครโทรทัศน์และหนังสือการ์ตูน” งานวิจัยนี้เป็น งานวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งวิเคราะห์บทประพันธ์เรื่องผีของ เหม เวชกร กับตัวบทหลังได้รับการดัดแปลง เป็นละครโทรทัศน์และหนังสือการ์ตูน จากการวิจัยพบว่า ในบทประพันธ์เรื่องสั้นและภาพเขียนชุด ภูตผีของเหม เวชกรมีเอกลักษณ์ ของการเล่าเรื่องผ่านภาพศิลปะแนวภูตผี มีการเล่าเรื่องให้เกิดรส 3 มิติคือ รสกลัว รสรัก และรสเศร้า กลวิธีการเล่าเรื่องก่อให้เกิดความสมจริง และพร้อมลักษณะความ เป็นไทย ด้านการดัดแปลงพบว่า หลังจากการดัดแปลงมีการคงเอกลักษณ์และการเล่าเรื่องของบท ประพันธ์เดิมไว้ให้ได้มากที่สุด โดยใช้วิธีการขยายความ ตัดทอน และดัดแปลงเนื้อหา ตามลักษณะสื่อ ที่สร้างสรรค์ใหม่จากบทประพันธ์เดิม

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เป็นการวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยแบบสหวิธีการ (Multiple Methodology) อันได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมภาพถ่าย การสนทนากลุ่ม (Focus Group) และ การวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้การประเมินผลผ่านแบบสอบถาม เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการสรุปอภิปรายผล และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางสุนทรียภาพและสารัตถะ

ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

1. ข้อมูลทางเอกสารเพื่อสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่าย

ก. นวนิยายของอัลแบร์ กามูส์

- นวนิยายเรื่อง *คนนอก (L'Étranger)* พิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. 1942 แปลเป็นไทยโดยอำพรณ โอตระกูล จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2510
- นวนิยายเรื่อง *การตกต่ำ* หรือ *มนุษย์สองหน้า (The Fall)* ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1956 แปลเป็นไทยโดย ตุลจันทร จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2516

ข. เอกสารบทวิเคราะห์วิจารณ์เกี่ยวกับนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม

ค. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะภาพถ่าย การออกแบบทัศนสารและอื่น ๆ

2. ข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

- ก. ผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรม, ปรัชญา, ภาพถ่าย และการสื่อสารการแสดง
- ข. ผู้ชมทั่วไปหลังการนำเสนอ

3. ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้ชมรวม 150 คน ของผู้ชมจากการนำเสนอ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นวนิยายของอัลแบร์ กามูส์
2. บันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ (Reflexion Note)
3. กล้องถ่ายภาพดิจิทัล
4. อุปกรณ์ประกอบฉาก และสตูดิโอถ่ายภาพ
5. นักแสดง
6. แบบสอบถาม (Questionnaire)

ระเบียบวิธีวิจัย

1. การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เน้นศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ทั้งหมดดังนี้
 - อ่านนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ และคัดสรรเนื้อหาจากนวนิยาย 2 เรื่อง ได้แก่ *คนนอก* (The Stranger) และ *มนุษย์สองหน้า* (The Fall)
 - นำข้อความจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์มาดัดแปลงและสร้างสรรค์เรื่องเล่าด้วยภาพถ่าย
 - สร้างสรรค์ภาพถ่าย
 - เรียงร้อยภาพถ่ายกับข้อความจากนวนิยาย
 - สร้างสรรค์รูปแบบวรรณกรรมภาพถ่ายโดยใช้โปรแกรม Adobe Photoshop และ Adobe Lightroom
2. ประเมินผลงานจากผู้ชม 2 กลุ่มได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมทั่วไปรวมทั้งสิ้นจำนวน 150 คน และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการประเมินผล โดยสรุปผลโดยใช้ค่าทางสถิติ
3. จัดเสวนาหลังรับชมการนำเสนอ (Post Talk)
4. สรุปและอภิปรายผลการวิจัยเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อคือ เพื่อสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนว
อัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* และเพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ
และสาระของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย ผู้วิจัยได้ทำการวิจัย
โดยใช้เวลาดำเนินการวิจัยนับตั้งแต่เริ่มตั้งปัญหาในเดือน สิงหาคม พ.ศ. 2557 และเข้าสู่การ
สร้างสรรค์ภาพจนนำเสนอสู่สาธารณะในเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2558 รวมทั้งสิ้น 8 เดือน จนได้ผล
การศึกษาตามจุดประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

ผลการศึกษา : จุดประสงค์ข้อที่ 1

ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ 2
เรื่องได้แก่ *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ซึ่งได้มีกระบวนการสร้างสรรค์ดังต่อไปนี้

1. การคัดสรร และปรุงแต่งข้อความประกอบภาพถ่าย

ในขั้นตอนการคัดสรร และปรุงแต่งข้อความประกอบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งเรื่อง
คนนอก และ *มนุษย์สอง* ผู้วิจัยมีแนวทางในการสร้างสรรค์รูปแบบเดียวกันดังต่อไปนี้

1.1. การทำความเข้าใจในนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม

ผู้วิจัยได้เริ่มกระบวนการสร้างสรรค์ขั้นตอนนี้โดยใช้แนวคิดการดัดแปลงสื่อเป็นแนวทาง
ในการสร้างสรรค์ โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาและทำความเข้าใจในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*
นวนิยายทั้ง 2 เรื่องเป็นนวนิยายที่สะท้อนแนวคิดอัตถิภาวนิยม ผู้ประพันธ์มุ่งใช้นวนิยายเป็นเครื่องมือ
ในการถ่ายทอดแนวคิดและปรัชญาในการดำรงชีวิต ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจใน
ความหมายของ ปรัชญาอัตถิภาวนิยม และทำความเข้าใจผลงานและความคิดของ อัลแบร์ กามูส์
ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้เพื่อให้เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดผ่านนวนิยาย

ผู้วิจัยได้ตีวงกว้างในการศึกษาออกไปมากกว่าตัวนวนิยายเพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดผ่านนวนิยายเรื่องนี้ โดยได้ทำการศึกษาแนวคิดหรือปรัชญาอัตถิภาวนิยมจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งตัวปรัชญาโดยตรงและความเกี่ยวโยงของตัวปรัชญาและผู้ประพันธ์ตามแนวคิดเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยม อีกทั้งยังได้อ่านชีวประวัติและศึกษางานประพันธ์ของนักคิดแนวปรัชญานี้เพิ่มเติมด้วยเช่น ฌอง ปอล ซาร์ต, ดอพโตเยฟกี เรื่อง *ความฝันของคนวิกลจริต*, ลีโอ ตอลสตอย เรื่อง *มนต์ปีศาจ* เพื่อทำความเข้าใจในด้านอารมณ์และสารัตถะของแนวคิดอัตถิภาวนิยม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลงาน และแนวคิดของอัลแบร์ กามูส์ พบว่า งานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ แสดงถึงทัศนคติต่อด้านแนวคิดจริยศาสตร์ดั้งเดิมของสังคมน โดยผ่านการสะท้อนจากพฤติกรรมของตัวละครที่มุ่งแสวงหาเป้าหมายของชีวิต คือ ความสุข ซึ่งความสุขนี้มีจุดกำเนิดจากร่างกาย และจิตใจมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังพบว่า งานเขียนของกามูส์ยังแสดงให้เห็นถึงแนวคิดเรื่องมนุษย์ของกามูส์ ในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ การดำรงอยู่ของมนุษย์ และเป้าหมายการดำรงอยู่ของมนุษย์ กามูส์นั้นแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ คือ ความไร้สาระ โดยเนื้อแท้แล้วชีวิตมนุษย์ไร้แก่นสาร ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว มนุษย์มีความเป็นปัจเจก มนุษย์ไม่ควรนำความไร้สาระ ในชีวิตมาก่อให้เกิดความท้อแท้ สิ้นหวัง มนุษย์จึงควรระลึกถึงภาวะความเป็นจริงในชีวิต

อีกทั้งผู้วิจัยยังได้อ่านงานเขียนของอัลแบร์ กามูส์ เรื่องอื่น ๆ อาทิ กาฬวิบัติ ศิลาทัศน์ และความตายอันแสนสุข ผู้วิจัยพบว่าผู้ประพันธ์มีแนวคิดหลักในการแสวงหาความสุขที่แท้จริงโดย ไม่ยึดติดกับหลักจริยศาสตร์ดั้งเดิม กามูส์ได้เสนอมุมมองที่แตกต่างจากมุมมองทั่วไปของคนในสังคมให้ผู้อ่านนวนิยายได้เห็นและเก็บไปขบคิด โดยนวนิยายของเขาไม่ปิดกั้นความคิด หรือมุ่งชี้นำไปในทางใดทางหนึ่งอย่างแน่ชัด แต่มุ่งให้ทุกคนได้สร้างแนวทางในการดำรงชีวิตในแบบของตนเองโดยไม่เลียนแบบหรือลอกเลียนแบบผู้อื่น

ดังที่กล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจและเข้าใจถึงสารัตถะเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น เมื่อผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนวนิยายและผู้ประพันธ์แล้ว ผู้วิจัยจึงกลับมาอ่านนวนิยายอีกครั้ง และพบวรรคตอนในเนื้อหาของนวนิยายที่แสดงถึงแนวคิดของเขา อันนำไปสู่การคัดสรรข้อความเพื่อนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ภาพ และการดัดแปลงข้อความต่าง ๆ

1.2. การคัดสรร และปรุงแต่งข้อความจากนวนิยาย

ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยมกับแนวคิดเรื่องการดัดแปลงสื่อเป็นแนวทางในการคัดสรร และปรุงแต่งข้อความจากนวนิยาย โดยหลังจากทำความเข้าใจนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม และตัวผู้ประพันธ์แล้ว ผู้วิจัยได้เห็นข้อความอันเต็มไปด้วยแนวความคิดของตัวผู้ประพันธ์ที่เห็นต่างไปจากจริยธรรม ศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมดั้งเดิมของสังคม ซึ่งมีความเป็นอัตถิภาวนิยมในแบบของผู้ประพันธ์ ผู้วิจัยจึงจับประเด็นเหล่านี้ที่ถูกแสดงผ่านทางวรรณศิลป์ของผู้ประพันธ์ออกมา โดยยังคงการเล่าเรื่องและแก่นเรื่องสำคัญของนวนิยายเอาไว้ให้ได้มากที่สุด

การคัดสรร และปรุงแต่งถ้อยคำจากนวนิยาย ผู้วิจัยเริ่มนวนิยายเรื่อง *คนนอก* เป็นเรื่องแรกในการสร้างสรรค์ โดยได้นำฉบับภาษาไทยซึ่งแปลจากฉบับภาษาฝรั่งเศสโดย อำพรธณ โอตระกุล พิมพ์ครั้งที่ 10 สำนักพิมพ์สามัญชน มาอ่านทำความเข้าใจและคัดสรรข้อความจากนวนิยายเพื่อใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

ในการอ่านนวนิยายเรื่อง *คนนอก* รอบแรก ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงคุณค่าทั้งด้านสารัตถะ และวรรณศิลป์ แม้จะจินตนาการถ่ายถอดเป็นภาพถ่ายได้ แต่ก็พบว่าการอ่านนวนิยายในรอบแรกนั้น ผู้วิจัยได้มองข้ามสารัตถะหลายประการซึ่งผู้ประพันธ์ถ่ายทอดเอาไว้ในแต่ละประโยค แต่ละบรรทัด ดังนั้นการอ่านรอบที่สองจึงเป็นไปด้วยจังหวะที่ช้า พินิจพิจารณาแต่ละบรรทัดประกอบกับองค์ความรู้ที่ได้ค้นคว้ามาในขั้นตอน การทำความเข้าใจปรัชญาอัตถิภาวนิยม จึงทำให้ผู้วิจัยมองเห็นแก่นสารของแนวความคิด ที่ปรากฏอยู่ภายใต้นวนิยายมากขึ้น และได้ตัดข้อความจากนวนิยายออกมาโดยยังรักษาเส้นเรื่องของนวนิยายไว้

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* มีทั้งหมดสองภาค ผู้วิจัยจึงสร้างสรรค์ที่ละภาค เริ่มแรก ผู้วิจัยได้ตัดข้อความจากนวนิยายในภาคแรกมาทั้งหมด 88 ข้อความ แล้ววางแผนจะนำข้อความนั้น ๆ มาร้อยเรียงให้เป็นเรื่องราวใหม่ โดยยังคงแนวความคิดของผู้ประพันธ์ไว้ โดยผู้วิจัยได้ดัดแปลงข้อความให้มีความกระชับ และคงแก่นเรื่องไว้ตามเดิม ผู้วิจัยได้นำข้อความที่คัดเลือกไว้มาตัดต่อเปลี่ยนแปลงโดยเลือกข้อความที่มีความคมชัดในความหมายและการเล่าเรื่อง จนเหลือเพียง 23 ข้อความ ในครั้งแรก

ส่วนในภาคที่สองผู้วิจัยได้ตัดข้อความจากนวนิยายในตอนแรกมาทั้งหมด 85 ข้อความ และได้ตัดแปลงข้อความให้มีความกระชับ และคงแก่นเรื่องไว้ตามเดิมเหมือนในภาคแรก จนเหลือเพียง 29 ข้อความ ในครั้งแรก

กระนั้นความยาวของข้อความผู้วิจัยตัดออกมายังยาวเกินไปเพราะไม่เหมาะสมต่อการนำไปประกอบภาพถ่าย ผู้วิจัยจึงพยายามเพิ่มจำนวนฉากเพื่อลดขนาดของข้อความในแต่ละฉากให้น้อยลง โดยผู้วิจัยได้เขียนเรื่องย่อขึ้นเพื่อให้เห็นภาพรวมของนวนิยาย ดังนี้

เรื่องย่อ คนนอก

ตัวเอกชื่อ นายเมอโซลต์ มีอาชีพเป็นเสมียนอยู่ในเมืองแอลจีเรีย เขามีความจำเป็นต้องให้แม่ไปอยู่ที่บ้านพักคนชรา ณ เมืองมอรองโกซึ่งอยู่ไกลจากเมืองแอลจีเรียไปประมาณ 80 กิโลเมตร ด้วยความห่างไกลทำให้เขาไม่มีเวลาไปเยี่ยมแม่บ่อยนัก ส่วนแม่ก็สุขสบายดีกับเพื่อนที่นั่น วันหนึ่งเขาได้รับแจ้งทางโทรเลขว่า มารดาถึงแก่กรรม โดยไม่ทราบวันเสียชีวิตแน่ชัด เขาจึงจำต้องลางาน 2 วัน เพื่อไปงานศพแม่ ระหว่างพิธี เขาเฝ้าดูหีบศพแม่แต่ไม่ได้ขอเปิดดูหน้าแม่เป็นครั้งสุดท้าย เขาดื่มกาแฟสุบบุหรี และยื่นบุหรีให้คนเฝ้าประตูต่อหน้าศพแม่ และได้พบกับคนชราที่เป็นเพื่อนของแม่ที่เข้ามาเฝ้าศพ พวกนั้นจ้องมองเขาตลอดเวลา แต่ที่สุดแล้วคืนนั้นเขาก็กลับไป วันรุ่งขึ้นเป็นวันฝังศพแม่ระหว่างเดินตามขบวนแห่ศพไปยังป่าช้า เขารู้สึกได้เพียงความทรมาณจากความร้อนของดวงอาทิตย์ตลอดเวลา และตั้งแต่ได้รับโทรเลขจนถึงจบพิธีฝังศพแม่ เขาไม่ได้ร้องไห้หรือแสดงคามโศกเศร้าใด ๆ เลย เขารู้สึกดีมากกว่าทุกอย่างจบลง

วันเสาร์ต่อมา เขาไปเล่นน้ำเจอบุหญิงชื่อมารี เคยทำงานที่เดียวกันกับเขา เขาวัยนี้ และไปดูหนังกับหล่อน โดยไม่มีอาการโศกเศร้าใด ๆ สุดท้ายเขากับหล่อนก็จบลง ณ เที่ยงนอนในห้องพักของเขา เมื่อตื่นเช้าขึ้นมารีได้จากไปแล้ว เขาทำอาหารกินเองตลอดทั้งวันเพราะไม่อยากลงไปแล้วเจอเพื่อน ๆ ถ้ามถึงงานศพแม่ เขานั่งสุบบุหรีดูผู้คนบนท้องถนน แม่ของเขาถูกฝังไปเรียบร้อยแล้ว พรุ่งนี้เขาต้องไปทำงานตามปกติ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

วันรุ่งขึ้นเขาไปทำงานนายจ้างอารมณ์ดีถามถึงอายุแม่ เขาออกไปกินข้าวกับเอมมานูเอลเพื่อนร่วมงาน ขึ้นไปนอนพักแล้วออกไปทำงานต่อตลอดบ่าย เมื่อเขากลับมาที่อพาร์ทเมนท์ช่วงค่ำได้เจอกับตาสาลามาโนทะเลาะกับหมาขี้เรื้อนของเขา และเจอกับเรมอนต์ เพื่อนห้องข้างเคียงของเขา เรมอนต์ชวนเขากินข้าวเย็นด้วยและเล่าว่าเพิ่งติดกับชายชาวอาหรับจนเลือดออก เหตุเพราะเรมอนต์ได้สาวชาวอาหรับมาเป็นคู่นอน และเลี้ยงดูเธอ ต่อมาจับได้ว่าเธอปลิ้นปล้อนใส่เงินมากเกินควรจึงทุบตีเอา เรมอนต์ถามเขาว่าคิดอย่างไรกับเรื่องนี้ เขาตอบว่าเขาไม่คิดอะไรแต่เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ถึง

เรมอนต์จะทุบตีหญิงอาหรับนั้นแล้วแต่เรมอนต์ยังไม่เข้าใจจึงขอให้เขาช่วยเขียนจดหมายหลอกเธอให้มาติดกับแผนการแก้แค้นของเรมอนต์ เขาไม่ปฏิเสธและเขียนจดหมายให้ตามที่เรมอนต์ต้องการ เรมอนต์จึงบอกว่าเขาเป็นเพื่อนแท้ แต่เขารู้สึกเฉย ๆ ต่อคำพูดของเรมอนต์

วันหนึ่งมารีถามเขารักเธอไหม เขาตอบว่า ความรักไม่มีความหมายอะไร ขณะนั้นเองมีเสียงทุบตีผู้หญิงจากห้องเรมอนต์ เขากับมารีออกไปดูสักพักตำรวจก็มาจัดการทุกอย่าง มารีเคยถามเขาว่า อยากแต่งงานกับหล่อนไหม เขาบอกว่ามันไม่สำคัญอะไร แต่ถ้ามารีอยากจะทำก็ได้ และมารีก็บอกว่าเขาเป็นคนแปลก วันต่อมาเขาไปทำงานนายจ้างยื่นข้อเสนอให้เขาไปทำงานที่ฝรั่งเศสเพื่อความก้าวหน้าเพราะเห็นว่าเขายังหนุ่มอยู่แต่เขากลับปฏิเสธเพราะไม่เห็นว่าการก้าวหน้าที่นายจ้างเขาบอกจะสำคัญอะไร

วันหนึ่งเรมอนต์ได้ชวนเขากับมารีไปเที่ยวบ้านพักริมทะเลของมาซของเพื่อนของเรมอนต์ ชาวอาหรับที่มีเรื่องกับเรมอนต์ตามมาสองคนและเกิดการต่อสู้กัน ชายชาวอาหรับคนหนึ่งแทงเรมอนต์ด้วยมีดแล้วหนีไป เมื่อทำแผลเสร็จเรมอนต์จึงพกปืนไปที่น้ำตกริมหาดที่เกิดเรื่องหวังแก้แค้น เขาจึงใช้อุบายขอปืนจากเรมอนต์มาเพื่อไม่ให้เกิดการยิงกัน แล้วชายชาวอาหรับก็หลบหนีไป เรมอนต์กลับมาที่บ้านพักและชวนทุกคนกลับ แต่เมอไซลด์รู้สึกร้อนจนปวดหัวไปยกขึ้นไปคุยกับใครจึงออกเดินไปตามชายหาดปล่อยให้ความร้อนรุ่มเร้า จนไปถึงที่เคยเกิดเหตุทะเลาะกัน ชายชาวอาหรับยังอยู่ที่นั่นด้วยความร้อนที่ชายหาดเขาจึงเดินหน้าเข้าไปหาชายชาวอาหรับ อีกฝั่งซัดเข้ามา เขาจึงยิงสวนไป 1 นัด ตายคาที่ เขาระหน้ายอีก 4 นัดซ้อนโดยเขาไม่รู้เหตุผลว่าทำไม เขาถูกจับไปคุมขังไว้ ชีวิตในกรงขังเป็นเรื่องเล็ก เขาก็หาอะไรทำซ้ำ ๆ ทุกวันจึงรู้สึกปกติ พนักงานสอบสวนก็ไม่สามารถทำให้เขารู้สึกไม่ปกติ มีเรื่องอดีตอดีตใจนิตนอยคือเรื่องผู้หญิงและบุหรี แต่ไม่นานเขาก็ชิน เมื่อมารีมาเยี่ยมเขาจึงตระหนักได้ถึงความรู้สึกติดคูกจริง ๆ มารีมาเยี่ยมเขาบ่อยไม่ได้เพราะไม่ได้เป็นภรรยาตามกฎหมาย แต่ไม่ช้าเขาก็ชิน ทนายพยายามช่วยเขาแต่เขาไม่แสดงอาการสนใจในคดีเลย

เมอไซลด์ถูกฝากขัง 11 เดือนจึงถูกเรียกขึ้นศาล ก่อนหน้านั้นอัยการได้ไต่สวนเขาและขอให้เขาสารภาพบาปกับพระเจ้าจะได้ลดโทษ แต่เขาไม่เชื่อในพระเจ้า อัยการรับไม่ได้กับความไม่แยแสนี้ ในวันพิพากษาเขาถูกนำตัวขึ้นศาลในข้อหาฆ่าคนโดยเจตนา ด้วยหลักฐานเขาไม่ร้องให้ในงานศพแม่ สามารถสู้บุหรีต่อหน้าศพแม่ ผังศพแล้วไปเที่ยวกับผู้หญิง เขาขบขันในข้อกล่าวหาจนลืมห่วงชะตากรรมของตน คณะลูกขุนลงความเห็นว่าเขามีจิตใจเหี้ยมจริงจึงตัดสินโทษประหารชีวิต ตอนนั้นแหละเขาจึงเริ่มรู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องใหญ่

เขาหวังเพียงว่านายจะสามารถยื่นอุทธรณ์ให้เขาได้ เขากลุ่มใจมากพยายามนึกหาวิธีให้ตัวเองหลุดพ้นจากโทษแต่เขาไม่เคยสนใจเรื่องพวกนี้มาตลอดชีวิต เขาจึงไม่รู้จะทำอย่างไร บาทหลวงได้เข้ามาคุยกับเขาขอให้เขาระลึกถึงพระเจ้า เขาบอกว่าเขาไม่ทำเขาไม่สนใจเรื่องพระเจ้า บาทหลวงเข้าชี้เขาต่อไปเขาโมโหมากจนเขาระเบิดและพลังพลูออกมาว่า บาทหลวงนั้นไม่มีความมั่นคงในตัวเองได้เท่ากับเขาเลยถึงเขาจะมีมือเปล่าแต่เขาก็เชื่อในตัวเอง เขายอมรับความจริงของชีวิต การประหารเป็นเรื่องจริงที่ควรยอมรับสภาพ การตะเกียกตะกายในชีวิตก็ล้วนไร้ความหมาย จะชีวิตในรีนออกคุกก็รอคอยการประหารทุกทั้งนั้น สิ่งที่มนุษย์ควรทำคือยอมรับสภาพไม่ว่าจะสภาพใดก็ตาม ดังนั้นเขาจึงยอมรับในความตายที่จะมาถึงได้ บาทหลวงนิ่งชะงักและออกไป สิ่งที่เขาพูดออกไปเป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกสงบและมีความสุขได้ในที่สุดแม้ต้องได้รับโทษประหารก็ตาม

จากเรื่องย่อนี้ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นภาพรวมของนวนิยายและสามารถตัดทอน ข้อความในแต่ละวรรคตอนให้กระชับสั้นขึ้นด้วยการใช้คำแทน ตัดความ รวบรวมความและเรียงถ้อยคำ โดยยังคงความหมายเดิมไว้ เช่นตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงตัวอย่างการตัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

ข้อความเดิม	ข้อความที่ตัดแปลง	แนวทางในการตัดแปลง
วันนี้สิ้นที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ ฉันได้รับโทรเลขจากบ้านพักคนชรา บอกเพียงว่า ‘มารดาถึงแก่กรรม ผังศพพวงนี้ ขอแสดงความนับถือ’ ไม่มีความหมายอะไรมากกว่านี้ ฉะนั้นอาจจะเป็นเมื่อวานนี้ก็ได้อ	วันนี้สิ้นที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ ๆ แม่พ้นจากการพันธนาการแล้ว แต่ฉันลื	ผู้วิจัยตีความจากข้อความเดิมถึงการหลุดพ้นจากสถานะความเป็นมนุษย์เป็นการหลุดพ้นจากกรอบของสังคมจึงใช้คำว่า พันธนาการ แทนข้อความเดิมที่อธิบายถึงการตายของแม่ พร้อมทั้งเปลี่ยนแปลงข้อความเป็นประโยคที่ตัวละครตั้งคำถามต่อตนเอง เช่นเดียวกับแก่นเรื่องของนวนิยายที่มุ่งให้ผู้อ่านตั้งคำถามต่อการดำเนินชีวิตของตน
วันแรก ๆ ที่แม่ไปบ้านพักคนชราแม่ร้องไห้บ่อย แต่นั่นเป็นเพราะแม่ยังไม่ชิน แต่สองสามเดือนให้หลังแม่กลับจะร้องไห้หากใครบังคับให้ออกจากบ้านพักคนชรา นี่ก็เนื่องจากความเคยชินอีกนั่นแหละ ผู้อำนวยการพูดอะไร ๆ กับฉันอีก แต่ฉันแทบไม่ได้ฟังเขาเลย เขาพาฉันมาที่ตึกหลังย้อมที่	การเปลี่ยนแปลงทำให้แม่ร้องไห้เมื่อต้องย้ายไปบ้านพักคนชรา แต่แล้วแม่ก็ชิน ผู้อำนวยการพาฉันมาหาแม่ เขาบอกว่า แม่ต้องการผังศพตามพิธีทางศาสนา แต่คุณรู้ไหม แม่ไม่เคยเชื่อในเรื่องพระเจ้า และไม่เคยคิดถึงศาสนา	จากการตีความที่ว่า การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ทำให้เกิดความรู้สึกไม่แน่นอน ไม่มั่นคงจนถึงความหวาดกลัว แต่เมื่อมนุษย์ได้เปลี่ยนจากสถานการณ์หนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังสถานการณ์หรือสถานที่อีกที่หนึ่งในระยะเวลาหนึ่งแล้ว มนุษย์จะรู้สึกคุ้นเคยทำให้ความรู้สึกไม่แน่นอน ไม่มั่นคงจนถึง

<p>แม่อยู่ และบอกกับฉันว่า “แม่ของคุณต้องการให้ฝังศพตามพิธีกรรมทางศาสนา ผมก็เลยจัดตามประสงค์นั้น” ฉันชอบใจเขา แต่อันที่จริงแม่ไม่เคยเชื่อในเรื่องพระเจ้าและไม่เคยคิดถึงศาสนาเลยตลอดชีวิตที่มีอยู่</p>	<p>เลยตลอดชีวิตที่มีอยู่</p>	<p>ความหวาดกลัวนั้นจางหายไปตามระยะเวลา แต่เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งความรู้สึกเหล่านี้ก็จะวนกลับมาอีกและจางหายไปอีกครั้งหนึ่ง ผู้วิจัยจึงใช้คำว่า การเปลี่ยนแปลง ขึ้นต้นข้อความเพื่อแสดงถึงสาระสำคัญของข้อความเดิมพร้อมทั้งรวมความและใช้คำอธิบายถึงคำว่า ความเคยชิน โดยมีวัตถุประสงค์คือ ถ้อยคำ จากข้อความเดิม ส่วนในช่วงท้ายผู้วิจัยตีความในแง่มุมมองของศาสนาว่า ความเชื่อในเรื่องศาสนาถูกวางไว้เป็นกฎเกณฑ์หนึ่งในสังคม คนในสังคมส่วนหนึ่งมีความเชื่อในเรื่องศาสนาแต่ไม่ได้ศึกษาหรือทำความเข้าใจในแก่นแท้ของศาสนา แต่ยังคงทำตามพิธีกรรมทางศาสนาด้วยความเชื่อและพร้อมที่จะกระทำตามสิ่งที่ตนเชื่อไม่ว่าคนอื่น ๆ จะคิดอย่างไรก็ตาม เพราะมองว่าเป็นสิ่งที่ควรกระทำ เป็นสิ่งที่คนในสังคมยอมรับและปฏิบัติตาม ผู้วิจัยจึงใช้การตัดคำอธิบายถึงสถานที่เพื่อลดความยาวของข้อความแต่ยังคงแก่นของข้อความเดิมไว้ตามที่ตีความออกมา</p>
<p>ความมืดเข้าครอบงำอย่างรวดเร็ว คนเฝ้าประตูเสนาออกาแฟดำใส่ผมให้ฉัน ฉันชอบมันมากจึงรับมาดื่ม เกิดอยากสูบบุหรี่ขึ้นมาทันที แต่ก็ยังลังเลว่าจะสูบบุหรี่หน้าแม่ตีใหม่ แต่ฉันก็สูบบุหรี่เพราะตริกดองดูแล้วไม่เห็นจะสลักสำคัญอะไร เพื่อนแม่เริ่มทยอยกันเข้ามาเมื่อพวกเขา นั่งลง ส่วนใหญ่มองฉันแล้วส่ายหัวไปมาอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี ฉันมีความรู้สึกตกชัวขณะหนึ่งว่า พวกเขาทำนี่เพื่อที่จะ</p>	<p>ฉันตีหมาแพและอยากสูบบุหรี่ แต่จะสูบบุหรี่หน้าแม่ตีใหม่ คิด ๆ ไป สมณะไหนก็สูบกัน มันก็ไม่เห็นจะสลักสำคัญอะไร ฉันจึงสูบบุหรี่</p>	<p>การตีความจากข้อความเดิมถึงที่ศนะด้านลบในการกระทำที่ผ่อนคลายนในสถานที่หรือเหตุการณ์ที่สังคมมองว่าไม่ถูกไม่ควร อีกทั้งยังผิดหลักศาสนาแต่ในความเป็นจริงนักบวชบางรูปก็ยังคงกระทำในสิ่งเหล่านี้ที่ที่ไม่ควรเช่นกัน แต่คนในสังคมกลับมองว่าเป็นสิ่งปกติ ผู้วิจัยจึงใช้คำว่า สมณะ แทนการกระทำดังกล่าว แต่มีผู้รับชมรู้สึกสะอึกคำนี้ อาจเป็นเพราะคำว่า สมณะ แสดงถึงความเชื่อเป็นศาสนาพุทธมากเกินไปซึ่งไม่มี</p>

<p>วิพากษ์วิจารณ์ฉัน กลางคืนผ่านไป ฉันจำได้เพียงว่ามีตอนหนึ่งเมื่อลิ้มตา ขึ้น ฉันเห็นพวกคนชรา นั่งหลับกัน หมดยกเว้นเพียงคนเดียว เขากำลัง จ้องฉันอยู่ เหมือนกับว่ารอคอยให้ฉัน ตื่น แต่ฉันกลับหลับต่อไป</p>		<p>กล่าวถึงในนวนิยาย แต่ด้วยตัวผู้วิจัยเอง อยู่ในบริบทพุทธศาสนา จึงใช้คำว่า สมณะ อีกทั้งคำนี้ช้สระเสียงสั้น ทำให้ ผู้วิจัยอยากใช้คำนี้เพื่อเพิ่มเสียงในการ อ่าน ซึ่งอาจทำให้ความหมายจาก ข้อความเดิมเปลี่ยนแปลงไปได้ อีกทั้ง ผู้วิจัยได้ตัดทอนส่วนของข้อความที่ใช้ บรรยายเวลา สถานที่ออก เพื่อลด ความจำเพาะเจาะจง และความยาว ของข้อความด้วย</p>
<p>ช่วงบ่ายเขาเบิกตัวผู้อำนวยกา ร์บ้านพักคนชรา ถามว่าแม่ฉันเคยบ่น ถึงฉันไหม เขาตอบว่าเคยพร้อมบอก ว่าใคร ๆ ก็บ่นเป็นเรื่องปกติของ คนชราที่นั่น ศาลถามว่าเขาบ่นถึงฉัน ใช่ไหม เขาจึงตอบแค่ใช่ แต่เขาให้ ความเห็นที่ฉันดูสงบมากในวันฟังศพ แม่ คือ ฉันไม่อยากดูศพแม่ ไม่ร้องไห้ แม่แต่ครั้งเดียว และจากไปทันทีที่ฟัง ศพเสร็จโดยไม่ล่ำลาที่หลุมศพ และ อีกสิ่งที่ทำให้ประหลาดใจคือฉันไม่รู้ อายุแม่ เขาไม่ซักพยานต่อ เป็นครั้ง แรกที่ฉันอยากจะร้องไห้ออกมาอย่าง โง่ๆเพราะรู้สึกเป็นสิ่งที่เกลียดจางซัง ของคนเหล่านั้นเหลือเกินพยานคน ต่อไปคือ คนเฝ้าประตู เขาบอกว่าฉัน ไม่อยากดูศพแม่ ฉันได้สูบบุหรี่ ฉันได้ นอนหลับ และดื่มกาแฟใส่นม จากนั้นก็เหมือนมีอะไรบางอย่างทำ ให้คนทั้งห้องฮือฮา เขาเล่าเรื่องกาแฟ ใส่นมและเรื่องบุหรี่อีกครั้ง ตอนนี้อง ทนายของฉันถามว่าเขาไม่ได้สูบบุหรี่ กับฉันหรือ แต่อัยการขัดขึ้น ว่า ใคร เป็นอาชญากรในที่นี้ และนี่คือการหา เรื่องพยานโจทก์เพื่อที่จะลบล้าง</p>	<p>แบ่งเป็น 2 ข้อความ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ช่วงบ่ายเขาเบิกตัวพยาน ฝ่ายโจทก์ ทุกคนให้การรวม กันว่า ฉันไม่อยากดูศพแม่ ไม่ร้องไห้แม่แต่ครั้งเดียว และจากไปทันทีที่ฟังศพ เสร็จ อีกสิ่งที่ทำให้ ประหลาดใจคือฉันไม่รู้อายุ แม่ ฉันได้สูบบุหรี่ นอนหลับ และดื่มกาแฟใส่นม - ทนายฉันโกรธและถาม เพื่อนสนิทแม่ก่อนตายว่า เห็นฉันไม่ได้อะไรให้ไหม เขาปฏิเสธ ทนายจึงว่า นี่ แหละคือรูปการณ์ของคดีนี้ ทุกสิ่งเป็นความจริงและไม่ มีอะไรเลยที่เป็นจริง 	<p>ข้อความเดิมที่มีความยาวมากเกินไป และไม่สามารถตัดทอนออกได้มากนัก ผู้วิจัยจึงเป็นออกเป็น 2 ข้อความย่อย จากข้อความเดิมนี้ผู้วิจัยตีความถึงการ ตัดสิ้นคดีความโดยไม่ใช้หลักฐานหรือ บทลงโทษเกี่ยวกับการฆาตกรรม เลย แต่กลับใช้การผิดจริยธรรมดั้งเดิมของ สังคมมาตัดสิ้นความแทน เหตุมาจาก ผู้กระทำผิดไม่สนับสนุนความเชื่อใน ศาสนาของอัยการ การซักพยานของ อัยการจึงเป็นไปในแนวทางที่สร้าง คำตอบของพยานให้เห็นว่าผู้กระทำผิด ผิดจริยธรรมดั้งเดิมของสังคม ทั้ง ๆ ที่ การกระทำนั้นเป็นสิ่งปกติไม่ได้เป็น อันตรายใด ๆ กับใคร ผู้วิจัยจึงตัดทอน ถ้อยความโดยคงประเด็นดังกล่าวไว้ และใช้การรวมความซึ่งเป็นความที่เคย กล่าวไว้แล้วในข้อความอื่น ๆ</p>

<p>คำให้การของพยาน แต่ประธานศาลอนุญาตให้ทนายถาม เขาตอบว่าเขารู้ว่าเขาทำผิดแต่ไม่อาจปฏิเสธบุหรีที่ฉันเสนอให้ได้ ทนายถามฉันว่าจริงไหมฉันตอบว่าจริง เขาจึงพูดว่าเขาเองที่เป็นคนเสนอกาแฟให้ฉัน ทนายฉันกล่าวว่าคณะลูกขุนคงจะเห็นคุณค่าความข้อนี้อัยการจึงร้องว่าแน่ละคณะลูกขุนคงจะเห็นคุณค่า คนแปลกหน้าเสนอกาแฟได้แต่ลูกชายควรปฏิเสธต่อหน้าศพของผู้ให้กำเนิดตนพยานปากต่อไปคือตาแก่เปรสอัยการถามว่าเขาเห็นฉันร้องไห้ในวันฝังศพแม่ไหม เขาตอบว่าเขาเสียใจมากจนไม่เห็นอะไรเลย อัยการถามว่าอย่างน้อยเขาน่าจะเห็นฉันร้องไห้บ้าง เขาปฏิเสธ อัยการจึงเสนอให้คณะลูกขุนเห็นความในข้อนี้ แต่ทนายฉันโกรธและถามว่า เปรสเห็นว่าฉันไม่ได้ร้องไห้ไหม เขาปฏิเสธ ผู้ฟังในศาลหัวเราะและกล่าวว่า นี่แหละคือรูปการณ์ของคดีนี้ ทุกสิ่งเป็นความจริงและไม่มีอะไรเลยที่เป็นจริง อัยการทำหน้าที่เครียด</p>		
---	--	--

อีกสิ่งที่คุณวิจัยตัดแปลงจากนวนิยายคือ การบรรยายความสัมพันธ์ทั่วไปของตัวละครอื่น ๆ กับตัวละครเอกและการใช้สรรพนามแทนการเรียกชื่อตัวละครในเรื่อง ผู้วิจัยมีประสงค์ที่จะสร้างตัวละครแบบไม่ระบุเพศ อายุ เช่นการตัดแปลงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงตัวอย่างการปรับชื่อตัวละครจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

ข้อความเดิม	ข้อความที่ดัดแปลง	แนวทางในการดัดแปลง
<p>ฉันไม่อยากลุกจากเตียงเลยเพราะยังเหนื่อย ถ้าจากการตรากตรำเมื่อวานนี้ ฉันถาม ตัวเองว่าวันนี้จะทำอะไรดี ในที่สุดจึงตกลง ไปว่ายน้ำ ฉันได้พบกับ มารี การ์โดนา ในน้ำ หล่อนเคยทำงานที่เดียวกับฉัน ฉันช่วงพุง หล่อนขึ้นไปบนกระดานลอย เลยได้สัมผัส ทรงอกหล่อนในตอนนั้น อากาศกำลัง สบาย เมื่อพระอาทิตย์ร้อนกล้าขึ้นหล่อน กระโดดลงน้ำ เราว่ายคลอไปด้วยกัน ขณะ อยู่บนเขื่อนฉันถามหล่อนว่าจะไปตูหนังกับ ฉันไหมเย็นนี้ หล่อนอยากดูหนังซึ่งแพร่งอง แคลล่าเล่น เมื่อเราแต่งตัวเสร็จหล่อนแปลก ใจมากที่เห็นฉันผูกไทดำ หล่อนถามว่าฉันอยู่ ในระหว่างไว้ทุกข์หรือ ฉันตอบว่าแม่เพิ่งเสียชีวิต หล่อนอยากรู้ว่าตั้งแต่ เมื่อไหร่ ฉันก็ตอบไปว่า ตั้งแต่เมื่อวาน หล่อนดูผมงุนงงแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ฉัน อยากจะทำหล่อนว่ามันไม่ใช่ความผิดของ ฉันแต่ยังไว้ทุกข์เพราะคิดว่า ฉันได้พูด เช่นนี้แล้วกับนายจ้างของฉัน ซึ่งมันก็ไม่มี ความหมายด้วยที่จะพูดเช่นนั้น ถึงอย่างไร คนเราก็ย่อมผิดพลาดบ้างเสมอ ตอนเย็น หล่อนลืมนเรื่องนี้เสียสนิทหนึ่งที่เราดูตลก บางตอนรวมความแล้วไร้สาระ ฉันได้จูบ หล่อนแต่ก็ไม่ถนัดมากนัก พอเราออกมา จากโรงหนังหล่อนก็มาที่บ้านฉัน</p>	<p>แบ่งเป็น 2 วรรคตอน - วันถัดมาฉันไปว่ายน้ำและดู หนังกับคนรู้จักอย่างมี ความสุข เขาเห็นฉันไว้ทุกข์ เขาทำท่าตกใจที่ฉันบอกว่า เพิ่งฝังศพแม่เมื่อวาน - แต่มันไม่ใช่ความผิดของฉัน และฉันควรจะดำรงชีวิต อย่างมีความสุขต่อไปไม่ใช่ หรือ ? สุดท้ายวันนี้ของเรา ก็จบลงบนเตียงนอน</p>	<p>มารี การ์โดนา เป็นเพื่อนสาว ของเมอโซลต์ตัวละครเอก แต่ ด้วยความสัมพันธ์ของทั้งสองคน ไม่ได้ชัดเจน และเมอโซลต์ก็ ไม่ได้กล่าวถึงความชัดเจน ดังกล่าวแก่ มารี ผู้วิจัยจึงใช้คำ ว่า คนรู้จัก แทนชื่อ เพื่อแสดง ถึงความคิดของตัวละครที่ไม่ได้ ยึดถือขนบ ประเพณีดั้งเดิมของ สังคมโดยมีความสัมพันธ์กับ หญิงสาวที่ไม่ได้มีคำจำกัดความ อื่นนอกจาก คนรู้จัก ทั้งนี้ผู้วิจัย ยังมุ่งลดความจำเพาะเจาะจง ของตัวละครอีกด้วย</p>
<p>ขณะที่ขึ้นบันไดไปทั้งมืดๆ ฉันได้ชนเข้ากับ ตาสาลามาโน เพื่อนบ้านผู้อยู่ชั้นเดียวกัน เป็นชายที่อยู่กับหมาและทะเลาะกับมัน ตลอดเวลา ขณะนั้นมีเพื่อนห้องข้างเคียงอีก คนเข้ามา คนแถบนี้พูดว่าเขาอาศัยผู้หญิง</p>	<p>ขณะฉันขึ้นไปห้องพัก ฉันเจอ กับเพื่อนห้องข้างเคียงสองคน คนหนึ่งทะเลาะกับหมาที่เลี้ยง ไว้เป็นประจำ และพบว่าอีกคน ได้ชกต่อยกับคนอื่นมาแต่ก็</p>	<p>ตาสาลามาโน และเรมอนต์ แสง แตส เป็นผู้อาศัยร่วม อพาร์ทเมนท์เดียวกับเมอโซลต์ ผู้วิจัยจึงใช้คำว่า เพื่อนร่วมห้อง ข้างเคียงสองคน แทนชื่อของตัว</p>

<p>กิน แต่พอมีคนถามถึงอาชีพของเขาเขาก็ว่า เขาเป็นพนักงานโรงเก็บสินค้า โดยทั่วไปไม่มีคนชอบเขามากนัก แต่เขามักจะทักฉันเสมอ เขาชอบคุยกับฉันเพราะฉันฟังเขา ฉันเห็นว่าสิ่งที่เขาคุยน่าสนใจอีกประการหนึ่งฉันไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่พูดกับเขา เขาชื่อ เรมอนด์ แชนแตส เขาชวนฉันไปกินอาหารเย็นกับเขาที่ห้อง ฉันคิดว่าการไปกินข้าวกับเขาทำให้ฉันไม่ต้องทำกับข้าวฉันจึงรับคำ เขาหยิบผ้าพันแผลสีมอ ๆ ขึ้นมาจากกระเป๋าแล้วเริ่มพันมือขวา ฉันถามว่าเป็นอะไร เขาก็บอกว่าไปพาดปากกับคนคนหนึ่งซึ่งมาหาเรื่องเขา “คุณน่าจะเข้าใจนะคุณเมอไซ ไม่ใช่เพราะผมเป็นคนเลวนะ แต่เพราะผมเป็นคนรุนแรง ที่นี้พอไอ้หมอนั้นมันทำผมลงจากรถรางว่า ถ้าผมเป็นลูกผู้ชายจริง ผมบอกว่าย่าหาเรื่องนำเจียบๆ ดึกว่า มันกลับหาว่าผมไม่ใช่ลูกผู้ชาย ผมจึงลงจากรถรางและถามมันพอใจไหมที่นี้ หรืออยากเลือดออก” มันถามว่าออกยังงัย ผมเลยแจกหมากไปที่หนึ่ง มันสู้ผมผมเลยอัดมันไปสองทีเลือดคกหน้าไปเลย ผมจึงถามว่าที่นี้พอใจแล้วนะ มันจึงยอมรับ เห็นไหมผมไม่ได้เป็นฝ่ายหาเรื่องเลย เขาอยากได้เลือดต่างหาก เป็นความจริงที่ฉันยอมรับ</p>	<p>เพราะเขาถูกทำร้ายก่อน ภาะนั้นเขาก็ถูกตัดสินว่าเป็นคนไม่ดี จากสายตาคนรอบตัว . . . ส่วนฉันรู้สึกเฉย ๆ เขาชวนฉันไปกินข้าวด้วยกัน ฉันก็ไป</p>	<p>ละครทั้งสอง</p>
---	--	--------------------

การปรับชื่อตัวละครให้หายไปและแทนด้วยสรรพนามแทนนั้น เพื่อสร้างความไม่เฉพาะเจาะจงให้แก่ตัวละคร แสดงถึงตัวละครในนวนิยายสามารถเป็นใครก็ได้ เหตุการณ์ในนวนิยายสามารถเกิดได้กับทุกคน เพื่อให้ผู้รับสารนี้เกิดการตั้งคำถามกับตนเองในอีกแง่มุมหนึ่งของชีวิต

การดัดแปลงข้อความของนวนิยายเรื่อง*คนนอก* ผู้วิจัยได้ดัดแปลงข้อความที่คัดลอกมาจากนวนิยายทั้งหมด 3 รอบ

ในการดัดแปลงรอบแรก ผู้วิจัยดัดแปลงจากข้อความที่คัดลอกมาโดยตรง ในรอบที่สอง ผู้วิจัยดัดแปลงระหว่างการสร้างสรรค์ Storyboard เพื่อให้ข้อความสอดคล้องไปกับภาพถ่าย ในรอบที่สาม ผู้วิจัยดัดแปลงข้อความหลังจากสร้างสรรค์ภาพถ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงนำภาพถ่ายมาวางกับข้อความในโปรแกรม Microsoft Word ทำให้ผู้วิจัยเห็นขนาดข้อความในบางข้อความที่ยาวเกินไปเมื่อใช้ภาพถ่ายเพียงภาพเดียว ผู้วิจัยจึงสร้างสรรค์ภาพเพิ่มเติม พร้อมทั้งตัดข้อความแยกออกจากข้อความเดิม เพื่อให้ขนาดข้อความมีความยาวเหมาะสมกับการนำไปประกอบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่าย และพบว่าในระหว่างข้อความยังขาดคำเชื่อมความให้สอดคล้องต่อเนื่องเป็นเรื่องราว ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติม ตัดแต่งในช่วงข้อความที่มีปัญหาดังกล่าวจนได้ข้อความทั้งหมด 52 ข้อความหลัก 65 ข้อความย่อย ดังแสดงตัวอย่างในตารางการดัดแปลงข้อความต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 แสดงตัวอย่างการดัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* สามรอบ

การดัดแปลงรอบแรก
วันนี้สินะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ ฉันได้รับโทรเลขจากบ้านพักคนชรา บอกเพียงว่า ‘มารดาถึงแก่กรรม ผิงศพพวงนี้ ขอแสดงความนับถือ’ ‘ไม่มีความหมายอะไรมากกว่านี้ ฉะนั้นอาจจะเป็นเมื่อวานนี้ก็ได้
การดัดแปลงรอบที่สอง
วันนี้สินะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่
การดัดแปลงรอบที่สาม
วันนี้สินะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ ๆ แม่พ้นจากการพันธนาการแล้ว แต่ฉันสิ

จากตัวอย่างที่ 1 จะเห็นได้ว่าในการดัดแปลงรอบที่สอง มีการดัดแปลงข้อความที่สั้นกว่าการดัดแปลงรอบที่สอง เนื่องจากในรอบที่สองผู้วิจัยเพียงคงข้อความเริ่มต้นของนวนิยายที่กระทบบจิตใจผู้อ่านมากมายไว้ โดยลืมนึกถึงประเด็นหลักของข้อความดังที่อธิบายไว้ในตารางที่ 3 ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมข้อความในรอบการดัดแปลงที่สาม เพื่อให้ข้อความนำเสนอสารัตถะจากนวนิยาย และก่อให้เกิดความต่อเนื่องกันของข้อความด้วย

ตัวอย่างที่ 2 แสดงตัวอย่างการตัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* สามรอบ

การตัดแปลงรอบแรก
ฉันถูกนำตัวไปพบผู้พิพากษา อากาศในห้องร้อนมากเขาเชิญให้ฉันนั่ง หนายนัดตฤระจึงไม่ได้มาด้วย การได้สวนเริ่มขึ้นใหม่ฉันยินดีจะตอบคำถามโดยไม่มีหนาย เรานั่งบนเก้าอี้ถามการสอบสวนเริ่มขึ้นเขาพูดว่า มีอะไรบางอย่างในการกระทำของคุณซึ่งผมยังไม่เข้าใจ ผมแน่ใจว่า คุณจะช่วยให้ผมได้เข้าใจในที่สุด ฉันบอกเขาว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างปกติธรรมดาที่สุด เขาซักไซ้ให้ฉันเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นอีก ฉันจึงเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งที่ฉันได้เล่ามาแล้วในเรื่องของเรมอนด์ที่หัด การว่ายน้ำ เรื่องทะเลาะ ย้อนไปยังหัดอีก ที่ธารน้ำ ดวงอาทิตย์ และกระสุนปืน 5 นัด ทุกประโยคที่ฉันเล่าไปเขาพิมพ์รับว่า อืมม อืม ตัวฉันเองเพื่อการเล่าซ้ำซากและมีความรู้สึกที่ฉันไม่เคยพูดมาก่อนเลย เขาบอกว่าเขาต้องการช่วยฉัน และด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อฉัน

การตัดแปลงรอบที่สอง
ฉันถูกนำตัวไปพบผู้พิพากษาอากาศในห้องร้อนมากเขาเชิญให้ฉันนั่ง หนายนัดตฤระจึงไม่ได้มาด้วย เขาว่า ไม่เข้าใจบางอย่างที่ฉันทำ ฉันบอกว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างปกติธรรมดาที่สุด เขาให้ฉันเล่าเหตุการณ์ซ้ำ ในเรื่องของเพื่อนที่หัด การว่ายน้ำ เรื่องทะเลาะ ย้อนไปยังหัดอีก ที่ธารน้ำ ดวงอาทิตย์ และกระสุนปืน 5 นัด ตัวฉันเองเพื่อการเล่าซ้ำซากและมีความรู้สึกที่ฉันไม่เคยพูดมาก่อนเลย เขาบอกว่าเขาต้องการช่วยฉัน และด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อฉัน

การตัดแปลงรอบที่สาม
ฉันถูกนำตัวไปพบผู้พิพากษา เขาไม่เข้าใจบางสิ่งที่ฉันทำ ฉันบอกว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างธรรมดาที่สุด เขาให้ฉันเล่าเหตุการณ์ซ้ำ ในเรื่องของเพื่อนที่หัด การว่ายน้ำ เรื่องทะเลาะกัน ย้อนไปยังหัดอีก ที่ธารน้ำ ดวงอาทิตย์ และกระสุนปืน 5 นัด เขาบอกว่าเขาต้องการช่วยฉัน และด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อฉัน

จากตัวอย่างที่ 2 ผู้วิจัยตีความจากข้อความแรกที่คัดลอกออกมาจากนวนิยายโดยตรงว่า การวิงวอนของร้องพระเจ้า ความศรัทธาในพระเจ้า จะช่วยให้มนุษย์พ้นผิดแม้จะทำผิดกฎหมายก็ตาม ในการตัดแปลงรอบที่สองผู้วิจัยเพียงตัดทอนถ้อยคำออก แต่พบความซ้ำซ้อนในรายละเอียดของเรื่อง จึงทำการรวมความ โดยคงแก่นของข้อความไว้ดังที่ตีความออกมา

ตัวอย่างที่ 3 แสดงตัวอย่างการตัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* สามรอบ

การตัดแปลงรอบแรก
<p>ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าไม่ได้อยู่ในคุกอย่างแท้จริง แต่ในวันที่ฉันได้รับจดหมายของมารี หล่อนบอกว่า เขาไม่อนุญาตให้มาเยี่ยมอีกเพราะหล่อนไม่ใช่ภรรยาของฉัน จากวันนั้นเป็นต้นมาฉันรู้สึกถึงการติดคุก และยอมรับว่าชีวิตฉันได้สะดุดหยุดลงอย่างสิ้นเชิงที่นี่</p> <p>แรกที่ฉันติดคุก เรื่องซึ่งหนักหนาที่สุดสำหรับฉันคือการทำยังมีความรู้สึกนึกคิดแบบคนมีอิสระเสรี ความรู้สึกนี้ดำเนินเรื่อยมาหลายเดือน ต่อมาฉันมีความรู้สึกของนักโทษคือ รอคารออกไปเดินเล่น รอคารมาเยี่ยมของทนาย มันก็เหมือนการรอกอดมารีในวันเสาร์ แต่ถ้าคิดให้ดีแล้วฉันไม่ถึงขนาดอยู่ในโพรงไม้แห้งที่รอคอยฝูงนกบินผ่าน ยังมีคนทุกข์ทรมานยิ่งกว่าฉันอีก อันที่จริงนี่ก็เป็นความคิดของแม่แท้ ๆ แม่มักพูดบ่อย ๆ เสียด้วยสิว่า ลงท้ายแล้วคนเราก็จะชินกับทุกสิ่งทุกอย่างเอง</p>
การตัดแปลงรอบที่สอง
<p>ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าไม่ได้อยู่ในคุกจริง ๆ จนในวันที่ฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนสนิทว่าเยี่ยมไม่ได้เพราะไม่ได้แต่งงานกับฉัน ฉันจึงรู้สึกว่าได้ติดคุกจริงๆ แรกที่ฉันติดคุก เรื่องหนักที่สุดสำหรับฉันคือการทำยังมีความรู้สึกนึกคิดแบบคนมีอิสระเสรี ความรู้สึกนี้คงอยู่หลายเดือน ต่อมาฉันเพียงแค่ รอคารออกไปเดินเล่น รอคารมาเยี่ยมของทนาย มันก็เหมือนการรอกอดเพื่อนสนิทในวันเสาร์ อันที่จริงนี่ก็เป็นความคิดของแม่แท้ ๆ แม่มักพูดบ่อยๆเสียด้วยสิว่า ลงท้ายแล้วคนเราก็จะชินกับทุกสิ่งทุกอย่างเอง</p>
การตัดแปลงรอบที่สาม
<p>แบ่งเป็น 2 ข้อความ</p> <ul style="list-style-type: none"> - แรกที่ติดคุก เรื่องหนักที่สุดคือมีความรู้สึกนึกคิดแบบคนมีอิสระเสรี ความรู้สึกนี้มันคงอยู่หลายเดือน - ต่อมาฉันเพียงแค่ รอคารออกไปเดินเล่น รอคารมาเยี่ยม มันก็เหมือนการรอกอดเพื่อนสนิทในวันเสาร์ <p>จริง ๆ นี่เป็นความคิดแม่แท้ ๆ แม่มักพูดบ่อยๆเสียด้วยว่า สุดท้ายแล้ว คนเราก็จะชินกับทุกสิ่งทุกอย่างเอง</p>

จากตัวอย่างที่ 3 การตัดแปลงรอบที่สองผู้วิจัยเปลี่ยนจากคำว่า ภรรยา เป็นคำว่า แต่งงานแทน เนื่องจากการตีความจากข้อความเดิมคือ การไม่ทำตามขนบ ประเพณีดั้งเดิมของสังคมทำให้เขาไม่ได้เจอคนที่เขาอยากเจอตอนติดคุก แต่ในที่สุดเขาก็ชิน ผู้วิจัยจึงเห็นว่า คำว่าแต่งงาน น่าจะสื่อความส่วนนี้ได้ชัดเจนขึ้น กระนั้นเรื่องความสัมพันธ์ลักษณะนี้ของตัวละครได้นำเสนอไปแล้วในข้อความอื่นซึ่งจะเป็นการซ้ำซ้อนและเกิดความลำบากในการออกแบบภาพถ่าย เพราะการ

ใช้สัญลักษณ์และลักษณะของภาพถ่ายอาจจะคล้ายคลึงกับข้อความที่นำเสนอประเด็นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงตัดข้อความส่วนนี้ออก และใช้การรวมความในการดัดแปลงรอบที่สาม เพื่อคงเส้นเรื่องของนวนิยายไว้

นวนิยายเรื่องที่สองที่ผู้วิจัยนำมาสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายคือ นวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ในขั้นตอนการคัดเลือกและดัดแปลงนี้ผู้วิจัยได้นำฉบับภาษาไทยซึ่งแปลจากฉบับภาษาอังกฤษ (The Fall) โดย ตูลจันทร์ พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์ดวงกมล ในการอ่านและคัดสรรข้อความจากนวนิยายเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

จากการคัดสรร และดัดแปลงข้อความในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรก ที่ผู้วิจัยนำมาสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่าย ก่อให้เกิดแนวทางในการคัดสรร และดัดแปลงข้อความ ในเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินกระบวนการสร้างสรรค์ได้เร็วกว่าในเรื่องแรก ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้เลือกนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมอีกเรื่องของ อัลแบร์ กามูส์ คือเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายก่อนที่ อัลแบร์ กามูส์ จะได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมและเสียชีวิตลง มาสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายในงานวิจัยนี้

แม้จะเป็นครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้อ่านนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจในแนวคิดอัตถิภาวนิยมของผู้ประพันธ์ดังกล่าวไว้ในขั้นตอนแรกทำให้ผู้วิจัยมองเห็นแก่นสารของแนวความคิด ที่ปรากฏอยู่ภายใต้นวนิยายได้เร็วกว่าเรื่อง *คนนอก* กระนั้นด้วยวิธีการเล่าเรื่องที่แปลกต่างไปจากนวนิยายทั่วไปทำให้การอ่านนวนิยายต้องใช้เวลาเพื่อให้คุ้นชินกับวิธีการเล่าเรื่อง การอ่านจึงเป็นไปอย่างช้า ๆ ด้วยศิลปะการเล่าเรื่องที่เล่าผ่านตัวละครตัวเดียว และเป็นลีลาของบทสนทนาทั้งหมด อีกทั้งยังเป็นการเขียนยกตัวอย่างอีกด้านที่ซึ่งอยู่ภายในตัวของมนุษย์ที่แสดงออกมาในแบบต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล ระหว่างที่อ่านผู้วิจัยได้ขีดเส้นใต้วรรคตอนที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นขบถต่อสังคม ความคิดแปลกต่างไปจากขนบดั้งเดิมของสังคมทั้งทางด้าน จริยธรรม ศาสนา และวัฒนธรรม ตลอดจนข้อความที่ทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อสิ่งปกติที่เป็นอยู่

เมื่ออ่านนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* จบในรอบแรกและได้เว้นเวลาเพื่อสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* แล้วจากการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องแรก จึงกลับมาอ่านนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เป็นรอบที่สอง ในรอบนี้ผู้วิจัยได้เริ่มคัดสรรข้อความจากนวนิยายเรื่องนี้ โดยมุ่งค้นหาแก่นสารจากแนวความคิดที่ปรากฏอยู่ภายใต้นวนิยาย โดยยังรักษาเส้นเรื่องของนวนิยายไว้ เช่นเดียวกับเรื่องแรก ต่างกันตรงที่นวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* จะสามารถตัดทอนข้อความออกมาเชื่อมโยงใหม่ได้ง่ายกว่าในเรื่องแรก เนื่องจากที่กล่าวไปแล้วว่าการเล่าเรื่องของนวนิยายเรื่อง

นี่เป็นการเล่าผ่านบทสนทนาที่มีลักษณะเป็นเกาะแก่งกระจาย ผู้วิจัยจึงสามารถคัดสรรประเด็นหลัก ๆ ออกมาง่ายกว่าในเรื่องแรก แต่ยังมีส่วนขยายความแนวความคิดนั้นๆ ด้วยลักษณะการยกตัวอย่างซึ่งในบางประเด็นผู้ประพันธ์ได้หยิบยกตัวอย่างหลายตัวอย่างเพื่อให้เกิดความคิดที่สนับสนุนต่อประเด็นนั้น ๆ แต่ด้วยรูปแบบของสื่อที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ครั้งนี้ มีรูปแบบการใช้ข้อความค่อนข้างสั้น ผู้วิจัยจึงหยิบยกตัวอย่างมาเพียง 1-2 ตัวอย่าง ต่อหนึ่งประเด็น เพื่อคงไว้ซึ่งสาระและสุนทรียะของผู้ประพันธ์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 4 ตัวอย่างข้อความจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

ข้อความจากนวนิยาย
<p>เขาเพียงแต่ยากจะให้คุณพูดสิ่งที่เขาอยากฟัง พูดสิ่งที่จะสนับสนุนความนับถือที่เขามีต่อตัวเอง ซึ่งมันจะน่าฟังยิ่งขึ้นหลังจากคุณให้สัญญาว่าจะพูดความจริง</p> <p>การรักษาความจริงนั้นมันเป็นยาเสพติดได้เหมือนกันนะครับ มันช่วยให้เราสบาย มันเป็นเรื่องของความเห็นแก่ตัว ดังนั้น หากใครขอร้องให้คุณสัญญาว่าจะพูดความจริง คุณจงอย่าลังเล จงให้สัญญาเขาแล้ว โทกหน้าตายอย่างดีที่สุดที่จะทำให้เขาสมความปรารถนาอันซุกซ่อนอยู่ในตัวเขาและตัวเราทุกคน และในขณะที่เดียวกันคุณก็จะได้พิสูจน์ด้วยว่าคุณเป็นเพื่อนที่รักเขา”</p>

จากตัวอย่างนี้ เป็นข้อความที่ตัดมาจากนวนิยาย ทั้งสองข้อความนี้พูดถึงเรื่องที่มนุษย์เราชอบฟังแต่สิ่งๆเกี่ยวกับตัวเอง คนเราจึงต้องโกหกกันเพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันไว้ ในการตัดแปลงผู้วิจัยจึงเลือกตัดแปลงด้วยวิธีการรวมความแต่ยังคงรักษาประเด็นที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารเอาไว้

ผู้วิจัยได้คัดเลือกสรรข้อความได้ทั้งหมด 57 ข้อความแต่ยังไม่สามารถนำมาเรียงต่อกันเพื่อคงเส้นเรื่องเดิมไว้ได้ ผู้วิจัยจึงอ่านนวนิยายเรื่องนี้อีกครั้ง และเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไปเพื่อให้เส้นเรื่องมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น จนได้ข้อความที่ตัดออกมา จากนวนิยายทั้งหมด 83 ข้อความ กระนั้นความยาวของข้อความที่ผู้วิจัยตัดออกมายังยาวเกินไปเพราะไม่เหมาะสมต่อการนำไปประกอบภาพถ่าย และจำนวนข้อความมากเกินไป ผู้วิจัยจึงพยายามเพิ่มจำนวนฉากเพื่อลดขนาดของข้อความในแต่ละฉากให้น้อยลง โดยผู้วิจัยได้เขียนเรื่องย่อขึ้นเพื่อให้เห็นภาพรวมของนวนิยาย ดังนี้

เรื่องย่อ มนุษย์สองหน้า

ตัวละครเอกชื่อ ฌองบัตติน คลามองต์ มีอาชีพเป็นทนายความ เป็นมนุษย์ที่มีความทะเยอทะยาน ใฝ่สูง ที่ว่าใฝ่สูงนั้นไม่ใช่ในเรื่องของเงินทอง หรือยศถาบรรดาศักดิ์ แต่เป็นการที่เขาได้ช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้สึกอึดอัดใจ ที่สำคัญคือความรู้สึกเหล่านี้ทำให้เขา รู้สึกลอยขึ้นไป อยู่เหนือทุกคน เขาดำเนินชีวิตด้วยการให้ความช่วยเหลือคนที่เขารู้สึกว่าต่ำต้อยกว่า และที่สำคัญคนเหล่านี้ต้องไม่เป็นอาชญากรรมที่มีอันตรายต่อเขา

เขาดำเนินชีวิตด้วยความลึกลับใจ จนวันหนึ่ง ขณะที่เดินเล่นอยู่ริมแม่น้ำเพียงลำพังด้วยความอึดอัดที่ได้ช่วยเหลือคนมา อยู่ ๆ เขาก็ได้ยินเสียงหัวเราะ มันดังจากไหนไม่รู้ เพราะที่นั่นเขาอยู่คนเดียว เมื่อกลับไปห้องพักเขาก็ได้ยินมันอีก เขาเดินไปส่องกระจก แม้จะมองเห็นเพียงเงาตนอยู่ในนั้นแต่กลับมีความรู้สึกเหมือนมีอีกหน้าซ่อนอยู่ หลังจากวันนั้นชีวิตเขาก็ไม่เหมือนเดิม มันมันซึมไม่เบิกบาน จนมาวันหนึ่งเขาได้พบกับคน ๆ หนึ่งในบาร์ความรู้สึกมันซึมนี้ทำให้เขาอยากเล่าเรื่องทั้งหมดของเขาให้คน ๆ นั้นฟัง รวมทั้งเรื่องราวในคืนวันหนึ่งมันเกิดขึ้นก่อนที่เขาจะได้ยินเสียงหัวเราะ 2-3 ปี

คืนวันนั้นเป็นวันที่อากาศดี เขาเดินเล่นอยู่บนสะพานกลางเมืองอย่างเงียบ ๆ เพียงลำพัง ระหว่างที่เขาเดินไปถึงสะพาน เขาได้พบหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนเกาะราวสะพาน หลอนกำลังมองลงไปทางด้านล่างของแม่น้ำ เขาเห็นเพียงคอขาวโพลนของหลอน แล้วก็เดินจากมา ทันใดนั้นก็มีความรู้สึกกระแทกอย่างแรง และตามมาด้วยเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! เขายืนฟังไม่ได้หันกลับไปจนเสียงนั้นเงียบไป ทุกอย่างเงียบสนิทเหมือนกับไม่มีการเคลื่อนไหวชั่ววินาที

หลังจากวันนั้นจนวันที่ได้ยินเสียงหัวเราะ เขาได้ค้นพบตัวเองว่า ไอ้ที่ใฝ่สูงว่าจะช่วยเหลือผู้คนนั้นอันที่จริงก็เป็นเพียงหน้ากาก การกระทำทุกอย่างมีเหตุผลเพื่อให้ตัวเองได้เหยียบย่ำผู้อื่น เขาไม่ใช่คนดีอะไร เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาก็ตั้งตนเป็นผู้พิพากษา-ผู้รับผิดชอบ ที่มีหน้าที่ทั้งพิพากษาตนและรับผิดชอบไปด้วย เขาค่อย ๆ เล่าเรื่องราวในชีวิตให้คนที่เขาพบเจอฟัง มันเป็นอาชีพใหม่ของเขา วิธีการทำงานคือเขาจะค่อย ๆ ปลอกเปลือกสิ่งโสมนในใจที่แฝงอยู่ในคราบทนายความแสนดีให้คนอื่นฟัง ลูกคำที่เขาชอบก็คือชนชั้นกลางอย่างคุณ เมื่อเขาเล่าเรื่องของเขาแล้วเขาก็จะหาจุดร่วมที่เขามีเหมือนคุณ คำสารภาพของเขาเปรียบเสมือนหน้ากาก และให้ตัวคุณเป็นดังกระจกเงา

เขาขอเพียงโอกาสสักครั้งที่จะกลับไปแก้ไขเรื่องราวในคืนวันนั้น ช่วยกระโดนน้ำอีกหนเถิดแม่คุณ ขอให้ฉันได้ช่วยตัวเอง และช่วยตัวฉันเอง แต่ทุกอย่างมันสายไปแล้ว ทุกอย่างมันสายไปเสมอ เพราะหมีเหลือเกิน

จากเรื่องย่อนี้ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นภาพรวมของนวนิยายและสามารถตัดทอน ข้อความในแต่ละข้อความให้กระชับสั้นขึ้นด้วยวิธีการใช้คำแทน รวบรวมและเรียงถ้อยคำใหม่ โดยยังคงความหมายเดิมของข้อความเดิมไว้

การตัดแปลงข้อความของนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ต่างจากเรื่อง *คนนอก* คือมีการตัดแปลงข้อความที่คัดเลือกมาจากนวนิยายระหว่างการสร้างสรรค์ภาพถ่ายไปพร้อมๆกัน โดยผู้วิจัยตัดแปลงข้อความทั้งหมด 4 รอบ

ในการตัดแปลงรอบแรก ผู้วิจัยตัดแปลงจากข้อความที่คัดลอกมาโดยตรง ในรอบที่สอง และ สาม ผู้วิจัยตัดแปลงระหว่างการสร้างสรรค์ภาพถ่ายเพื่อให้ข้อความสอดคล้องไปกับภาพถ่ายและได้ตัดบางข้อความออกไป และ ในรอบที่สี่ ผู้วิจัยตัดแปลงข้อความหลังจากสร้างสรรค์ภาพถ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงนำภาพถ่ายมาวางกับข้อความในโปรแกรม Microsoft Word ทำให้ผู้วิจัยเห็นขนาดข้อความในบางข้อความที่ยาวเกินไปเมื่อใช้ภาพถ่ายเพียงภาพถ่ายเดียว ผู้วิจัยจึงสร้างสรรค์ภาพเพิ่มเติมพร้อมทั้งตัดข้อความแยกออกจากข้อความเดิม เพื่อให้ขนาดข้อความมีความยาวเหมาะสมกับการนำไปประกอบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่าย

อีกทั้งผู้วิจัยมองเห็นข้อบกพร่องของจุด climax ของเรื่องนั้นขาดหายไป อันเป็นจุดสำคัญของเรื่องราวทั้งหมดในนวนิยายดังจะเห็นจากเรื่องย่อที่ว่า

“คืนวันนั้นเป็นวันที่อากาศดี เขาเดินเล่นอยู่บนสะพานกลางเมืองอย่างเงียบ ๆ เพียงลำพังระหว่างที่เขาเดินไปถึงสะพาน เขาได้พบหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนเกาะราวสะพาน หล่อนกำลังมองลงไปทางด้านล่างของแม่น้ำ เขาเห็นเพียงदनคอกขาวโพลนของหล่อน แล้วก็เดินจากมา ทันใดนั้นก็มึนเสียงร่างกระทบน้ำอย่างแรง และตามมาด้วยเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! เขายืนฟังไม่ได้หันกลับไปจนเสียงนั้นเงียบไป ทุกอย่างเงียบสนิทเหมือนกับไม่มีการเคลื่อนไหวชั่ววินาที” ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมข้อความลงในวรรคตอนนี้เพื่อตึงอารมณ์ของเรื่องออกมาให้มากขึ้น

จากการคัดสรรและตัดแปลงนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทั้งหมด 4 รอบนั้น ทำให้ได้ข้อความทั้งหมด 39 ข้อความหลัก 50 ข้อความย่อย ดังแสดงตัวอย่าง การตัดแปลงข้อความต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 5 การตัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทั้ง 4 ครั้ง

ตัดแปลงครั้งที่ 1
<p>เพราะหลังจากที่เราคิดคำนึงถึงเรื่องมนุษย์กันมานานแล้ว จะคิดอย่างเป็นงานอาชีพหรืองานอดิเรกก็ตามเถอะ เรามักจะเกิดความอยากกลับไปคบค้ากับสิ่งค่าที่มันตรงไปตรงมา ไม่มีเงื่อนปมซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังสังคมมนุษย์ได้ทำให้ความตรงไปตรงมาตามธรรมชาติของเขาคล้อยไปบ้าง</p>
ตัดแปลงครั้งที่ 2
<p>รอนน้อยครับเขาออกจะซ้าหน่อย คุณได้เหล่าแล้วฉันผมขอตัว อ้อขอบคุณครับที่ให้ผมนั่งด้วย เขาคอนันที่เป็นเจ้าของบาร์หรือครับเขาเป็นคนตรงไปตรงมา สัตว์โลกที่มีลักษณะอย่างนี้ถูกใจผมจริง ๆ ทำไมรีครับก็เพราะหลังจากที่เราคิดคำนึงถึงเรื่องมนุษย์กันมานานแล้ว จะคิดอย่างเป็นงานอาชีพหรืองานอดิเรกก็ตามเถอะ เรามักจะเกิดความอยากกลับไปคบค้ากับสิ่งค่าที่มันตรงไปตรงมา ไม่มีเงื่อนปมซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยต่างบนฝ่าผ่นรีครับเป็นเพราะรูปถูกชื่อมาขายไปนะครับแต่กว่าเขาจะยอมซื้อขายต้องคิดแล้วคิดอีกอยู่นาน เรื่องนี้เราเห็นต้องยอมรับว่า สังคมมนุษย์ได้ทำให้ความตรงไปตรงมาตามธรรมชาติของเขาคล้อยไปบ้าง</p>
ตัดแปลงครั้งที่ 3
<p>ขอบคุณครับที่ให้ผมนั่งด้วย อ้อคอนันรีครับเขาเป็นเจ้าของบาร์ เป็นคนตรงไปตรงมา สัตว์โลกที่มีลักษณะแบบนี้ถูกใจผมจริง ๆ ทำไมรีครับ? ก็เพราะหลังจากที่เราคิดถึงเรื่องมนุษย์กันมานานแล้ว เรามักเกิดความอยากกลับไปคบค้ากับสิ่งค่าที่มันตรงไปตรงมา ไม่มีเงื่อนปมซุกซ่อนอยู่เบื้องหลัง สังคมมนุษย์ทำให้ความตรงไปตรงมาตามธรรมชาติมันคล้อยไป</p>
ตัดแปลงครั้งที่ 4
<p>ขอบคุณครับที่ให้ผมนั่งด้วย อ้อคอนันรีครับเขาเป็นเจ้าของบาร์ เป็นคนตรงไปตรงมา สัตว์โลกลักษณะแบบนี้ถูกใจผมจริง ๆ ทำไมรีครับ? เพราะหลังจากเราคิดถึงเรื่องมนุษย์มานานแล้ว เราก็เกิดความอยากกลับไปคบค้ากับสิ่งค่าที่มันตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลัง</p>

จากตัวอย่างที่ 5 จะเห็นได้ว่าการคัดลอกข้อความครั้งแรกนั้น เป็นเพียงข้อความที่มีเพียงประเด็นนำเสนอ แต่ยังขาดส่วนที่จะช่วยร้อยเรียงข้อความให้ต่อเนื่องกัน การตัดแปลงรอบที่สองผู้วิจัยจึงเพิ่มถ้อยคำจากนวนิยาย เพื่อให้ข้อความมีความสามารถในการเล่าเรื่องได้ด้วย กระนั้นข้อความยังมีความยาวมากเกินไป การตัดแปลงรอบที่สามจึงมีการรวมความ แต่เมื่อนำข้อความมาวางกับภาพถ่ายยังพบถ้อยคำที่สามารถตัดทอนได้ จึงมีการตัดถ้อยคำออกเพื่อให้ข้อความมีความกระชับสั้น มากที่สุด

2. การแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่าย

ผู้วิจัยเริ่มการแปลความจากข้อความในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* เป็นเรื่องแรกจนแล้วเสร็จ จึงเริ่มสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ต่อตั้งนั้นในผลการวิจัยขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจึงแสดงผลการวิจัยทีละเรื่อง โดยจะเริ่มจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* เป็นเรื่องแรกดังต่อไปนี้

2.1. การแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

ผู้วิจัยทำการตีความจากข้อความแต่ละวรรคตอนเพื่อถอดแก่นสารัตถะออกมาโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับชีวิต และผลงานของอัลแบร์ กามูส์ กับแนวคิดปรัชญาอัตถิภาวนิยมเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์

จากนั้นจึงออกแบบสัญลักษณ์และท่าทางต่าง ๆ ของตัวละครเพื่อสื่อความหมายโดยมีแนวคิดศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญลักษณ์เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ภาพถ่าย และได้เขียนเป็น Storyboard เพื่อใช้เป็นแนวทางในการถ่ายภาพ

ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวละครเป็นบุคคล และสถานที่ถ่ายภาพเป็นสตูดิโอส่วนใหญ่เนื่องจากระยะเวลาในการทำวิจัยมีจำกัด ดังนั้นการถ่ายภาพนอกสถานที่จะต้องใช้เวลามากกว่า อย่างไรก็ตามในช่วงท้ายของเรื่อง ผู้วิจัยเลือกใช้ฉากนอกสตูดิโอ เนื่องจากต้องการใช้เรื่องพื้นที่เป็นสัญลักษณ์ด้วยซึ่งจะอธิบายในหัวข้อถัดไป และการที่ผู้วิจัยเลือกใช้ ‘คน’ เป็นตัวดำเนินเรื่องในภาพเพราะต้องการใช้สีหน้าของตัวละครเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความหมายตามแนวคิดในนวนิยาย ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1.1 การคัดเลือกตัวละคร

ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวละครเพียงหนึ่งคนเพื่อเป็นตัวแทนของตัวละครทุกตัวในเรื่องในการเล่าเรื่อง จากเนื้อเรื่องตัวละครเอกเป็นเพศชาย แต่ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้ชมสะท้อนภาพตัวละครเป็นบุคคลที่ไม่เจาะจงคุณลักษณะภายนอก ทั้งเพศ รูปร่างหน้าตา เพื่อแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ผู้วิจัยจึงใช้ตัวละครเป็นเพศหญิงโดยใส่เสื้อผ้าที่มีรายละเอียดน้อยที่สุด คือ ตัวละครจะใส่ เสื้อยืดสีขาวกับสีดำ และกางเกงขายาวสีดำ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังดัดแปลงตัวละครอื่น ๆ โดยการตัดคุณลักษณะภายนอกของตัวละครทุกตัวออกหมด แต่ยังคงบทบาทและคุณลักษณะภายใน ความคิด ของตัวละครไว้ตามนวนิยาย เพื่อให้ผู้ชมได้เติมจินตนาการในงานได้ด้วย

ตนเอง เพราะการให้ผู้อ่านเกิดการตั้งคำถามและเกิดจินตนาการของตนเองโดยไม่ถูกกรอบไว้เป็นจุดสำคัญที่อัลแบร์ กามูส์ ใช้เป็นกลวิธีในการเล่าเรื่องเพื่อแสดงแนวคิดของเขาผ่านนวนิยาย

เมื่อระบุเพศตัวละครในภาพถ่ายได้แล้วนั้น เนื่องจากผู้วิจัยต้องการสร้างตัวละครให้เสมือนมีใบหน้ากว้างเปล่า อารมณ์ความคิดส่วนใหญ่แสดงออกทางสายตา และด้วยตัวละครเอกในเรื่องเป็นเพศชาย แม้ผู้วิจัยจะใช้ตัวละครเอกเป็นเพศหญิงแต่ต้องการให้มีกลิ่นของความเป็นทั้งเพศหญิงและชายรวมอยู่ด้วยกัน ผู้วิจัยจึงคัดเลือกตัวละครเอกที่มีลักษณะใบหน้าคม รูปร่างสูงใหญ่ และออกแบบทรงผมโดยการรวบตึงเพื่อไม่ให้ดูเป็นเพศใดเพศหนึ่งมากเกินไป ตัวละครจะต้องมีใบหน้าเรียบเรียบร้อยอารมณ์ใดๆ นอกเสียจากผู้วิจัยให้แสดงออกถึงอารมณ์เพื่อเป็นสัญญาณที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ในแต่ละฉากแต่ละข้อความซึ่งจะแสดงผลการวิจัยในขั้นตอนของการสร้างสรรค์ขั้นต่อไป

2.1.2. การใช้สัญญาณและท่าทางเพื่อสื่อความหมายในภาพถ่าย

ก. เครื่องแต่งกายตัวละคร

นวนิยายเรื่อง *คนนอก* มีทั้งหมดสองภาค ในภาคแรกเป็นเรื่องราวชีวิตความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกตั้งแต่วันที่รู้ว่าแม่เสียชีวิตเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมซึ่งทำให้ตัวละครเอกต้องโทษคดีอาญาข้อหาฆ่าชาวอาหรับตาย จากนวนิยายจะเห็นได้ว่าชีวิตในภาคแรกของตัวละครเอกเป็นชีวิตที่มีอิสรภาพ ผู้วิจัยจึงใช้เสื้อสีพื้นขาวเป็นเครื่องแต่งกายเพื่อเป็นสัญญาณแสดงถึงความสะอาด บริสุทธิ์ และเป็นอิสรภาพ แต่เมื่อเข้าสู่ภาคที่สองเป็นช่วงชีวิตหลังถูกจับของตัวละครเอก ผู้วิจัยจึงให้ตัวละครสวมเสื้อยืดสีพื้นดำเพื่อเป็นสัญญาณแสดงถึงความตรงข้าม การถูกจองจำ ความทุกข์

ภาพที่ 3 การแต่งกายตัวละครภาคแรก

ภาพที่ 4 การแต่งกายตัวละครภาคสอง

ข. สถานที่ที่เลือกใช้ในการถ่ายภาพ

ผู้วิจัยแยกความรู้สึกถึงอิสรภาพของตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* เป็นสองช่วงใหญ่ ๆ คือ ช่วงแรกเป็นช่วงที่ตัวละครยังไม่ถูกตัดสินโทษประหารชีวิต เขายังคงมีความรู้สึกถึงอิสรภาพในการมีชีวิตอยู่แต่เมื่อถูกตัดสินให้ประหารชีวิตแล้วนั้น ตัวละครมีความรู้สึกขาดอิสรภาพในการมีชีวิตอยู่ต่อไป จากความรู้สึกของตัวละครสองช่วงนี้ ผู้วิจัยจึงจินตนาการของพื้นที่มาใช้ในการสื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ คือ ในช่วงแรกที่ตัวละครยังไม่ถูกตัดสินโทษนั้น ผู้วิจัยเลือกใช้พื้นที่แคบ คือ สตูดิโอ ในการถ่ายเพื่อแสดงถึงการถูกจรรยาธรรมดั้งเดิมต่าง ๆ จากสังคมที่ตัวละครอาศัยอยู่หรือครอบงำอยู่ แม้ตัวละครยังมีสิทธิ์เต็มทีในการดำรงชีวิตในสังคม แม้ตัวละครจะมีความแตกต่างไปจากแนวความคิดหลักของสังคม แต่ก็ยังมีพันธะกรณีบางประการที่ตัวละครยังต้องกระทำตามแบบที่สังคมจัดวางไว้ เช่น การไว้ทุกข์ให้แม่หลังจากพิธีฝังศพ ตลอดจนการถูกจับกุมไปตามกฎหมาย แต่ในช่วงที่สองหลังจากที่ตัวละครถูกตัดสินประหารชีวิต ผู้วิจัยเลือกใช้พื้นที่โล่งกว้าง คือ บ่อน้ำและทุ่งนา เพื่อสื่อถึงอิสระที่แท้จริงจะเกิดขึ้นเมื่อตัวละครนั้นตายแล้วเท่านั้น เพราะตราบดที่ตัวละครยังดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ตัวละครก็จำเป็นต้องยอมรับกฎเกณฑ์ จรรยาธรรมต่างๆที่สังคมสร้างไว้ ส่วนอีกนัยยะหนึ่งในการใช้พื้นที่โล่งกว้างโดยผู้วิจัยให้ตัวละครอยู่แต่เพียงบนผ้าปูพื้นที่เหลื่อมพื้นผ้า เพื่อแสดงถึงว่าเมื่อตัวละครสิ้นชีวิตลงด้วยคำตัดสินของผู้อื่น ทำให้เขาหมดสิทธิ์ที่จะออกไปสู่โลกกว้างที่รายล้อมตัวเขาอยู่อีกต่อไป

จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยใช้ขนาดพื้นที่ในฉากของภาพถ่ายในสองช่วงที่ค่อนข้างขัดแย้งกันในการรับรู้ปกติที่ว่า ภาพในพื้นที่แคบแทนการจองจำ ภาพพื้นที่กว้างแทนอิสรภาพ นอกเหนือจากเหตุผลที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นแล้วนั้น การสร้างภาพขัดแย้งนี้ ผู้วิจัยตั้งใจจะสะกิดให้ผู้อ่านชมวรรณกรรมภาพเกิดข้อสงสัย และตั้งคำถามถึงความขัดแย้งนี้

ค. สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในภาพถ่าย

ผู้วิจัยได้แปลงข้อความที่ดัดแปลงไว้แต่ละวรรคตอนให้เป็นภาพนิ่งโดยใช้แนวคิดเรื่องศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญลักษณ์เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ ซึ่งในหนึ่งวรรคตอนหลักผู้วิจัยจะสร้างสรรค์ออกมาเป็นหนึ่งฉาก รวมทั้งหมด 52 ฉาก โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มสัญลักษณ์ที่นำมาใช้เป็น 2 กลุ่มได้แก่

สัญญาณต่อเนื่อง

ผู้วิจัยได้ใช้สัญญาณต่อเนื่องซึ่งเป็นสัญญาณที่จะปรากฏอยู่เกือบทุกภาพ 3 อย่างคือ กุญแจมือ หุ่นไล่กา และผ้าปิดปาก โดยในฉากที่ 1-25 ซึ่งตัดแปลงมาจากภาคแรกของนวนิยายผู้วิจัยใช้กุญแจมือเป็นสัญญาณแสดงถึง ค่านิยม ประเพณี วัฒนธรรม หลักจริยธรรมต่างๆ ของสังคม ที่ติดตามตัวมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้น ๆ ตลอดเวลา ส่วนในฉากที่ 26-52 ผู้วิจัยใช้สัญญาณหลัก 2 อย่างอย่างแรกคือ หุ่นไล่กา เป็นตัวแทนของ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นแต่กลับตกอยู่ภายใต้อำนาจของสิ่งนั้นๆ เอง เช่น ศาสนา ประเพณี ค่านิยม กฎหมาย เป็นต้น อย่างที่สองคือ ผ้าปิดปาก แสดงถึงการถูกจำกัดสิทธิ์ในการพูด การออกเสียง ในที่นี้ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างการใช้สัญญาณทั้ง 3 สัญญาณในภาพถ่ายดังนี้

ตัวอย่างที่ 6 การใช้กุญแจมือเป็นสัญญาณต่อเนื่องเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 1 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ: วันนี้สินะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ ๆ

แม่พ้นจากการพันธนาการแล้ว แต่ฉันสิ

แนวความคิด : การหลุดพ้นจากสภาวะความเป็นมนุษย์เป็นการหลุดพ้นจากกรอบของสังคม

สัญญาณที่ใช้	ความหมายของสัญญาณ
กุญแจมือ	กฎเกณฑ์ กรอบ ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ของสังคม ที่ผูกติดไว้กับคนในสังคม
ผ้าคลุมศพ	การตาย
กุญแจมือล็อคตัวละครข้างหนึ่ง	สื่อถึงพันธนาการของคนที่ยังมีชีวิตที่ยังคงมีอยู่กับสังคม
กุญแจมือปลดออกหันไปทางคนตายข้างหนึ่ง	สื่อถึงพันธนาการระหว่างคนกับสังคม คนจะสามารถหลุดพ้นจากพันธนาการนี้ได้ก็ต่อเมื่อตายแล้ว

ฉากที่ 2 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : บ้านพักคนชรา เป็นสถานที่ที่แม่มีเพื่อน มีความสุข ผู้อำนวยการบ้านพักบอกฉันเช่นนั้น แล้วจะเสียหายอย่างไรเล่า กับการที่แม่อยู่ที่นี่

แนวความคิด : ทศนคติทางด้านลบ ต่อบ้านพักคนชราของคนอื่น ๆ เช่น มองว่าเป็นการทอดทิ้งคนชรา เป็นสถานที่ที่ไม่มีความสุข แต่แท้จริงแล้วคนชราที่ถูกส่งไปอยู่ในบ้านพักอย่างเช่น แม่ ของตัวละครเอกนี้ มีความสุขดี มีเพื่อนคุย ซึ่งทำให้เห็นว่าความเป็นจริงนั้นอาจแตกต่างจากสิ่งที่คนภายนอกพูดหรืออาจกล่าวหากัน

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ต้นไม้สีเขียว	ความสดชื่น สดใส ความสุข
การรดน้ำด้วยบัวรดน้ำ	กิจกรรมภายในบ้านพักคนชราที่ทำให้คนชรามีความสุข
เก้าอี้ที่วางในแนวนอน	ทัศนคติด้านลบ ความไม่ปกติ ความไม่สบาย
กุญแจมือล็อกเก้าอี้	การยึดติดกับทัศนคติทางด้านลบกับภาพของบ้านพักคนชราจากกฎเกณฑ์ กรอบ ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ของสังคม

ฉากที่ 4 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ฉันไม่ได้ดูศพแม่เลย ไม่รู้เพราะอะไร ฉันคุยกับคนเฝ้าประตู ถึงเขาจะดูก็ไม่ต่างจากคนแก่ที่นั่น แต่เขาก็เหลือที่จะไม่ใช้คำว่า คนแก่ แต่แน่ละมันไม่เหมือนกัน เขาเป็นคนเฝ้าประตูอย่างน้อย ก็มีสิทธิ์เหนือคนชราพวกนั้น

แนวความคิด : ความต้องการที่จะได้อยู่เหนือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจนลืมไปว่าในความเป็นจริงแล้วเราก็คือเป็นมนุษย์ เป็นเหมือนเพื่อนมนุษย์คนอื่น

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ตุ๊กตาเปิดตัวใหญ่	คนเฝ้าประตูที่เป็นคนชรา ตัวใหญ่แสดงถึงความเหนือกว่าคนชราอื่น ๆ
ตุ๊กตาเปิดตัวเล็ก	คนชราคนอื่น ๆ ในบ้านพัก มีลักษณะเหมือนกับคนเฝ้าประตู แต่ต่างกันตรงที่พวกเขาไม่ได้คุมประตูบ้านพัก
กุญแจมือล็อกเปิดตัวใหญ่	คนชราที่เป็นคนเฝ้าประตูถึงแม้จะเป็นคนชราแต่เขาคิดว่าเขามีสิทธิ์เหนือกว่าคนชราอื่น ๆ ความรู้สึกพิเศษนี้เกิดจากการยึดถือในอำนาจ ยึดถือความดีงามที่สังคมตีตราเอาไว้

ตัวอย่างที่ 7 การใช้หุ่นไล่กาและผ้าปิดปากเป็นสัญลักษณ์ต่อเนื่องเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 34 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ช่วงแรกฉันทราบมาจากความต้องการเรื่องเพศ เพราะฉันยังอายุไม่มาก ฉันว่ามันไม่ยุติธรรม ผู้คุมบอกฉันนี่แหละคือการถูกขังคุกละ เป็นการลิดรอนอิสรภาพของคุณ มันคือการลงโทษ เช่นเดียวกับกับเรื่องบุหรี ต่อมาฉันชินต่อการเลิกบุหรีแล้ว มันจึงไม่เป็นการลงโทษสำหรับฉันอีกต่อไป

แนวความคิด : อีสรภาพเป็นเพียงความคุ้นชินต่อสภาพต่างๆ เมื่อเราคุ่นชินกับสิ่งใดแล้ว เราจะไม่รู้สึกรู้สึก ถูกกลืนหรืออีสรภาพอีกต่อไป

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ผ้าปิดปาก	การถูกกักขัง จำกัดเสรีภาพ
หุ่นไล่กา	กฎหมาย
บุหรี	อีสรภาพในการดำรงชีวิต

ฉากที่ 38 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : พยานฝ่ายฉันทันคนแรกคือคนชายช้าวได้บ้านพักฉันทัน เขาว่าฉันทันเป็นลูกผู้ชาย และไม่ชอบพูดพล่อยๆ เขาว่าอาชญากรรมครั้งนี้ มันเป็นเคราะห์ร้าย เคราะห์ร้าย ซึ่งทุกคนรู้ดีว่าหมายถึงอะไร และเราจะต้องแพ้มันโดยสิ้นเชิง

แนวความคิด : บางอย่างสิ่งบางอย่าง เช่น ความดี ค่านิยม ศาสนา ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับ และปล่อยให้มันมีอำนาจอย่างชอบธรรมที่จะทำให้ร้ายผู้ที่อ่อนแอกว่าโดยไร้หนทางต่อสู้

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ผ้าปิดปาก	การถูกกลืนหรือสิทธิ ไม่มีหนทางที่จะสู้ได้
หุ่นไล่กา	สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กฎหมาย ค่านิยม ที่อยู่รอบตัวมนุษย์
ตารางธาตุ112	อำนาจอย่างชอบธรรมที่เราไม่สามารถต่อสู้ได้

ฉากที่ 39 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ถึงตาเพื่อนสนิทฉันทัน ศาลถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรา เมื่อเขาตอบคำถามทั้งหมด อัยการจึงว่า ท่านคณะลูกขุน ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝั่งศพแม่ เขาได้ว่ายน้ำ ดูหนังตลก และมีความสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะบอกท่านมากไปกว่านี้แล้ว เขาร้องไห้และบอกว่าเรื่องมันไม่ใช่เช่นนั้น ยังมีอีกด้าน ศาลบังคับให้เขาพูดตรงข้ามกับที่เขาคิด เขาบอกว่าเขารู้จักฉันทันดี ฉันทันไม่เคยคิดร้ายอะไร ศาลเกือบจะไม่ฟังพยานที่เหลือที่บอกว่าฉันทันเป็นคนซื่อ และเป็นคนดี

แนวความคิด : สังคมมองว่าการไม่แสดงอาการทุกข์ร้อนเป็นเรื่องที่ผิด การซักพยานแม้คำให้การจะเกิดขึ้นจริง แต่เป็นคำถามที่ได้คำตอบในแง่ลบ คำถามในแง่บวกไม่ถูกถามจึงไม่มีคำตอบเกิดขึ้น ดังนั้นคนหนึ่งคนจะถูกหรือผิด ก็ขึ้นอยู่กับคนอื่นจะให้เหตุผลในทีนี้คืออัยการ และผู้ที่ถูกกล่าวหา หรือนักโทษนั้นไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไรทั้งสิ้น แม้ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของเขา

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ผ้าปิดปาก	มีเพียงคำตัดสินของคนรอบตัว ตนเองขาดอิสระภาพที่จะอธิบายสิ่งใดๆทั้งสิ้น
หุ่นไล่กา	อัยการ อำนาจ
อักษรคำว่า ถูกต้อง ใช้ ใน ภาษาต่างๆ	คำตัดสินของคนรอบตัว

สัญลักษณ์ต่อเนื่อง

เป็นสัญลักษณ์ที่ไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่างต่อเนื่องแต่เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏเฉพาะแต่ละภาพแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสิ่งที่ต้องการแสดงออกอันมีวัตถุประสงค์มาจากการตีความแต่ละวรรคตอนของนวนิยายแบ่งเป็นกลุ่ม ได้ทั้งหมด 6 กลุ่มดังนี้

- สัญลักษณ์เกี่ยวกับศาสนา พิธีกรรม ความเชื่อ เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของศาสนา ได้แก่ ผ้าขาว รูปคนกราบ สร้อยลูกประคำ สร้อยไม้กางเขน รูป คัมภีร์ ไบเบิล ผ้าสามสี เงาม้ากางเขน ดังตัวอย่างที่ 8

ตัวอย่างที่ 8 การใช้สัญลักษณ์เกี่ยวกับศาสนา พิธีกรรม ความเชื่อ เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 5 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ฉันทิ่มกาแฟและอยากสูบบุหรี่ แต่จะสูบต่อหน้าแม่ตี๋ไหม คิดๆ ไป สมณะไหนก็สูบกัน มันก็ไม่เห็นจะสลักสำคัญอะไร ฉันทิ้งสูบ

แนวความคิด : ทิศนะด้านลบในการกระทำที่ผ่อนคลายเป็นสถานที่หรือเหตุการณ์ที่สังคมมองว่าไม่ถูกไม่ควร อีกทั้งยังผิดหลักศาสนาแต่ในความเป็นจริงนักบวชบางรูปก็ยังคงกระทำในสิ่งเหล่านี้ทั้งที่ไม่ควรเช่นกัน แต่คนในสังคมกลับมองว่าเป็นสิ่งปกติ

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ลูกประคำ	ศาสนา
ไม้กางเขน	ศาสนา
ผ้าขาว	ศาสนา
สูบบุหรี่	สิ่งที่ไม่เหมาะสม ไม่สมควรกระทำในวันเฝ้าศพ แม่

ฉากที่ 40 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : พยานปากสุดท้ายคือเพื่อนที่อยู่ชายหาดวันนั้น เขาว่าฉันบริสุทธิ์ เขาว่าผู้ตายเกลียดเขา เรื่องที่เกิดกับฉันเป็นเรื่องบังเอิญ เขาว่าเพื่อนของฉันเป็นแมงดาและฉันนั้นสมควรร่วมคิด คดีนี้จึงเป็นเรื่องสกปรกที่สุดที่เคยมีมา และร้ายแรงยิ่ง เพราะจำเลยเป็นผู้ไร้ศีลธรรม

เขาว่าฉันปล่อยตัวเสเพลอย่างน่าอับอาย ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝังศพแม่ หน้าที่เขายังฆ่าคนด้วยเหตุผลอันเหลวไหล ทนายฉันทนไม่ไหวตะโกนออกไปว่า ในที่สุดผู้ต้องหาถูกกล่าวหาเรื่องฝังศพแม่เขา หรือเรื่องได้ฆ่าคนตายกันแน่ อัยการยืนขึ้นและขัดคำของทนายว่า ข้าพเจ้าขอกล่าวหาชายผู้นี้ว่า เขาได้ฝังศพแม่ด้วยจิตใจฆาตกร

แนวความคิด : ความเชื่อในศาสนาของอัยการมีอำนาจตัดสินมากกว่าตัวบทกฎหมาย

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ไบเบิล	ศาสนา
ผ้าสามสี	ความเชื่อ
หุ่นไล่กา	อัยการ

- สัญลักษณ์เกี่ยวกับความรัก ความสุข เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของความรัก การแต่งงาน ความผูกพัน ความสุข ได้แก่ สีเขียว ดอกไม้ กลีบกุหลาบ ดอกกุหลาบ การกอด การยิ้ม แหวน อาหาร เช่นในตัวอย่างที่ 9

ตัวอย่างที่ 9 การใช้สัญลักษณ์เกี่ยวกับความรัก ความสุขเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 7 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : แม่จะรู้สึกเหนื่อย แต่วันนี้เป็นวันที่อากาศดี ฉันน่าจะมีความสุขหากได้ไปเดินเล่น แต่เรื่องศพแม่เป็นอุปสรรคอยู่

แนวความคิด : ความรู้สึก ความต้องการที่เกิดขึ้นกับมนุษย์และไม่อาจกระทำได้เพราะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กรอบ ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ของสังคม คนในสังคมจึงแสดงออกมาตามแบบอย่างที่สังคมมองว่าดีงาม แต่ความรู้สึกที่แท้จริงนั้นอาจเป็นอีกอย่างหนึ่ง

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ดอกไม้สีเหลือง	ความสดใส ความสุข
หน้าเศร้า	แสดงออกมาไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่มีความสุข
ดอกไม้แห้ง	ไม่สดใส โรยรา ว่างเปล่า ท้อเหี่ยว
กุญแจมือลือคมือตัวละครไว้	กฎเกณฑ์ กรอบ ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ของสังคม ที่ยึดไว้ให้ตัวละครต้องแสดงออกขัดแย้งกันกับสิ่งที่เป็นที่รู้สึก
ปฏิทิน	ในช่วงเวลาเดียวกันที่เกิดขึ้นระหว่างความรู้สึกกับสิ่งที่แสดงออกมา

ฉากที่ 19 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : เย็นวันนี้คนรู้จักมาหาฉัน เขากลามฉันว่าฉันอยากแต่งงานกับเขาไหม ฉันว่ามันไม่สำคัญอะไร แต่จะแต่งงานก็ได้ถ้าเขาต้องการ เขาว่าฉันแปลก และเขาคงชอบฉันเพราะเหตุนี้ และอีกไม่นานเขาก็อาจเกลียดฉันเพราะเหตุนี้เช่นกัน ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงเสมอ

แนวความคิด : การแต่งงานคือการสร้างความหมายของสังคมให้เกิดการผูกมัดทางสังคมระหว่างคนสองคน แต่ไม่อาจกระสันตีความรัก ความสุข ของคนที่แต่งงานกันได้ เพราะความรู้สึกของคนสามารถเปลี่ยนแปลงได้เสมอและทุกคนมีความเป็นปัจเจกในตัวเองฉะนั้น การแต่งงานก็อาจนำเอาความเป็นปัจเจกของแต่ละคนออกไปได้

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
กุญแจมือ	พันธะที่สังคมสร้างขึ้นเพื่อยึดคนสองคนไว้ด้วยกัน
เส้นตายสั้น	ความไม่แน่นอน การเปลี่ยนแปลง
แหวน	การแต่งงาน ความรัก

- สัญญะเกี่ยวกับพันธนาการ การจงจำ เป็นสัญญะที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของพันธนาการต่าง ๆ ในสังคม การถูกคุมขัง ได้แก่ กุญแจมือ เชือก ดังตัวอย่าง 10

ตัวอย่างที่ 10 การใช้สัญญะเกี่ยวกับพันธนาการ การจงจำเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 30 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : เขาถามฉันว่าฉันรักแม่ไหม ฉันตอบไปว่าก็รักเหมือนคนอื่นๆ เขาถามว่าทำไมคุณรออยู่ระหว่างนัดแรกกับนัดที่สอง ทำไมคุณจึงยิงร่างที่ล้มแล้ว ทำไม คุณต้องบอกว่าทำไม แต่ฉันก็เงิบอยู่เช่นเดิม ทันใดนั้นเขาหยิบไม้กางเขนออกมากวัดแกว่งแล้วถามว่า คุณรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร แน่ละฉันรู้ว่าเขาว่า เขาเชื่อในพระเจ้า เชื่อว่าไม่มีใครผิดถึงขนาดพระเจ้าจะให้ภัยไม่ได้ แต่เขาผู้นั้นจะต้องสำนึกผิดและกลายเป็นเด็กซึ่งมีวิญญาณว่างเปล่าพร้อมรับทุกสิ่ง ฉันฟังไม่ค่อยทันเพราะฉันร้อน เขาออกจะทำให้ฉันรู้สึกกลัว แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นเรื่องน่าขำ เพราะฉันต่างหากที่เป็นอาชญากรไม่ใช่เขา

แนวความคิด : เมื่อผู้มีอำนาจมีความเชื่อทางศาสนาอย่างแรงกล้า เขาสามารถตัดสินความบริสุทธิ์ของคนด้วยความเชื่อทางศาสนาของเขา ซึ่งความเชื่อแบบนี้ทำให้ผู้กระทำผิดกลับมีความรู้สึกหวาดกลัวผู้นับถือแทน

สัญญะที่ใช้	ความหมายของสัญญะ
หุ่นไล่กาห่มผ้าขาว	ศาสนา พระเจ้า
กุญแจมือ	การจับกุม
เชือก	การถูกลงโทษโดยการกักขังจากความเชื่อทางศาสนา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

- สัญญะเกี่ยวกับอำนาจ เป็นสัญญะที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของอำนาจต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อคนในสังคม อำนาจที่คนในสังคมต้องยอมรับ และถูกลิตรอนอิสรภาพจากอำนาจนั้นๆ ได้แก่ ตารางธาตุ 112 อักษรคำว่า ถูกต้อง ภาษาต่างๆสัญลักษณ์ทางราชการ เช่น เสือสีงาก็ เข็มติดดาว ดังตัวอย่างที่ 11

ตัวอย่างที่ 11 การใช้สัญญาเกี่ยวกับอำนาจเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 38 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : พยานฝ่ายฉันทันคนแรกคือคนชายช่าวไต้บ้านพักฉันทัน เขาว่าฉันทันเป็นลูกผู้ชาย และไม่ชอบพูดพล่อยๆ เขาว่าอาชญากรรมครั้งนี้ มันเป็นเคราะห์ร้าย เคราะห์ร้าย ซึ่งทุกคนรู้ว่าหมายถึงอะไร และเราจะต้องแพ้มันโดยสิ้นเชิง

แนวความคิด : บางอย่างสิ่งบางอย่าง เช่น ความดี ค่านิยม ศาสนา ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับ และปล่อยให้มันมีอำนาจอย่างชอบธรรมที่จะทำร้ายผู้ที่อ่อนแอกว่าโดยไร้หนทางต่อสู้

สัญญาที่ใช้	ความหมายของสัญญา
ตารางธาตุ112	อำนาจอย่างชอบธรรมที่เราไม่สามารถต่อสู้ได้
หุ่่นไ่ล่กา	สิ่งทีมนุ่ชย์สร้่างขึ้น กุ่ฎหมาย ค่านิยม ทีอยู่รอบตัวมนุ่ชย์
ฝ้่าปัดปาก	การถูกลิดรอนสิทธิ ไม่มีหนทางทีจะสู้ได้

ฉากที่ 39 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ถึงตาเพื่อนสนิทฉันทัน ศาลถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรา เมื่อเขาตอบคำถามทั้งหมด อัยการจึงว่า ท่านคณะลูกขุน ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝั่งศพแม่ เขาได้ว่ายน้ำ ดูหนังตลก และมีความสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะบอกท่านมากไปกว่านี้แล้ว

เขาร้องให้และบอกว่าเรื่องมันไม่ใช่เช่นนั้น ยังมีอีกด้าน ศาลบังคับให้เขาพูดตรงข้ามกับที่เขาคิด เขาบอกว่าเขารู้จักฉันทันดี ฉันทันไม่เคยคิดร้ายอะไร ศาลเกือบจะไม่ฟังพยานที่เหลือที่บอกว่าฉันทันเป็นคนซื่อ และเป็นคนดี

แนวความคิด : สังคมมองว่าการไม่แสดงอาการทุกข์ร้อนเป็นเรื่องที่ผิด การชักพยานแม้คำให้การจะเกิดขึ้นจริง แต่เป็นคำถามที่ได้คำตอบในแง่ลบ คำถามในแง่บวกไม่ถูกถามจึงไม่มีคำตอบเกิดขึ้น ดังนั้นคนหนึ่งคนจะถูกหรือผิด ก็ขึ้นอยู่กับคนอื่นจะให้เหตุผลในที่นี้คืออัยการ และผู้ที่ถูกกล่าวหา หรือนักโทษนั้นไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไรทั้งสิ้น แม้ทั้งหมดนี้จะเป็นเรื่องของเขา

สัญญาที่ใช้	ความหมายของสัญญา
คำว้่า ถููกต้้อง ในภาษาต้่างๆ	คำตัดสินของคนรอบตัว
หุ่่นไ่ล่กา	อัยการ
ฝ้่าปัดปาก	มีเพียงคำตัดสินของคนรอบตัว ตนเองขาดอิสระภาพทีจะอธิบายสิ่งใดๆทั้งสิ้น

- สัญญะเกี่ยวกับชีวิต เป็นสัญญะที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของการมีและไม่มีชีวิต ได้แก่ ผ้าคลุมศพ ตอไม้ ต้นไม้ ถูพลาสติก ผ้าคลุมหัวสีดำ ดังตัวอย่างที่

12

ตัวอย่างที่ 12 การใช้สัญญะเกี่ยวกับชีวิตเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 1 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : วันนี้สินะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ ๆ

แม่พ้นจากการพันธนาการแล้ว แต่ฉันสิ

แนวความคิด : การหลุดพ้นจากสภาวะความเป็นมนุษย์เป็นการหลุดพ้นจากกรอบของสังคม

สัญญะที่ใช้	ความหมายของสัญญะ
กุญแจมือ	กฎเกณฑ์ กรอบ ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ของสังคม ที่ผูกติดไว้กับคนในสังคม
ผ้าคลุมศพ	การตาย
กุญแจมือถือคัตวละครข้างหนึ่ง	สื่อถึงพันธนาการของคนที่ยังมีชีวิตที่ยังคงมีอยู่กับสังคม
กุญแจมือปลดออกหันไปทางคนตายข้างหนึ่ง	สื่อถึงพันธนาการระหว่างคนกับสังคม คนจะสามารถหลุดพ้นจากพันธนาการนี้ได้ก็ต่อเมื่อตายแล้ว

ฉากที่ 45 สถานที่ : นอกสตูดิโอ

ข้อความ : ฉันเฝ้าฟังเสียงผีเฝ้า ทั้งเช้าและกลางคืน ฉันรอคอยและเฝ้าระวังตัวอยู่ด้วยใจเต็มโครมคราม จนได้ยินเสียงหัวใจตัวเอง วันนี้ฉันคิดถึงเรื่องสุก้า ถ้าถูกปฏิเสธ เช่นนั้น ฉันก็จะต้องตาย แต่ทุกคนก็รู้ดีอยู่แล้ว ชีวิตไม่มีค่าควรแก่การดำรงอยู่

เมื่อคิดให้ลึกซึ้งแล้ว ฉันไม่ปฏิเสธที่จะรู้ว่าการตายเมื่ออายุสามสิบปีหรือตายตอนหกสิบปีนั้น มันไม่ต่างกันมากนัก เพราะว่าเป็นตัวฉันเองที่ตาย ไม่ว่าจะตอนนี้หรือในยี่สิบปีข้างหน้า พอนึกถึงชีวิตยี่สิบปีข้างหน้าก่อนตายหัวใจก็เต้นใหญ่

แนวความคิด : แม้เราจะรู้ว่าเราหนีความตายไม่พ้น แต่เราก็หวาดกลัวมันอยู่ดี

สัญญะที่ใช้	ความหมายของสัญญะ
ตอไม้	ความไร้ชีวิต
ต้นไม้ม	มีชีวิต
หุ่นไล่กา	สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กฎหมาย ค่านิยม ที่อยู่รอบตัวมนุษย์

- สัญญะเกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ ในสังคม เป็นสัญญะที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของค่านิยมและมายาคติต่าง ๆ ในสังคม เช่น ความสำเร็จ ชัยชนะ ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ความยิ่งใหญ่ ซึ่งสัญญะที่ใช้ได้แก่ เป็ดตัวใหญ่ บันได ถ้วยรางวัล ดังตัวตัวอย่างที่ 13

ตัวอย่างที่ 13 การใช้สัญญะเกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ ในสังคม เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 23 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ความร้อนยังไม่หยุดพัก เพื่อนของฉันทันกลับไปที่สุดหาดด้วยความเดือดดาล คู่อริยังคงอยู่ที่นั่น ครึ่งนี้เพื่อนฉันทันกระซอกปิ่นออกมา ฉันทันออกอุบายจนได้ปิ่นมาเก็บไว้ อีกฝ่ายจึงรีบหนีไป เพื่อนฉันทันมีที่ทำพอใจ เขาจึงคิดจะกลับบ้าน

แนวความคิด : ความต้องการในชัยชนะเป็นสิ่งที่เกิดจากค่านิยมของสังคม แม้ชัยชนะนั้นจะต้องแลกมาด้วยความยากลำบาก อันตราย หรือแม้ชีวิตก็ตาม

สัญญะที่ใช้	ความหมายของสัญญะ
ถ้วยรางวัล	ชัยชนะ
กุญแจมือล๊อคไว้กับถ้วยรางวัล	ค่านิยมของสังคมในแง่การแก่งแย่งแข่งขัน เพื่อชัยชนะ
ปิ่น	อันตราย ความรุนแรง

ฉากที่ 18 สถานที่ : สตูดิโอ

แบ่งเป็นสามข้อความย่อยดังนี้

ข้อความ : วันนี้นายจ้างชวนฉันทันให้ไปดูแลโครงการใหม่ของเขา เขาคิดว่าฉันทันยังอายุไม่มากนักน่าจะสนใจเปลี่ยนแปลงชีวิต

แนวความคิด : ค่านิยมในสังคมที่ว่าคนในช่วงหนุ่มสาวควรมีความก้าวหน้าในหน้าที่การงานเพราะเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตที่ดี ที่ถูกต้อง

สัญญะที่ใช้	ความหมายของสัญญะ
บันได	ความก้าวหน้า ทะเยอทะยาน
ตัวละครนั่งบนยอดบันไดถูกล๊อคกุญแจมือไว้	ความก้าวหน้าทำให้ต้องถูกยึดติดไว้กับภาระ หน้าที่ ความรับผิดชอบต่างๆ

- สัญญะเฉพาะเจาะจงอื่น ๆ ชีวิต เป็นสัญญะที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนหรือภาพแทนของเรื่องราวหรือความหมายเฉพาะในแต่ละฉาก ดังเช่นตัวอย่างที่ 14

ตัวอย่างที่ 14 การใช้สัญลักษณ์เกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ ในสังคม เพื่อแปลงข้อความ เป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 20 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : ฉันพบคนเลี้ยงหมาคนเดิม แกบอกว่าหมาหายจะหาตัวใหม่มาก็คุ้มกับตัวเก่าไปแล้ว แกได้หมามาหลังเมียตาย ตอนอยู่กับเมีย ก็ไม่ค่อยมีความสุข แต่โดยรวมแล้วก็คุ้มกับหล่อนดี แต่เมื่อหล่อนตาย แกรู้สึกโดดเดี่ยวมากจึงหาหมามาเลี้ยง แกทะเลาะกับมันทุกวัน จนมันหายไป

แนวความคิด : ความเคยชินอาจทำให้เรามองข้ามความสำคัญของสิ่งที่คุ้นเคยไป แต่เราจะรู้สึกว่ามันสำคัญก็ต่อเมื่อมันหายไป

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
กุญแจมือ	การยึดติดกับความคุ้นเคย
แว่นตา	สิ่งที่ใช้อยู่เป็นประจำและมีความสำคัญ แต่เหมือนไม่มีความสำคัญ จะรู้สึกถึงความสำคัญเมื่อเราถอดมันออก

ฉากที่ 24 สถานที่ : สตูดิโอ

ข้อความ : เมื่อพวกเรา กลับมาถึงบ้านพัก ฉันปวดหัวมาก อากาศมันร้อนเหมือนวันฝังศพแม่ ฉันไม่อยากเจอใครจึงเดินออกไปอีกครั้ง ฉันพยายามจะเอาชนะดวงอาทิตย์ เอาชนะธรรมชาติ แต่ก็ไร้ประโยชน์ ในที่สุดฉันก็เดินกลับมายังที่เกิดเหตุ พวกมันยังอยู่ ไม่นะ ฉันแค่อยากหนีดวงอาทิตย์ หนีปัญหาต่าง ๆ สำหรับฉันเรื่องทั้งหลายมันได้จบไปแล้ว

แนวความคิด : มนุษย์ไม่สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ ธรรมชาติอาจส่งผลต่อความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งความรู้สึกของมนุษย์ในบางครั้งก็ไม่อาจควบคุมได้

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ร่มพั้ง	ความพ่ายแพ้ต่อการเอาชนะธรรมชาติ
เหงื่อ	ความร้อน
ภาพซ้อน	ความสับสน

นอกจากการใช้นักแสดงและสัญลักษณ์ต่าง ๆ มาสร้างสรรค์ให้เกิดภาพถ่ายแล้วนั้น การสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* นี้ ผู้วิจัยยังนำภาพทิวทัศน์เป็นภาพสีและไม่มีนักแสดงในภาพ โดยจุดประสงค์คือผู้วิจัยต้องการใช้ภาพประเภทนี้มาใช้สื่อความหมายของอารมณ์ในนวนิยายบางข้อความให้เกิดความรู้สึกที่ตรงตามข้อความในนวนิยาย อาทิ ความรู้สึกร้อนร้อน ดังตัวอย่างที่ 15

ตัวอย่างที่ 15 การใช้ภาพทิวทัศน์เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 8 สถานที่ : ภาพบรรยาย

ข้อความ : ขบวนแห่ศพเริ่มขึ้น อากาศร้อนเหลือจะทน รอบตัวมีแต่ทุ่งอันร้อนระอุ สีดำสลบสีของฟ้า ทำให้ฉันท้อใจ แต่ทุกอย่างก็จบลงอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นไปตามธรรมชาติ

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ภาพกว้างโทนสีเหลือง	ความว่างเปล่า ความร้อน

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าในภาพดังกล่าวจะไม่มีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายอย่างเช่นที่กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ เป็นแต่เพียงภาพทิวทัศน์เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมกับข้อความหรือข้อความในนวนิยายที่ดัดแปลงมาเท่านั้น

2.2. การแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

ผู้วิจัยได้เริ่มสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สอง ผู้วิจัยเริ่มสร้างสรรค์ในขั้นตอนแรกหรือขั้นตอนการดัดแปลงข้อความในช่วงที่สร้างสรรค์ภาพถ่ายของนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ในภาคที่สอง โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์ในขั้นตอนแรก ๆ คล้ายคลึงกับนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยทำการตีความจากข้อความแต่ละข้อความเพื่อถอดแก่นสาระออกมาโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยมเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

ระหว่างการดัดแปลงข้อความรอบที่สอง ผู้วิจัยเริ่มนึกถึงลักษณะของภาพที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* นี้ แต่ผู้วิจัยยังมองไม่เห็นภาพที่จะนำมา

สร้างสรรค์ได้ เงื่อนไขแรกคือ ผู้วิจัยจะไม่ใช้ภาพลักษณะเดียวกันกับเรื่อง *คนนอก* เพราะจะทำให้งานสร้างสรรค์น่าเบื่อ และไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะภาพถ่ายที่ใช้ได้

2.2.1. การค้นหาแนวทางในการสร้างสรรค์ภาพ

เริ่มแรกของการค้นหามุมมองใหม่ ผู้วิจัยลองค้นหาภาพในช่วงเลนส์ที่ผู้วิจัยมีอยู่ โดยในช่วงเลนส์ 85 mm เป็นช่วงเลนส์ถ่ายภาพบุคคลซึ่งผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการสร้างสรรค์ภาพถ่ายเรื่องแรก จึงมองภาพในมุมมองที่มีช่วงเลนส์ 16-35 mm ซึ่งเป็นช่วงเลนส์ที่ให้ภาพลักษณะกว้าง โลง มองเห็นภาพในลักษณะภาพทิวทัศน์ ซึ่งโดยเนื้อเรื่องในนวนิยายเป็นการถ่ายทอดสิ่งเล็ก ๆ แต่กระทบไปถึงสิ่งสากล ผู้วิจัยจึงคิดว่าภาพลักษณะกว้างไม่น่าจะสื่ออารมณ์นี้ได้ดีนัก จึงเริ่มมองในมุมมองของรายละเอียดเล็กๆ มุมเล็กๆของสิ่งของต่าง ๆ และเริ่มศึกษาภาพในช่วงเลนส์ 105 mm macro ซึ่งเป็นเลนส์ที่สามารถจุดจุดเล็ก ๆ รายละเอียดเล็ก ๆ ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพได้ ดังนั้นผู้วิจัยมองเห็นว่า มุมมองนี้เป็นมุมมองที่คนทั่วไปไม่ค่อยได้เห็น เพราะต้องใช้การสังเกตรายละเอียดเล็ก ๆ ซึ่งของหนึ่งสิ่งใด ๆ จะประกอบด้วยรายละเอียดเหล่านี้มากมาย การสร้างสรรค์ในมุมมองภาพมาโคร จึงน่าจะสามารถใช้ถ่ายทอดเรื่องราวในนวนิยายเรื่องนี้ได้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ภาพจากเลนส์ 105 mm macro มาใช้ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องนี้

เมื่อได้มุมมองที่จะใช้แล้ว สิ่งต่อมาคือตัวดำเนินเรื่อง สิ่งที่จะนำเรื่องให้นำเนินไปคล้ายกับตัวละครตัวหนึ่ง แต่ในเรื่องนี้ผู้วิจัยสร้างเงื่อนไขในการสร้างสรรค์ไว้ว่าจะไม่นำนักแสดงมาใช้อีก จุดนี้คือปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการสร้างสรรค์ต่างจากการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องแรก เพราะผู้วิจัยตัดสินใจใช้นักแสดงดังเหตุผลที่กล่าวไปแล้ว ดังนั้นความยากอยู่ที่ผู้วิจัยต้องหาสิ่งของที่สามารถสื่ออารมณ์ และดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ ของนวนิยายได้ ผู้วิจัยลองใช้เลนส์มาโครถ่ายวัตถุต่าง ๆ พร้อมอ่านข้อความจากนวนิยายที่ตัดแปลงไว้ อ่านสลับถ่าย พยายามสร้างสัญลักษณ์จากรายละเอียดต่าง ๆ ของสิ่งของในธรรมชาติ บางรูปมีความเหมาะสมกับข้อความ แต่พบได้น้อยมากที่ภาพถ่ายจะเข้ากับข้อความ

อุปสรรคเรื่องความคิดตัวดำเนินเรื่องได้หมดไป เมื่อผู้วิจัยมองเห็นลักษณะพิเศษของ น้ำ ที่มีความลื่นไหลไปตามรูปทรง มีสถานะทั้ง ของแข็ง ของเหลว และแก๊ส ลักษณะของน้ำเหล่านี้คล้ายกับมนุษย์สองหน้าในนวนิยายมาก และเป็นสิ่งที่หาง่าย ราคาไม่แพง ผู้วิจัยจึงตัดสินใจนำน้ำมาเป็นตัวดำเนินเรื่อง โดยลองใช้เลนส์มาโครถ่ายหยดน้ำลักษณะต่าง ๆ ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น บนใบไม้ บนขวดน้ำเย็น บนแก้วโวลตินเย็น ทำให้ผู้วิจัยเริ่มมองเห็นภาพที่จะนำมาใช้มากขึ้น น้ำอย่างเดียว

อาจไม่เพียงพอต่อการถ่ายทอดเรื่องราวของนวนิยาย ผู้วิจัยจึงนำสัญญาณบางอย่างเข้ามาช่วยในการสร้างสรรค์

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยอ่านข้อความซ้ำๆ สลับไปมาไม่เรียงประโยค การแปลข้อความเป็นภาพจึงไม่เรียงเป็นลำดับเพราะภาพไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับเหมือนภาพในเรื่องแรก เมื่อได้แนวทางการสร้างสรรค์แล้ว ผู้วิจัยจึงออกแบบลักษณะของน้ำ และสัญญาณที่จะนำมาใช้เพื่อสื่อความหมายตามข้อความจากนวนิยาย โดยมีแนวคิดศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญญาณเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ภาพถ่าย และได้เขียนเป็น Storyboard เพื่อใช้เป็นแนวทางในการถ่ายภาพ แต่การเขียน Storyboard ของเรื่องนี้จะออกมาไม่ชัดเจนเท่าเรื่องแรก มีบางฉากที่สร้างสรรค์ภาพขึ้นระหว่างขั้นตอนถ่ายภาพเลย

2.2.2. การใช้น้ำและสัญญาณเพื่อสื่อความหมายในภาพถ่าย

ผู้วิจัยได้นำข้อความที่ตัดแปลงครั้งที่ 2 มาใช้ในการแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย และมีการตัดแปลงข้อความในการตัดแปลงครั้งที่สามและสี่ไปพร้อม ๆ กับการสร้างสรรค์ภาพถ่ายดังกล่าวไว้แล้วข้างต้น โดยการสร้างสรรค์ภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สีเข้ามาช่วยในเรื่องของสัญญาณเพื่อสื่อความหมายของภาพด้วย สัญญาณที่ใช้เพื่อสื่อความหมายในภาพถ่ายมีดังต่อไปนี้

ก. รูปแบบและรูปร่างของน้ำ

เนื่องจากเราไม่สามารถบังคับรูปร่างน้ำได้แน่นอนมากนัก เราจึงไม่สามารถกำหนดรูปร่างเพื่อใช้ในการแสดงสัญญาณได้แน่นอนเหมือนสัญญาณที่เป็นของแข็ง ผู้วิจัยจึงนำประสบการณ์ที่ได้จากการสังเกตที่ผ่านมาในชีวิต มีการค้นหาภาพถ่ายหยดน้ำในเว็บไซต์ 500px และศึกษาเทคนิคการถ่ายภาพมาโครจากหนังสือ Macro Photography ของ Oberon (2551) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์

ตัวอย่างที่ 16 การใช้รูปแบบและรูปร่างของน้ำ เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 7

ข้อความ : จำเลยบางคนเป็นฆาตกรเพราะความอยากเด่นอยากดัง แล้วตอนอยู่ในคุก ก็ได้อ่านหนังสือพิมพ์เรื่องตัวเองซึ่งคงช่วยบรรเทาทุกข์ลงได้บ้าง

ความกระวนกระวายอยากเด่นอยากดัง มีส่วนผลักดันให้เขาถลาลำเข้าไปกระทำการน่าอนาถได้เป็นข่าวครึกโครมขึ้นมาพักหนึ่ง แต่อนิจจา พักเดียวเท่านั้นแหละคุณแล้วก็เจียบตอมไป

สัญญาณที่ใช้	ความหมายของสัญญาณ
หยดน้ำเหนือพื้นน้ำที่กำลัง กระเพื่อม	ความอยากเด่นอยากดัง
น้ำนิ่ง	ความไม่ยั่งยืนของความอยากเด่นอยากดัง สักพักเดียวก็ กลับมานิ่งเหมือนเดิม

ฉากที่ 17

ข้อความ : ทุกอย่างที่ผมเล่า ก็เพราะคืนที่ได้ยินเสียงหัวเราะ ผมเริ่มทบทวนสิ่งต่างๆ แต่ต้องค่อยๆ นึก
นะครับ เพราะผมเป็นคนขี้ลืม แต่ความขี้ลืมของผมก็มีประโยชน์นะ ยังไงครับ? เมื่อใครทำความเจ็บ
ช้ำน้ำใจให้เขา เขาจะยกโทษให้แล้วจำไว้จนตาย

ส่วนผมนะ ยกโทษให้ใครไม่เป็น แต่ไม่นานก็ลืมสนิท การลืมเก่งซึ่งทำให้ผมดูเป็นคนใจดีออกตัญญู จึง
เป็นสิ่งที่บางครั้งทำให้ดูเหมือนคนใจดีเป็นจิ้งไป

สัญญาณที่ใช้	ความหมายของสัญญาณ
ฟองอากาศในน้ำแข็ง	ยกโทษให้เหมือนฟองอากาศที่เบาบางแต่แล้วจำไว้จนวัน ตายเหมือนน้ำแข็ง
น้ำเดือด	ไม่ยกโทษให้เวลาโกรธแค้น
ระเหยเป็นไอ	เดียวก็ลืม

ด้วยข้อจำกัดของน้ำ ผู้วิจัยจึงแปลงข้อความเป็นภาพโดยการกำหนดลักษณะหรือ
รูปแบบที่ใช้เพื่อสื่อความหมาย เป็นลักษณะของน้ำแบบกว้าง ๆ เช่น ตัวอย่างที่ 16

ตัวอย่างที่ 17 การใช้รูปแบบและรูปร่างของน้ำ เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 28

ข้อความ : เราชอบข้อบกพร่องเขาที่เหมือนๆเรา พุดสั้น ๆ ก็คือ เราอยากเล็กเป็นคนมีผิด แต่อยากเล็ก
โดยไม่ต้องใช้ความพยายามชำระล้างตัวเอง

สัญญาณที่ใช้	ความหมายของสัญญาณ
น้ำใส	คนดี
น้ำสีดำ	คนมีผิด
น้ำสีดำกำลังไหลไปรวมกับน้ำใส	พยายามทำตัวกลมกลืนกับคนดี

จากตัวอย่างที่ 17 จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยกำหนดเพียงลักษณะกว้าง ๆ ของสัญลักษณ์ที่จะใช้ โดยไม่ได้วาดรูปหรือมีภาพที่ชัดเจน เป็นเพียงภาพร่างคร่าว ๆ

ข. สี

การใช้สีเป็นสัญลักษณ์ เป็นสิ่งที่สร้างอารมณ์ร่วมระหว่างผู้สร้างสรรค์กับผู้รับชมได้ค่อนข้างง่ายกว่าสัญลักษณ์ประเภทอื่น เนื่องจากการเรียนรู้ สี เริ่มขึ้นตั้งแต่มนุษย์เกิด และสามารถรับรู้อิทธิพลของสีมาพร้อม ๆ กัน ผู้วิจัยจึงใช้สีสร้างสัญลักษณ์และอารมณ์ โดยใช้ทฤษฎีสีเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์

เนื่องจากผู้วิจัยใช้น้ำเป็นหลักในการดำเนินเรื่อง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สีน้ำ เพราะสีน้ำมีคุณสมบัติละลายน้ำได้ และมีสีสันทากหลาย ส่วนในบางฉากผู้วิจัยนำสีผสมอาหาร สีโปสเตอร์ สีน้ำมัน มาใช้ร่วมด้วย เพื่อสร้างสรรค์งานให้มีความหลากหลายของรูปแบบมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 18 การใช้สีเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 3

ข้อความ : คุณคุณในบาร์นี้สี ไม่ว่าหญิงหรือชายล้วนแต่เป็นชนชั้นกลาง ชายพวกนั้นบางที่ก็ยิงกัน แต่ยังไม่มียังเห็นว่าเขามีศีลธรรมมากกว่าพวกที่ฆ่ากันเองในครอบครัว ด้วยวิธีการเสียดสีกระแทกจนตายกันไปข้างหนึ่ง คุณไม่สังเกตบ้างหรือว่าสังคมเราสร้างไว้เหมาะกับการสังหารแบบนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
หยดน้ำสีแดง	การสังหาร เลือด
หยดน้ำสีดำ	ผิดศีลธรรม ความชั่วร้าย น่ากลัว
หยดน้ำสีฟ้า	ผู้หญิง
หยดน้ำสีชมพู	ผู้ชาย

ค. องค์ประกอบอื่น ๆ

จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า น้ำเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวจากนวนิยายได้ ผู้วิจัยจึงนำสัญลักษณ์อื่น ๆ ที่นอกเหนือจากน้ำมาใช้ร่วมกับน้ำและสี โดยองค์ประกอบที่จะนำมาใช้ต้องมีขนาดเล็ก เพราะผู้วิจัยถ่ายในมุมมาโครซึ่งเป็นการ Close up ภาพมากๆ เพื่อให้เห็น

รายละเอียด หรือสิ่งของขนาดเล็ก ดังนั้นการจัดเตรียมองค์ประกอบภาพอื่น ๆ จึงแตกต่างจากเรื่องแรก เช่น ภาพที่มีการใช้ตัวอักษรประกอบเรื่องแรกตัวอักษรต้องมีขนาดใหญ่มากเพื่อให้เห็นได้ชัดเจนในการถ่ายภาพ Medium shot หรือ Wide shot แต่ในการถ่ายด้วยมาโครเป็นการถ่าย Close up ตัวอักษรที่ใช้ประกอบจึงต้องมีขนาดเล็ก ยิ่งต้องใช้น้ำร่วมในการสร้างสรรค์ ตัวอักษรจึงต้องมีขนาดใกล้เคียงกับหยดน้ำด้วย เช่นในตัวอย่างที่ 19

ตัวอย่างที่ 19 การใช้องค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 36

ข้อความ : คุณไม่ลองดูบ้างรี จะไม่สำรวจอดีต ชุดคันถေး ผมรับรองว่าต้องพบอะไรแปลกๆ เริ่มได้เลย คุณ ไม่ต้องเกรงใจ ยิ่งไงก็ตามจะไม่ยอมรับสักนิดรีว่า ที่ได้ฟังผมมาทำให้ความชื่นชอบตัวเองของคุณลดลง ไม่เป็นไรผมจะรอคุณกลับมาหาผมอีก

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
น้ำวน	วทวน สับสน
ตัวอักษร “ความดี คนดี”	การตั้งคำถามกับคำว่า “ความดี คนดี” ในสังคม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้สัญลักษณ์เป็นรูปภาพเพื่อสื่อความหมายตามข้อความจากนวนิยาย โดยภาพที่นำมาประกอบมีสองแบบคือ แบบแรกเป็นภาพที่พิมพ์ออกมาเพื่อใช้ประกอบระหว่างถ่ายภาพ เช่นตัวอย่างที่ 20

ตัวอย่างที่ 20 การใช้รูปภาพจากการพิมพ์สีเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 16

ข้อความ : สำคัญที่ว่าต้องมีใครสักคนหนึ่งที่เถียงเราไม่ได้ เดียวนี้เราไม่พูดกันแล้วว่า นี่คือความคิดของข้าพเจ้า ท่านเห็นด้วยหรือไม่ประการใด ปัจจุบันเราออกแถลงการณ์กันแล้วว่า นี่คือ สัจจะจริงไว้เถิด จะอภิปรายกันอย่างไรก็เชิญ แต่อีกไม่ช้าท่านจะได้เห็นเองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ข้าพเจ้าพูดถูก

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
หยดน้ำใสเรียงเป็นแถว	ผู้เห็นด้วยอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง
หยดน้ำสีแดงกระจายรอบนอก	การแตกแยก ความตาย เลือด การลงโทษ
รูปภาพพิมพ์อิตเลอร์	ผู้มีอำนาจ ผู้สร้างสัจจะ

แบบที่สองเป็นภาพดิจิทัลที่ตัดต่อเข้าไปในขั้นตอนหลังจากถ่ายภาพเรียบร้อยแล้วโดยผู้วิจัยได้กำหนดภาพที่จะใช้เป็นสัญลักษณ์ไว้ก่อน เช่น ตัวอย่างที่ 21

ตัวอย่างที่ 21 การใช้รูปภาพจากไฟล์ดิจิทัลเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

ฉากที่ 6

ข้อความ : สมัยนั้นผมได้ชื่อว่าเป็นคนใจบุญ ผมบริจาคทั้งต่อหน้าและลับหลัง ผมมีความสุขมาก บางครั้งจะรู้สึกหดหู่ชนิด ๆ ว่าบริจาคไปก็เท่านั้นแหละอาจไม่เกิดประโยชน์กับใครเลย แล้วคนที่เราทำคุณให้ เขาอาจจะรำคาญที่ต้องเป็นหนี้บุญคุณเราก็ได้ การที่รู้สึกอย่างนั้นมันก็เป็นความสุขเหมือนกันนะคุณ

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
หยดน้ำขนาดใหญ่	ผู้บริจาค
หยดน้ำเล็ก	ผู้รับบริจาค ผู้เดือดร้อน ยากจน
ไอน้ำ	การเข้าหาผู้บริจาค
รูปเงินไฟล์ดิจิทัล	เงิน อำนาจ

3. การสร้างสรรค์ภาพถ่าย

3.1. การสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

เมื่อผู้วิจัยได้ถอดความ เลือกใช้สัญลักษณ์ และสร้าง Storyboard แล้วผู้วิจัยจึงเริ่มสร้างสรรค์ภาพนิ่งโดยใช้กล้องดิจิทัล DSLR และเลนส์ขนาด 85 mm เพื่อไม่ให้องศาภาพเกิดความบิดเบี้ยวมากเกินไป และใช้เลนส์ขนาด 16-35 mm ถ่ายภาพมุมกว้างเพื่อเก็บภาพจากด้านบน เนื่องจากสถานที่ถ่ายทำไม่สูงมากนัก

3.1.1. ขั้นตอนก่อนการถ่ายภาพนิ่ง

ก. การเตรียมนักแสดง

ผู้วิจัยใช้นักแสดงหลักเพียง 1 คน เพศหญิงและมีนักแสดงที่ใช้เป็นตัวประกอบในบางฉาก อีก 2 คน เป็นเพศหญิง 1 คน และชาย 1 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ปูพื้นฐานตัวละครให้แก่นักแสดงโดยการเล่าถึงความหมาย จุดประสงค์ และลักษณะงานให้กับนักแสดง พร้อมทั้งอธิบายแก่นเรื่องและเนื้อหาโดยรวม พร้อมทั้งให้นักแสดงตีความคิดของนักแสดงบางอย่างที่เชื่อมโยงกับตัวละครในเรื่อง เพื่อให้นักแสดงเข้าใจตัวละครที่มีความแตกต่างจากสังคม กระนั้นด้วยความยากของตัวละครทำให้นักแสดงไม่เข้าใจในความคิดของตัวละคร ผู้วิจัยจึงเล่าเหตุการณ์เทียบเคียงระหว่างเหตุการณ์ในนวนิยายกับเหตุการณ์จริงให้นักแสดงฟัง จนนักแสดงเข้าใจตัวละครเพิ่มมากขึ้น

ข. การเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก

ผู้วิจัยทำรายการอุปกรณ์ที่ใช้ทั้งหมดได้แก่

นาฬิกาตั้งโต๊ะ, ภาพคนกราบ, เปิดตัวใหญ่, เปิดตัวเล็ก, สร้อยลูกประคำ, สร้อยไม้กางเขน, ผ้าขาว, บุหรี่, แจกัน, ดอกไม้เหี่ยว, ดอกไม้สด, ปฏิทิน, ดอกกุหลาบ, หมอน, รูปกุญแจมือ, อาหารใส่จานน่ากิน, แก้วน้ำ, น้ำแข็ง, น้ำ, หลอด, รูปหมาขี้เรื้อน, หนังสือพิมพ์, กระจาด C-Rox รูปกุญแจมือ, บันได, แหวนแต่งงาน, เส้นตาย, กระบอกฉีดน้ำ, สีแดง, ภาพกิจกรรมวันหยุด, ปืน, กุญแจมือ, แวนตา, รม, โดบินโน, เสื้อยืดสีดำ, เสื้อยืดสีขาว, ฐอปั้นใหญ่, กระจาดรูป, หุ่นไล่กา, แปรงสีฟัน, ยาสีฟัน, กลีบดอกไม้, ผ้าปิดปาก, เชือก, เครื่องหมายราชการ, ฟาง, ไม้สองอัน, ค้อน, รูปคน, เชือก, ตารางธาตุ, คำว่า ไข่ ถูต้อง, ลูกประคำ, สร้อยไม้กางเขน, ดอกไม้สดสวย, มีด, เลือด, แก้ววัลย์, ต่อไม้

, หูฟัง, ไบเบิล, กระจก, แกลอนน้ำมัน, คบเพลิง, กาบมะพร้าว, กระจกพลาสติก, น้ำมันก๊าด, ผ้าคลุมหัวสีดำ, ผ้าคลุมขาว, ผ้าปูพื้น

3.1.2. ขั้นตอนการถ่ายภาพ

ผู้วิจัยเลือกถ่ายโดยใช้ไฟล์ RAW ในการบันทึกภาพ และบันทึกภาพเป็นภาพสี RGB เพื่อเก็บสีของสัญญาณบางอย่างที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่สอง ผู้วิจัยเริ่มถ่ายภาพที่สตูดิโอก่อน ผู้วิจัยเริ่มต้นถ่ายภาพจากฉากที่มีองค์ประกอบน้อยก่อนแล้วจึงไล่ไปยังฉากที่ต้องใช้องค์ประกอบมาก ผู้วิจัยได้ใช้ไฟทั้งหมดสี่ดวงในการถ่ายภาพโดยเป็นไฟสตูดิโอทั้งหมด แต่ในบางภาพที่ต้องการให้เกิดเงาผู้วิจัยจะลดจำนวนแสงลงตามความเหมาะสมเพื่อให้เกิดอารมณ์ภาพตามที่ต้องการ

เมื่อเสร็จสิ้นการถ่ายภาพในสตูดิโอ ผู้วิจัยจึงเก็บภาพจากภายนอกสตูดิโอ 16 ภาพ ผู้วิจัยใช้แสงธรรมชาติในการถ่าย และภาพในฉากที่ 22 ผู้วิจัยใช้แสงจากไฟแฟลชดวงเดียวยิงออกมาทางด้านหลังตัวละครในเวลาหัวค่ำ เพื่อให้เกิดภาพล่องเงาและเงาบนใบหน้าของตัวละคร

ระหว่างการถ่ายภาพผู้วิจัยมีการกำกับนักแสดงและอุปกรณ์ประกอบภาพให้เป็นไปตาม Storyboard แต่พบว่าบางภาพไม่สามารถถ่ายเป็นภาพนิ่งได้จึงมีการเปลี่ยนท่าทางของนักแสดงและตำแหน่งของอุปกรณ์ในบางฉาก

3.1.3. ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพ

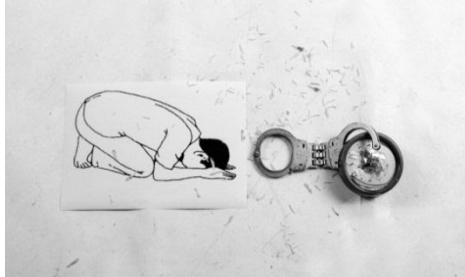
ผู้วิจัยนำภาพถ่ายทั้งหมดมาคัดสรร ใช้หนึ่งภาพต่อหนึ่งฉาก แต่มีบางฉากที่ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพสองภาพเพื่อสื่ออารมณ์ การคัดเลือกภาพผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์จากแนวคิดศิลปะภาพถ่าย และการถ่ายภาพ มาช่วยตัดสินใจ อาทิ การวางเฟรม แสงของภาพ ตลอดจนสีหน้าของตัวละคร จนได้ภาพถ่ายทั้งหมดที่ต้องการแล้วจึงนำเข้าสู่กระบวนการแต่งภาพด้วยโปรแกรม Adobe Lightroom และ Adobe Photoshop

ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพขาวดำเป็นหลักเพื่อแสดงถึงความว่างเปล่า ตามหลักจิตวิทยาสี ซึ่งความว่างเปล่านี้ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้ชมได้เติมเต็มสีสันในภาพเข้าไปด้วยตนเอง และเป็นการกำจัดความหมายอื่นๆ ที่ไม่ใช่สัญญาณที่กำหนดไว้เพื่อสื่อความหมาย ผู้วิจัยจึงนำภาพถ่ายที่คัดเลือกไว้

มาแปลงเป็นสีขาวดำด้วยโปรแกรม Adobe Lightroom และยังคงภาพสีไว้ในภาพที่ต้องการ
ใช้สัญญาณสื่อสารด้วยสี

จากนั้นจึงนำภาพต่าง ๆ มาตกแต่งและออกแบบปกในโปรแกรม Adobe Photoshop
จนได้ภาพทั้งหมด 67 ภาพ ส่วนภาพบรรยายสถานที่และความรู้สึกตามจริง 2 ภาพในฉากที่ 8 และ
21 ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพสีเพื่อใช้แสดงถึงความรู้สึกได้ตามข้อความ โดยภาพถ่ายทั้งหมด 67 ภาพ

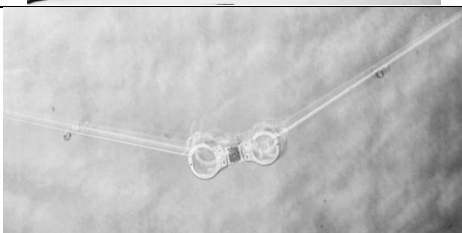
ตาราง 5 แสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

ภาพ ที่	ภาพถ่าย	ข้อความประกอบภาพ
1		วันนี้สัณะที่แม่ตาย หรือเมื่อวานนี้ฉันก็ไม่รู้แน่ แต่ที่ แน่ ๆ แม่พ้นจากการพันธนาการแล้ว แต่ฉันสิ . . .
2		บ้านพักคนชรา เป็นสถานที่ที่แม่มีเพื่อน มีความสุข ผู้อำนวยการบ้านพักบอกฉันเช่นนั้น แล้วจะเสียหาย อย่างไรเล่า กับการที่แม่อยู่ที่นี่
3		การเปลี่ยนแปลงทำให้แม่ร้องไห้เมื่อต้องย้ายไป บ้านพักคนชรา แต่แล้วแม่ก็ชิน ผู้อำนวยการพาฉันมา หาแม่ เขาบอกว่า แม่ต้องการฝังศพตามพิธีทาง ศาสนา แต่คุณรู้ไหม แม่ไม่เคยเชื่อในเรื่องพระเจ้า และไม่เคยคิดถึงศาสนาเลยตลอดชีวิตที่มีอยู่

4		<p>ฉันไม่ได้ดูศพแม่เลย ไม่รู้เพราะอะไร ฉันคุยกับคนเฝ้าประตู ถึงเขาจะดูแก่ไม่ต่างจากคนแก่ที่นั่น แต่เขาก็เลือกที่จะไม่ใช่คำว่า คนแก่ แต่แน่ละมันไม่เหมือนกัน เขาเป็นคนเฝ้าประตูอย่างน้อยก็มีสิทธิ์เหนือคนชราพวกนั้น</p>
5		<p>ฉันดื่มกาแฟและอยากสูบบุหรี่ แต่จะสูบต่อหน้าแม่ตีใหม่ คิด ๆ ไป สมณะไหนก็สูบกัน มันก็ไม่เห็นจะสลักสำคัญอะไร . ฉันจึงสูบ . . .</p>
6		<p>เวลาเช้าเพื่อนแม่ทยอยกลับจากการเฝ้าศพ เขาจับมือลาฉันทุกคนอย่างสนิทสนม ทั้งที่เราได้พบกันเพียงชั่วคืนเดียวเท่านั้น</p>
7		<p>แม้จะรู้สึกเหนื่อย แต่วันนี้เป็นวันที่อากาศดี ฉันน่าจะมีความสุขหากได้ไปเดินเล่น แต่เรื่องศพแม่เป็นอุปสรรคอยู่</p>
8		<p>ขบวนแห่ศพเริ่มขึ้น อากาศร้อนเหลือจะทน รอบตัวมีแต่ทุ่งอันร้อนระอุ สีดำสลบสีของฟ้า ทำให้ฉันสับสน แต่ทุกอย่างก็จบลงอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นไปตามธรรมชาติ</p>
9		<p>ทุกอย่างจบลง ฉันปล่อยมันไว้ข้างหลัง และจากไป พร้อมความลึกลับที่ฉันจะได้ใช้ชีวิตเดิม ๆ ของฉัน</p>

10		<p>วันถัดมาฉันไปว่ายน้ำและดูหนังกับคนรู้จักอย่างมีความสุข เขาเห็นฉันไว้ทุกข์ เขาทำท่าตกใจที่ฉันบอกว่า เพิ่งฝังศพแม่เมื่อวาน</p>
11		<p>แต่ฉันไม่ใช่ความผิดของฉัน และฉันควรจะดำรงชีวิตอย่างมีความสุขต่อไปไม่ใช่หรือ ? สุดท้ายวันนี้ของเราก็จบลงบนเตียงนอน . . .</p>
12		<p>วันอาทิตย์นี้ฉันใช้เวลาไปกับการนอน สูดบุหรี่ยิ่งดูผู้คนจากกระเบื้อง มันเป็นการพักผ่อนโดยแท้ แม่ถูกฝังแล้วพรุ่งนี้ฉันกลับไปทำงานตามเดิม สรุปลแล้วไม่มีอะไรเปลี่ยนไป</p>
13		<p>วันนี้ฉันมาทำงาน นายจ้างอารมณ์ดี คนรอบตัวถามถึงแม่ฉันนิดหน่อย ฉันไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้ แต่พวกเขาดูจะโล่งอกที่ฉันปกติดี ใช้นวันนี้ปกติดี ฉันปกติดี และออกจะมีความสุขกับอาหาร การงานของฉัน</p>
14		<p>ขณะฉันขึ้นไปห้องพัก ฉันเจอกับเพื่อนห้องข้างเคียงสองคน คนหนึ่งทะเลาะกับหมาที่เลี้ยงไว้เป็นประจำ และพบว่าอีกคนได้ชกต่อยกับคนอื่นมา แต่ก็เพราะเขาถูกทำทายนก่อน กระนั้นเขาก็ถูกตัดสินว่าเป็นคนไม่ดีจากสายตาคนรอบตัว . . . ส่วนฉันรู้สึกเฉย ๆ เขาชวนฉันไปกินข้าวด้วยกัน ฉันก็ไป</p>

15		<p>เมื่อกินข้าวเสร็จ เขาเล่าถึงสาเหตุที่เกิดการทะเลาะกัน เขาถามว่าฉันเห็นอย่างไรกับเรื่องนี้ ฉันไม่ได้คิดอะไรเลย แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ . . .</p> <p>ก็แน่ละ มันก็แค่เรื่องชาวบ้าน</p>
16		<p>เขาถามฉันต่อว่าฉันเห็นด้วยไหมว่าเขาถูกหลอก ฉันเห็นด้วยตามที่เขาเล่า เขาขอให้ฉันช่วยเขาแก้แค้น ด้วยการเขียนจดหมายให้ตามแผนของเขา</p> <p>ฉันไม่ขัดข้อง เขาจึงเรียกฉันว่า เพื่อนแท้ แต่สำหรับฉันการเป็นเพื่อนแท้มันก็เท่านั้นเอง . . .</p>
17		<p>เมื่อวันเสาร์คนรู้จักคนเดิมมาหาฉัน เราไปชายหาดเล่นน้ำ จูบ กอดรัด แล้วจบลงบนเตียงเดิม เขาถามฉันว่า ฉันรักเขาไหม? ฉันบอกว่า รักไม่มีความหมายอะไร ทำให้เขาเศร้าไป</p>
18		<p>เพื่อนข้างห้องฉันจัดการแก้แค้นในวันนี้ เกิดการทะเลาะตบตีกัน มีตำรวจเข้ามายุ่งด้วย เขาขอให้ฉันไปเป็นพยานให้เขา ฉันตอบตกลง เพราะสำหรับฉันจะให้ทำอะไรก็ดูมีค่าเหมือนกัน ...</p>

19		<p>วันนี้ นายจ้างชวนฉันให้ไปดูแลโครงการใหม่ของเขา เขาคิดว่าฉันยังอายุน้อยมากน่าจะสนใจเปลี่ยนแปลง ชีวิต</p>
20		<p>แต่สำหรับฉันทุกวิถีชีวิตมีค่าเหมือนกัน</p>
21		<p>เชื่อว่าฉันไม่มีความทะเยอทะยาน ฉันก็มองไม่เห็น เหตุผลที่จะต้องเปลี่ยนชีวิตของตัวเอง เพราะคิด ๆ ดู ตอนนี้ฉันก็ไม่ได้ทุกซักร้อนอะไร ก็อย่างที่บอก มัน ไม่ได้มีความสำคัญ</p>
22		<p>เย็นวันนี้คนรู้จักมาหาฉัน เขาถามฉันว่าฉันอยาก แต่งงานกับเขาไหม ฉันว่ามันไม่สำคัญอะไร แต่จะแต่ง ก็ได้ถ้าเขาต้องการ เขาว่าฉันแปลก และเขาคงชอบ ฉันเพราะเหตุนี้ และอีกไม่นานเขาก็อาจเกลียดฉัน เพราะเหตุนี้เช่นกัน . . . ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงเสมอ</p>

23		<p>ฉันพบคนเลี้ยงหมาคนเดิม แกบอกว่าหมาหาย จะหาตัวใหม่มาก็คุ้มกับตัวเก่าไปแล้ว แกได้หมามาหลังเมียตาย ตอนอยู่กับเมียก็ไม่ค่อยมีความสุข แต่โดยรวมแล้วก็คุ้มกับหล่อนดี แต่เมื่อหล่อนตาย แกรู้สึกโดดเดี่ยวมากจึงหาหมามาเลี้ยง แกทะเลาะกับมันทุกวัน จนมันหายไป . .</p>
24		<p>อาทิตย์นี้ฉันไปบ้านเพื่อนกับคนรู้จักที่ชายหาด เราเล่นน้ำ เดินเล่นกัน แสงอาทิตย์ร้อนแรงเหนือศีรษะของฉัน</p>
25		<p>ขณะนั้นคนที่เคยมีเรื่องกับเพื่อนของฉันก็เข้ามา เมื่อเลือดขึ้นหน้า จึงเกิดการปะทะกัน ในที่สุดต่างฝ่ายต่างแยกย้าย เหลือไว้เพียงบาดแผล ความโกรธแค้น และความรุ่มร้อนในใจ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น</p>
26		<p>ความร้อนยังไม่หยุดพัก เพื่อนของฉันกลับไปที่สุดหาดด้วยความเดือดดาล คู่อริยังคงอยู่ที่นั่น ครึ่งนี้เพื่อนฉันกระชากปืนออกมา ฉันออกอุบายจนได้ปืนมาเก็บไว้ อีกฝ่ายจึงรีบหนีไป เพื่อนฉันมีที่ทาพอใจ เขาจึงคิดจะกลับบ้าน</p>
27		<p>เมื่อพวกเรากลับมาถึงบ้านพัก ฉันปวดหัวมาก อากาศมันร้อนเหมือนวันฝังศพแม่ ฉันไม่อยากเจอใครจึงเดินออกไปอีกครั้ง ฉันพยายามจะเอาชนะดวงอาทิตย์เอาชนะธรรมชาติ แต่ก็ไร้ประโยชน์ ในที่สุดฉันก็เดินกลับมาซึ่งที่เกิดเหตุ พวกมันยังอยู่ ไม่นะ ฉันแค่อยากหนีดวงอาทิตย์ หนีปัญหาต่าง ๆ สำหรับฉันเรื่องทั้งหลายมันได้จบไปแล้ว</p>

28		<p>แต่พอมันเห็นฉันมันกำมิดแน่น ฉันกำป็นแน่น ฉันควร จะหันหลังกลับไป ทุกอย่างจะได้จบ แต่ทำไมนะ ฉัน กลับทนความร้อนนี้ไม่ได้ ทำไมฉันจึงก้าวเข้าไปทั้งที่รู้ ว่าเป็นการกระทำที่โง่บัดซบ ฉันไม่อาจจัดการให้ ดวงอาทิตย์หายไปด้วยก้าวเพียงก้าวเดียวเท่านั้น ฉัน รู้... แต่ฉันก็ได้ก้าวไปแล้ว หนึ่งก้าว ก้าวเดียวเท่านั้น</p>
29		<p>เสียงป็นสั่นตเหมือนเสียงเคาะสั้นๆ ที่ฉันได้เคาะลง บนประตูแห่งเคราะห์กรรม</p>
30		<p>หลังถูกจับ เขาได้สวนฉัน ผู้พิพากษาว่าคดีฉันธรรมดา ที่สุด เขาถามว่าที่อัยการรับทราบว่าคุณไม่ทุกขร้อนใน วันฝังศพแม่ นั้นจริงไหม ฉันตอบว่าคุณไม่ได้ตั้ง คำถามกับตัวเองนานแล้ว แลละฉันรักแม่มาก แต่มัน ก็ไม่ได้สำคัญอะไรเพราะ มนุษย์เราที่มีสุขภาพจิต สมบูรณ์ ย่อมคาดหวังการตายของคนที่เรารักไว้ไม่มาก ก็น้อย</p>
31		<p>ทนายตั๊ดบทำไมให้ฉันพูดอย่างนี้ต่อหน้าศาล ฉันได้ อธิบายว่า ฉันมีสันดานแบบที่ความต้องการทาง ร่างกายจะรบกวนความรู้สึกอยู่บ่อยๆ ในวันฝังศพแม่ นั้น ฉันเหนื่อยมาก และง่วงนอนถึงขนาดที่ฉันจะไม่ ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ฉันมั่นใจว่า ฉันอยากให้แม่ มีชีวิตอยู่ แต่ทนายว่าแค่นี้ยังไม่พอ</p>
32		<p>ฉันถูกนำตัวไปพบผู้พิพากษา เขาไม่เข้าใจบางสิ่งที่ฉัน ทำ ฉันบอกว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างธรรมดาที่สุด เขาให้ ฉันเล่าเหตุการณ์ซ้ำ ในเรื่องของเพื่อนที่หาค การว่า น้ำ เรื่องที่ทะเลาะกัน ย้อนไปยังหาอีก ที่ธารน้ำ ดวง อาทิตย์ และกระสุนปืน 5 นัด เขาบอกว่าเขาต้องการ ช่วยฉัน และด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเขาจะทำ ทุกอย่างเพื่อฉัน</p>

33		<p>เขาถามฉันว่าฉันรักแม่ไหม ฉันตอบไปว่าก็รักเหมือนคนอื่นๆ เขาถามว่าทำไมคุณรออยู่ระหว่างนัดแรกกับนัดที่สอง ทำไมคุณจึงยังร่างที่ล้มแล้ว ทำไม คุณต้องบอกว่าทำไม แต่ฉันก็เงียบอยู่เช่นเดิม ทันใดนั้นเขาหยิบไม้กางเขนออกมากวัดแกว่ง แล้วถามว่า คุณรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร แน่ละฉันรู้</p>
34		<p>เขาว่า เขาเชื่อในพระเจ้า เชื่อว่าไม่มีใครผิดถึงขนาดพระเจ้าจะให้โทษไม่ได้ แต่เขาผู้นั้นจะต้องสำนึกผิดและกลายเป็นเด็กซึ่งมีวิญญาณว่างเปล่าพร้อมรับทุกสิ่ง ฉันฟังไม่ค่อยทันเพราะฉันร้อน เขาออกจะทำให้ฉันรู้สึกกลัว แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นเรื่องน่าขำเพราะฉันต่างหากที่เป็นอาชญากรไม่ใช่เขา</p>
35		<p>เขาถามว่าฉันเชื่อในพระเจ้าไหม ฉันปฏิเสธ เขาไม่เชื่อว่าจะมีใครไม่เชื่อในพระองค์ และนั่นคือศรัทธาของเขา ถ้าเขาขาดแคลนศรัทธาในชีวิตเขาก็จะไร้ ความหมาย</p>
36		<p>เขาถามว่า ฉันอยากทำให้ชีวิตเขาไม่มีความหมายหรือมันไม่เกี่ยวกับฉันเลย ฉันร้อนและไม่อยากจะฟัง แต่ฉันก็ทำท่าเห็นด้วยกับสิ่งที่เขาพูด เขาเลยบอกว่าผมเชื่อในพระเจ้า แน่ละฉันปฏิเสธไปอีกครั้ง</p>
37		<p>เขาว่า ไม่เคยเห็นดวงวิญญาณใดเย็นชาเหมือนดวงวิญญาณฉัน อาชญากรที่มาอยู่ต่อหน้าผมมักจะร้องไห้ต่อหน้าไม้กางเขนเสมอ ในที่สุดผู้พิพากษาขึ้นชั้นอย่างเหนื่อยอ่อนแล้วถามว่าฉันเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นไหม ฉันบอกไปว่าออกจะรำคาญมากกว่าจะเสียใจจริงๆ</p>

38		<p>แรกที่ติดคุก เรื่องหนักที่สุดคือมีความรู้สึกนึกคิดแบบคนมืออิสระ เสรี ความรู้สึกนี้มันคงอยู่หลายเดือน</p>
39		<p>ต่อมาฉันเพียงแค่ รอดออกไปเดินเล่น รอทนายมาเยี่ยม มันก็เหมือนการรอกอดเพื่อนสนิทในวันเสาร์ จริงๆนี่ เป็นความคิดแม่แท้ๆ แม่ก็พูดบ่อยๆเสียด้วยว่า สุดท้ายแล้ว คนเราก็จะชินกับทุกสิ่งทุกอย่างเอง</p>
40		<p>ช่วงแรกฉันทรมาณจากความต้องการเรื่องเพศ เพราะฉันยังอายุไม่มาก ฉันว่ามันไม่ยุติธรรม ผู้คุมบอกว่านี่แหละคือการถูกขังคุกละ เป็นการลิดรอนอิสรภาพของคุณ มันคือการลงโทษ เช่นเดียวกับกับเรื่องบุหรี ต่อมาฉันชินต่อการเลิกบุหรีแล้ว มันจึงไม่เป็นการลงโทษสำหรับฉันอีกต่อไป</p>
41		<p>เมื่อถึงฤดูร้อน เขาเริ่มตัดสินคดีฉัน ทนายว่าคดีฉันไม่ใช่คดีสำคัญ ในศาลสถิตยุติธรรม ผู้คนต่างมองมาที่ฉัน รู้สึกเหมือนนั่งอยู่แถวหน้าในรถราง และผู้โดยสารที่ไร่นามเหล่านี้กำลังลอบสังเกตดูผู้ขึ้นมาใหม่เพื่อค้นหาข้อหิวเราะ</p>
42		<p>มันดูเป็นความคิดที่ฟ้นเพื่อน เพราะที่นี้ไม่ใช่เรื่องตลกที่เขาค้นหา แต่เป็นอาชญากรรม อย่างไรก็ตามก็ไม่แตกต่างกันมากนัก</p>

43		<p>เมื่ออัยการ และผู้พิพากษาเข้าประจำที่ พิธีการต่างๆ ก็เริ่มขึ้น เขาถามเรื่องแม่กับการอยู่บ้านพักคนชรา ฉันตอบว่า ฉันและตัวแม่ไม่ได้หวังจะรับสิ่งตอบแทน จากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเลยหรือแม่แต่จากผู้อื่นก็ เช่นเดียวกัน และเราสองคนก็เคยชินต่อชีวิตใหม่ของตนแล้ว มีคำถามตามมาอีก แล้วก็มีการสักพักการ พิจารณาเป็นช่วงบ่าย</p>
44		<p>ช่วงบ่ายเขาเบิกตัวพยานฝ่ายโจทก์ ทุกคนให้การรวม ความว่า ฉันไม่อยากดูศพแม่ ไม่ร้องไห้แม่แต่ครั้งเดียว และจากไปทันทีที่ฝังศพเสร็จ อีกสิ่งที่ทำให้ประหลาดใจคือฉันไม่รู้อายุแม่ ฉันได้สูบบุหรี่ นอนหลับ และดื่ม กาแฟใส่นม</p>
45		<p>ทนายฉันโกรธและถามเพื่อนสนิทแม่ก่อนตายว่า เห็น ฉันไม่ได้ร้องไห้ใช่ไหม เขาปฏิเสธ ทนายจึงว่า นี่แหละ คือรูปการณ์ของคดีนี้ ทุกสิ่งเป็นความจริงและไม่มี อะไรเลยที่เป็นจริง</p>
46		<p>พยานฝ่ายฉันคนแรกคือคนขายข้าวใต้บ้านพักฉัน เขา ว่าฉันเป็นลูกผู้ชาย และไม่ชอบพูดพล่อยๆ เขาว่า อาชญากรรมครั้งนี้ มันเป็นเคราะห์ร้าย เคราะห์ร้าย ซึ่งทุกคนรู้ดีว่าหมายถึงอะไร และเราจะต้องแพ้มัน โดยสิ้นเชิง</p>
47		<p>ถึงตาเพื่อนสนิทฉัน ศาลถามถึงความสัมพันธ์ระหว่าง เรา เมื่อเขาตอบคำถามทั้งหมด อัยการจึงว่า ท่าน คณะลูกขุน ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝังศพแม่ เขาได้วาง น้ำ ดูหนังตลก และมีความสัมพันธ์กัน อย่างสม่าเสมอ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะบอกท่านมากไป กว่านี้แล้ว</p>

48		<p>เขาร้องไห้และบอกว่าเรื่องมันไม่ใช่เช่นนั้น ยังมีอีกด้าน ศาลบังคับให้เขาพูดตรงข้ามกับที่เขาคิด เขาบอกว่าเขารู้จักฉันดี ฉันไม่เคยคิดร้ายอะไร ศาลเกือบจะไม่ฟังพยานที่เหลือที่บอกว่าฉันเป็นคนซื่อและเป็นคนดี</p>
49		<p>พยานปากสุดท้ายคือเพื่อนที่อยู่ชายหาดวันนั้น เขาว่าฉันบริสุทธิ์ เขาว่าผู้ตายเกลียดเขา เรื่องที่เกิดกับฉันเป็นเรื่องบังเอิญ เขาว่าเพื่อนของฉันเป็นแมงดาและฉันนั้นสมรู้ร่วมคิด คดีนี้จึงเป็นเรื่องสกปรกที่สุดที่เคยมีมา และร้ายแรงยิ่ง เพราะจำเลยเป็นผู้ไร้ศีลธรรม</p>
50		<p>เขาว่าฉันปล่อยตัวเสเพลอย่างน่าอัศจรรย์ ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝั่งศพแม่ หน้าที่เขายังฆ่าคนด้วยเหตุผลอันเหลวไหล ทนายฉันทนไม่ไหวตะโกนออกไปว่า ในที่สุดผู้ต้องหาถูกกล่าวหาเรื่องฝั่งศพแม่เขา หรือเรื่องได้ฆ่าคนตายกันแน่ อัยการยืนขึ้นและขัดคำของทนายว่า ข้าพเจ้าขอกล่าวหาชายผู้นี้ว่า เขาได้ฝั่งศพแม่ด้วยจิตใจฆาตกร</p>
51		<p>ระหว่างการกล่าวหาของอัยการ และการแถลงแก้คดีของทนาย พูดได้ว่าเขาพูดถึงฉันกันมากและบางทีก็พูดถึงตัวฉันมากกว่าการกระทำผิดของฉันเสียอีก ทางทนายแก้คดีโดยยอมรับว่าทำผิดจริง แต่ว่ามีข้อแก้ตัวทางฝ่ายอัยการปรักปรำว่า ทำผิดศีลธรรมโดยปราศจากข้อแก้ตัว</p>
52		<p>เขาว่าคดีฆ่าพ่อยังไม่จบแล้ว น้อยกว่าการเห็นความไม่แยแสของฉัน บุคคลที่ฆ่าแม่ทางจิตใจก็ควรถูกตัดขาดจากสังคม มนุษย์เท่ากับผู้ที่ฆ่าพ่อด้วยมือ เขาประกาศว่า ฉันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสังคมที่ฉันไม่ยอมรับรู้กฎหมายสำคัญๆ ฉันจึงไม่สามารถเรียกร้องขอความเห็นใจได้ ในเมื่อตัวฉันไม่รู้จักระทึงความรู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างไร</p>

53		<p>ข้าพเจ้าขอศีรชะผู้นี้ จากท่านทั้งหลาย ฉันมีนงและบอกว่าฉันไม่ได้มีเจตนาฆ่าชาวอาหรับเลย ศาลจึงให้ระบุดาเหตุการณ์ฆ่า ฉันพูดจาปะปนกันและบอกว่าทั้งหมดนั้นเนื่องจากดวงอาทิตย์</p>
54		<p>ทนายแก้ต่างให้ฉันว่าฉันเป็นคนดี ชื่อสัตย์ เป็นผู้ค้าจุนมารดาและหวังว่า การส่งมารดาไปบ้านพักคนชราจะทำให้ท่านสบายกว่าอยู่กับเขา ฉันไม่ได้มองใคร ฉันไม่มีเวลา เพราะประธานได้พูดกับฉันว่า ศีรชะของฉันจะถูกตัดในที่สาธารณะในนามของประชาชนชาวฝรั่งเศส เขาถามว่าฉันมีอะไรจะพูดไหม ฉันตอบว่าไม่มี</p>
55		<p>นับเป็นครั้งที่สามที่ฉันปฏิเสธให้นักบวชเยี่ยม สิ่งที่น่าสนใจตอนนี้คือหนีไปให้พ้นจากกลไกนี้ อยากรู้ว่ายังมีทางสำหรับสิ่งที่เลี้ยวไม่พ้นนี้ไหม แต่ทุกสิ่งขัดขวางฉัน กลไกชีวิตจับตัวฉันไว้แน่น ฉันไม่อาจยอมรับได้ และด้วยเหตุที่คำพิพากษานั้นตัดสินโดยนามประชาชนชาวฝรั่งเศส ซึ่งไม่เฉพาะเจาะจง มันทำให้คำพิพากษขาดความจริงจังลงไปมาก แต่ผลของมันแสนจะแน่นอนและจริงจัง</p>
56		<p>ฉันเฝ้าฟังเสียงผีเท้า ทั้งเช้าและกลางคืน ฉันรอคอยและเฝ้าระวังตัวอยู่ด้วยใจเด่นโครมคราม จนได้ยินเสียงหัวใจตัวเอง วันนี้ฉันคิดถึงเรื่องฎีกา ถ้าถูกปฏิเสธเช่นนั้น ฉันก็ต้องตาย แต่ทุกคนก็รู้ดีอยู่แล้ว ชีวิตไม่มีค่าควรแก่การดำรงอยู่</p>
57		<p>เมื่อคิดให้ลึกซึ้งแล้ว ฉันไม่ปฏิเสธที่จะรู้ว่าการตายเมื่ออายุสามสิบปีหรือตายตอนหกสิบปีนั้น มันไม่ต่างกันมากนัก เพราะว่าเป็นตัวฉันเองที่ตาย ไม่ว่าจะตอนนี้หรือในยี่สิบปีข้างหน้า พอนึกถึงชีวิตยี่สิบปีข้างหน้า ก่อนตายหัวใจก็เต้นใหญ่</p>

58		<p>ฉันนึกถึงเพื่อนสนิทขึ้นมา เขาหายเงียบไป ที่จริงเขาอาจไม่สบายหรืออาจตายไปแล้ว มันเป็นกฎแห่งกรรม ฉันจะไปรู้ได้ยังไง นอกจากร่างกายที่ตอนนี้ก็แยกจากกันแล้ว มันก็ไม่มีอะไรเชื่อมเราทั้งสองไว้ด้วยกันอีก ต่อไปความทรงจำถึงเขาก็ไร้ความหมาย ฉันพบว่าเรื่องนี้เป็นของธรรมดาเช่นเดียวกับที่ผู้อื่นจะลืมฉันเมื่อฉันตายไป เพราะเขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับฉันอีก</p>
59		<p>ขณะนั้นเองนักบวชได้เข้ามา เขานั่งเงียบอยู่นาน แต่แล้วเขาก็เงยหน้า เขาถามว่า ทำไมนะ คุณถึงปฏิเสธการเยี่ยมของพ่อ ฉันตอบว่า เพราะไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า เขาว่า เรามักมีท่าทีเชื่อมั่นในตนเอง แต่จริงแล้วเราไม่แน่วแน่อย่างนั้น ฉันว่าอันที่จริงฉันเองก็ไม่ใช่ตัวตนเองสนใจสิ่งใดแน่ แต่รู้ว่าสิ่งใดไม่สนใจ และเรื่องนี้ฉันไม่สนใจเอาเสียเลย และฉันไม่มีเวลาพอที่จะแยแสเรื่องที่ไม่สนใจ</p>
60		<p>เขาพูดว่า ฎีกาของฉันจะเป็นที่ยอมรับแต่ทว่าฉันมีบาปหนัก ซึ่งต้องให้เขาช่วยขจัด ตามความเห็นเขา ความยุติธรรมของมนุษย์เราไม่มีความหมายใดเลย และความยุติธรรมของพระเจ้าเท่านั้นที่สำคัญ ฉันตั้งข้อสังเกตว่านั่นเป็นความยุติธรรมชนิดแรกที่ลงโทษฉัน</p>
61		<p>เขาว่าฉันหลงผิด เขาว่าคนที่แสนเวทนาเช่นฉันต่างก็เคยเห็นใบหน้าของพระองค์ท่ามกลางความมืดมนมาแล้ว ใบหน้าแบบนั้นที่เขาขอร้องให้ฉันมองหา</p>
62		<p>ฉันบอกเขาว่าฉันมองดูกำแพงมาหลายเดือนแล้ว มันไม่เคยมีอะไรปรากฏออกมาเลย เขาหันหลังให้ฉัน นานพอดู และในที่สุดเขาก็กระเบิดเสียงออกมาว่า พ่อแน่ใจว่าคุณต้องหวังในชีวิตโลกหน้า ฉันตอบว่านั่นเป็นธรรมดา แต่มันไม่ต่างจากความหวังลมๆแล้งๆว่าจะรวยขึ้น จะรวยน้ำเร็วขึ้น หรือมีปากสวยกว่าปัจจุบัน</p>

63		<p>เขาพยายามจะพูดเรื่องพระเจ้ากับฉันอีก จนฉันไม่ไหว มีบางอย่างระเบิดในตัวฉัน ฉันตะโกนสุดเสียงว่าไม่ต้องสวดให้ฉัน ฉันดำใสเขา เขามีที่ท่าแนวแน่ๆไม่ใช่ใหม่ ยิ่งใจความมั่นใจในตัวเองของเขานั้น ไม่ได้มีค่าเท่าเส้นผมผู้หญิงสักเส้นเดียว เขามีชีวิตอยู่ก็เหมือนไม่มี เพราะเขาดำรงชีวิตเช่นคนตาย</p>
64		<p>แต่ฉันสิ ถึงฉันจะมีมือเปล่าแต่ฉันก็มั่นใจในตัวฉัน มั่นใจในทุกสิ่ง มั่นใจมากกว่าตัวเขา เชื่อมันในชีวิตฉัน และในความตายที่จะมาถึง</p>
65		<p>ทุกคนมีสิทธิพิเศษ ทั้งโลกมีแต่คนมีสิทธิพิเศษ เขาเหล่านั้นจะถูกลงโทษในวันหนึ่ง ตัวเขาเองก็เหมือนกัน เขาจะถูกลงโทษด้วย แล้วมันจะสลักสำคัญตรงไหนเล่า ถ้าเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกรแต่กลับถูกประหารเพราะไม่ได้ร้องไห้ในวันฝังศพแม่</p>
66		<p>ผู้คุมเข้ามากระซอกฉันออก นักบวชห้ามไว้ เขาน้ำตาเอ่อทันและหันหลังเดินจากไป เมื่อเขาไป ฉันกลับมีความสงบใหม่ ฉันรู้สึกสดชื่น ขณะนี้เวลากลางคืน เสียงไซเรนดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกถึงการจากไปของโลกซึ่งบัดนี้ไร้ความหมาย สำหรับฉัน เป็นครั้งแรกหลังจากเวลานานฉันนึกถึงแม่ เข้าใจแล้วว่าทำไมแม่ถึงได้มีคู่หมั้นใหม่ ทำไมถึง เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่นั่น ที่ซึ่งชีวิตกำลังจะดับสิ้นไป แม่คง จะรู้สึกเป็นอิสระ และพร้อมจะมีชีวิตใหม่ ไม่มีใครสัก คนเดียว ไม่มีใครเลยที่มีสิทธิ์ร้องไห้ให้แม่ และฉันเอง ก็เช่นกัน</p>

67		<p>ฉันพร้อมที่จะมีชีวิตใหม่อีกครั้ง ในที่สุดฉันก็ตระหนักว่าฉันเคยมีความสุขตลอดมา และฉันยังคงเป็นสุขอยู่ ตราบจนวินาทีสุดท้าย เพื่อฉันจะรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวน้อยลง ฉันเหลือเพียงความต้องการให้มีผู้คนมากมาย ในวันประหารชีวิตฉัน และขอให้เขาทั้งหลายให้ร้องต้อนรับฉัน ด้วยเสียงอันเคียดแค้น</p>
----	---	---

3.2. การสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

เมื่อผู้วิจัยได้ถอดความ เลือกใช้สัญลักษณ์ และสร้าง Storyboard แล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มสร้างสรรค์ภาพนิ่งโดยใช้กล้องดิจิทัล DSLR และเลนส์ขนาด 105 มม. มาโคร เพื่อถ่ายภาพ Close up เน้นรายละเอียดและวัตถุขนาดเล็ก

3.2.1. ขั้นตอนก่อนการถ่ายภาพนิ่ง

การเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก

เมื่อผู้วิจัยแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายจำนวนหนึ่งได้แล้วจึงเริ่มจัดเตรียมอุปกรณ์ที่ต้องใช้ อาทิ ภาพสัญลักษณ์ต่าง ๆ สี ซึ่งมีรายการดังต่อไปนี้

น้ำ, หลอดกาแปขนาดต่าง ๆ, หลอดหยด, แก้วน้ำใบเล็ก, พลาสติกซีลอาหาร, ถุงพลาสติกใส, กระดาษขาว, สีน้ำ, สีน้ำมัน, โขด, น้ำมันมะกอก, สีสผสมอาหารสีแดง, น้ำแข็งแห้ง, สลิม, โยแมงมุม, เซอร์รี่, สีน้ำมัน, น้ำแข็ง, หม้อ, เต้าแก๊ส, กะลา, น้ำยาล้างจาน, ผงซักฟอก, มีด, ไม้กางเขน, กระจกสำลี, ไม้จิ้มฟัน, ภาพไฟล์ดิจิทัล (ได้แก่ หางอสุจิ, เงิน, รัฐธรรมนูญ, รูปมือไหว้, รูปพระเครื่อง, ฟ้ายิ้ม, อักษร “you?”) และ ภาพพิมพ์ (ได้แก่ รูปโซ่, รูปฮิตเลอร์, รูปอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ, รูปก้อน, อักษร “truth” , ภาพอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย, ภาพกิจกรรมในสังคม, ภาพคนเกิดแก่เจ็บตาย, ภาพมนุษย์สองหน้า)

หลังจากนั้นจึงหาอุปกรณ์ประกอบฉากตามรายการที่ทำไว้ เมื่อเตรียมอุปกรณ์เรียบร้อยแล้ว ก็เข้าสู่ขั้นตอนถ่ายภาพ

3.2.2. ขั้นตอนการถ่ายภาพ

ผู้วิจัยเลือกถ่ายโดยใช้ไฟล์ RAW ในการบันทึกภาพ และบันทึกภาพเป็นภาพสี RGB ผู้วิจัยเริ่มต้นถ่ายภาพจากฉากที่มีองค์ประกอบน้อยไม่ใช้สีมาก่อนแล้วจึงไล่ไปยังฉากที่ต้องใช้ องค์ประกอบมาก เนื่องจากน้ำมีรูปร่างมากมาย และไม่สามารถบังคับได้แน่นอนมากนัก จึงมีทั้งข้อดี และข้อเสีย ข้อเสียคือ ไม่สามารถกำหนดรูปร่างได้แน่นอน ข้อดีคือ ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่ แปรกใหม่จากการที่น้ำไหลลื่นไปตามผิวสัมผัสที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยถ่ายภาพหยดน้ำรูปร่างต่าง ๆ ที่โดยรวมยังอยู่ในลักษณะที่สื่อความหมายตามข้อความไว้หลาย ๆ ภาพ

ก. การเปลี่ยนแปลงภาพถ่ายระหว่างการถ่ายภาพ

ระหว่างการถ่ายภาพผู้วิจัยสร้างสรรค์ฉากด้วย น้ำ สี และอุปกรณ์ประกอบภาพให้ เป็นไปตาม Storyboard แต่พบว่าบางภาพไม่สามารถถ่ายตามที่คิดไว้ และเมื่อนำมาวางกับข้อความ แล้วภาพยังไม่สื่อสารได้เท่าที่ตั้งใจจึงมีการเปลี่ยนแปลง Storyboard ระหว่างถ่าย เช่น ตัวอย่างที่ 22

ตัวอย่างที่ 22 แสดงการเปลี่ยนแปลง Storyboard ระหว่างขั้นตอนการถ่ายภาพ

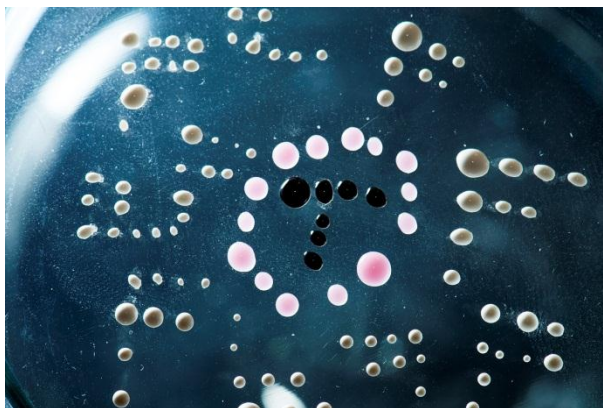
ฉากที่ 27

ข้อความ : แล้วกับเพื่อนฝูงนะครับ ผมอยากจะเตือนคุณว่า ถ้าเพื่อนคนไหนขอร้องให้คุณพูดเรื่องจริง ถึงตัวเขา อย่าหลงทำเขี้ยวล่ะ เขาเพียงแต่อยากให้คุณพูดสิ่งที่เขาอยากฟัง พูดสิ่งที่จะสนับสนุนความ นับถือที่เขามีต่อตัวเอง
มันจะน่าฟังยิ่งขึ้นหลังจากคุณให้สัญญาว่าจะพูดความจริง
จงให้สัญญาแล้วโกหกหน้าตายอย่างดีที่สุด เพื่อที่คุณจะได้เป็นเพื่อนรักเขา

ก่อนการเปลี่ยน Storyboard

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
น้ำรูปตัว T	True
น้ำรูปตัว F	False
หยดน้ำสีดำ	การโกหกหลอกลวง ความชั่วร้าย
หยดน้ำสีขาว	ความจริงใจ บริสุทธิ์
หยดน้ำสีชมพู	ความชอบ ความรัก

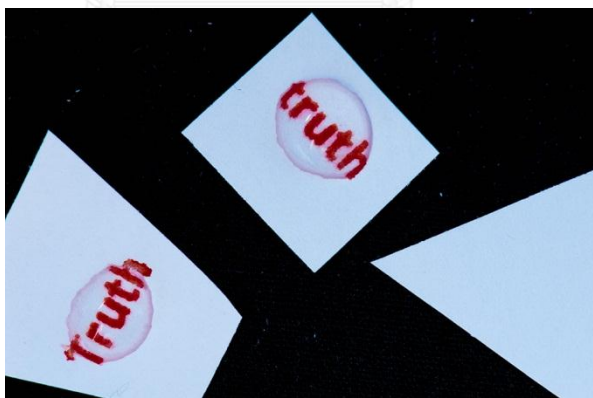
ภาพถ่ายก่อนเปลี่ยน

หลังการเปลี่ยน Storyboard

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
ตัวอักษร “Truth”	ความจริง
หยดน้ำ	มนุษย์สองหน้า
ภาพละลายของหมึก	ความลวง

ภาพหลังเปลี่ยน

ระหว่างผู้วิจัยถ่ายภาพได้ภาพแรกเป็นฟองน้ำยาล้างจานสีใสๆ ขนาดเท่าๆ กัน ในกะลา เมื่อลองนำหลอดเป่าดูได้ฟองขนาดใหญ่กว่าฟองอื่น จึงรีบถ่ายเมื่อนำมาดูประกอบข้อความจึงพบว่ามีความเหมาะสมมากกว่าภาพแรกจึงเลือกใบที่สองมาใช้ในวรรณกรรมภาพถ่าย เช่น ตัวอย่างที่ 23

ตัวอย่างที่ 23 การใช้ฟองน้ำยาล้างจานเพื่อแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย

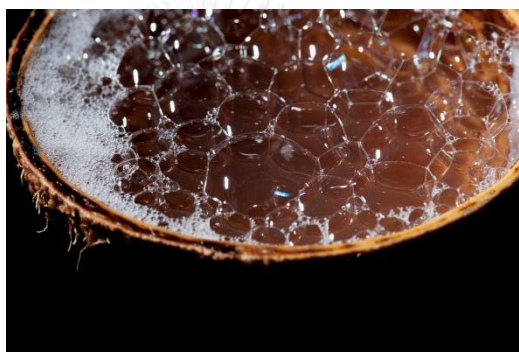
ฉากที่ 18

ข้อความ : ชีวิตผม เล่นเพลง ฉับ ฉับ ฉับ ต่อไป ผมรู้หน้าต่อไปบนเปลือกนอกของชีวิต แต่ไม่เคย
เหลียวดูความจริงของชีวิต

วันหนึ่งความทรงจำก็เวียนกลับมาหาผม จำได้ว่า ผมเสียหน้าเพราะโดนชกโดยไม่ทันตั้งตัว แต่ผมกลับ
ไม่ตอบโต้เลย นั่นล่ะครับผมถึงคิดได้ ความเป็นคนเก่งที่ผมคิดเป็นแค่เรื่อง เพื่อฝัน

สัญลักษณ์ที่ใช้	ความหมายของสัญลักษณ์
กะลา	มองแต่ตัวเอง สนใจแต่ตัวเอง
ฟองน้ำยาล้างจาน	ความทะเยอทะยาน ฟองตัวในอำนาจ

ภาพถ่ายแบบแรก

ภาพที่ใช้ในวรรณกรรมภาพถ่าย

จากตัวอย่างที่ 23 จะเห็นได้ว่าน้ำแล้ว ผู้วิจัยได้นำฟองน้ำยาล้างจาน ฟองผงซักฟอก
น้ำมัน มาใช้สร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายในครั้งนี้ด้วย เนื่องจากน้ำยาล้างจาน ฟองผงซักฟอก
เกิดขึ้นจากน้ำ และน้ำมันมีลักษณะไหลลื่นเหมือนน้ำ และช่วยสร้างภาพแทนข้อความจากนวนิยายได้
และมีความหลากหลาย ซึ่งเทคนิคการถ่ายมีลักษณะคล้ายคลึงกับน้ำดังที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ข. เทคนิคที่ใช้ในการถ่ายภาพมาโคร

เนื่องจากผู้วิจัยเคยถ่ายภาพมาโครมาไม่มาก จึงจำเป็นต้องศึกษาเทคนิคการถ่ายภาพมาโครเพิ่มเติม จากหนังสือ เว็บไซต์ต่าง ๆ แต่สิ่งสำคัญคือ การสังเกต จะทำให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ เมื่อผู้วิจัยมองเห็นมุมมองเหล่านั้น ก็เป็นการถ่ายที่จะถ่ายทอดมุมมองนั้นออกมาเป็นภาพถ่ายโดยอาศัยประสบการณ์ส่วนตัว และแนวคิดเรื่องศิลปะภาพถ่ายและการใช้สัญลักษณ์ เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ โดยผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคดังต่อไปนี้

การใช้ไฟแฟลชเพิ่มมิติและอารมณ์ของภาพ

ภาพถ่ายส่วนใหญ่ในเรื่องนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การให้แสงจากหลังวัตถุ และการให้แสงสะท้อนมากกว่าการให้แสงโดยตรงกับวัตถุ เพราะวัตถุส่วนใหญ่มีลักษณะโปร่งใส การให้แสงแบบนี้ทำให้อัตราการเกิดมิติของแสง และอารมณ์ภาพมากกว่า

ภาพที่ 5 แสดงการใช้ไฟแฟลชสร้างอารมณ์ของภาพ

ภาพที่ 6 แสดงการใช้ไฟแฟลชเพิ่มมิติของภาพ

สร้างภาพสะท้อนในหยดน้ำ

ผู้วิจัยได้มุมมองนี้จากหนังสือการถ่ายภาพมาโคร และตัวอย่างภาพจากเว็บไซต์ 500px วิธีการสร้างภาพสะท้อนในหยดน้ำ คือ เปรียบหยดน้ำเป็นเหมือนแก้วใบเล็ก ๆ เวลาเรานำวัตถุวางไว้หลังแก้ว เราจะเห็นภาพนั้นบนผิวแก้ว หยดน้ำก็เช่นกัน ต่างตรงที่หยดน้ำมีขนาดเล็กมาก เราจึงต้องหาองศามุมกล้องเพื่อให้เห็นภาพสะท้อนภายในหยดน้ำ

ภาพที่ 7 แสดงภาพถ่ายที่ใช้ภาพสะท้อนในหยดน้ำ

ภาพที่ 8 แสดงภาพถ่ายที่ใช้ภาพสะท้อนในหยดน้ำ

จากตัวอย่างภาพที่ 7 และ 8 จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยนำภาพที่จะใช้เป็นภาพสะท้อนในหยดน้ำไว้ด้านหลังหยดน้ำ โดยผู้วิจัยนำพลาสติกหุ้มอาหารมาซึ่งไว้บนปากขวดโหลแก้วใส โดยใส่ภาพที่จะให้สะท้อนไว้ในขวดแก้วแล้วพ่นน้ำให้เกิดหยดบนพลาสติก ผู้วิจัยยิงไฟแฟลชจากด้านข้างเพื่อช่วยสร้างมิติให้กับหยดน้ำ

3.2.3. ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพ

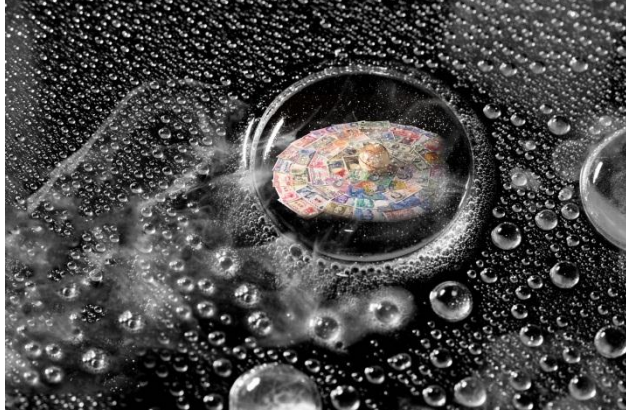

ผู้วิจัยนำภาพถ่ายทั้งหมดมาคัดเลือกส่วนใหญ่จะใช้หนึ่งภาพต่อหนึ่งฉาก แต่มีบางฉากที่ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพสองภาพเพื่อสื่ออารมณ์ และลดขนาดความยาวของวรรคตอนที่ใช้ประกอบภาพ การคัดเลือกภาพผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์จากแนวคิดศิลปะภาพถ่ายและการถ่ายภาพ มาช่วยตัดสินใจ อาทิ การวางเฟรม แสงของภาพ ตลอดจนองค์ประกอบรูปร่างของสัญญาณต่าง ๆ จนได้ภาพถ่ายทั้งหมดที่ต้องการแล้วจึงนำเข้าสู่กระบวนการแต่งภาพด้วยโปรแกรม Adobe Lightroom และ Adobe Photoshop

ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพสีเพื่อสื่อความหมายตามหลักจิตวิทยาสี ผู้วิจัยได้นำภาพถ่ายที่คัดเลือกไว้มาปรับสี แสง ความมืดสว่างของพื้นหลังด้วยโปรแกรม Adobe Lightroom จากนั้นผู้วิจัยจึงนำภาพต่าง ๆ มาตกแต่งและออกแบบในโปรแกรม Adobe Photoshop จนได้ภาพทั้งหมด 51 ภาพ

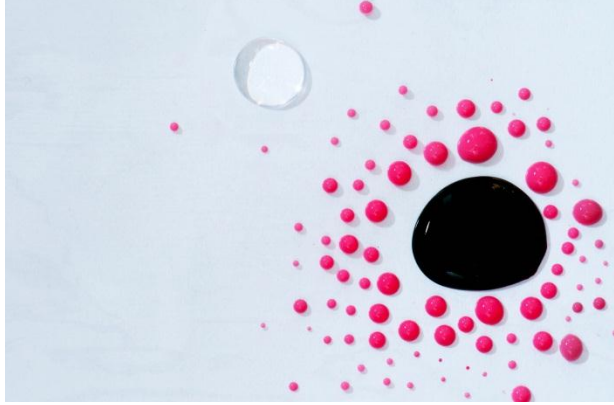

ตาราง 6 แสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

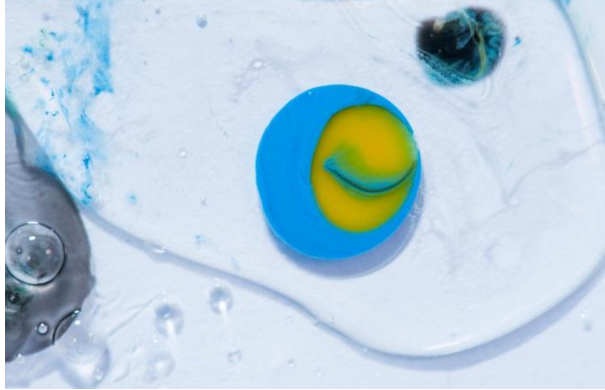

ภาพที่	ภาพถ่าย	ข้อความประกอบภาพ
1		ขอบคุณครับที่ให้ผมนั่งด้วย อ้อคนนั้นรีครับเขาเป็นเจ้าของบาร์ เป็นคนตรงไปตรงมา สัตว์โลกลักษณะแบบนี้ถูกใจผมจริง ๆ ทำไมรีครับ? เพราะหลังจากเราคิดถึงเรื่องมนุษย์มามากแล้ว เราก็เกิดอยากจะทำกลับไป คบค้ากับลิง เหตุเพราะมันตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลัง
2		ผมรู้ละครับคุณคิดว่าผมประดิษฐ์ประโยชน์มากไป มันเป็นจุดอ่อนของผมการใส่เสื้อผ้าสวยมันไม่ได้หมายความว่าข้างในเราสกปรกเสมอไป ยิ่งไงก็ตาม การใช้ภาษาสวย บางทีก็ไม่ต่างจากการเอาผ้าเนื้อดีมาคลุมผิวที่เป็นโรคไว้ ผมปลอบตัวเองว่า คนที่พุดผิด ๆ

		ถูก ๆ ก็มีใช้ว่าจะมีจิตใจชาวบริสุทธ์ไปซะทุกคน
3		คุณคุณในบาร์นี่สิ ไม่ว่าจะหญิงหรือชายล้วนแต่เป็นชนชั้นกลาง ชายพวกนั้นบางทีก็ยิงกัน แต่ยังไงผมยังเห็นว่าเขามีศีลธรรมมากกว่าพวกที่ฆ่ากันเองในครอบครัว ด้วยวิธีการเสียดสีกระทบกระทั่งจนตายกันไปข้างหนึ่ง คุณไม่สังเกตบ้างหรือว่าสังคมเราสร้างไว้เหมาะกับการสังหารแบบนี้
4		ผมเคยเป็นทนายความ แต่เปลี่ยนอาชีพแล้ว ปัจจุบันเป็นผู้พิพากษา-ผู้รับผิด คุณนี้น่าจะเป็นนักธุรกิจนะ เกือบ ๆ จะใช้รีครับ คำตอบคุณเยี่ยมเป็นบ้า ถูกของคุณครับ อะไรมันก็เกือบ ๆ จะใช้ได้ทั้งนั้น สำหรับมนุษย์เรา คุณคงเดาตัวผมอยู่ใช่ไหมครับ อย่าไปคิดเลยครับ อาชีพผมมีสองหน้าเหมือนมนุษย์เรานี้แหละ
5		อ้อ ผู้พิพากษา-ผู้รับผิด นะรีครับ เมื่อก่อนผมเป็นทนายที่กระโดดเข้าไปช่วยเมื่อได้กลิ่นคนเคราะห์ร้าย มันมีพลังผลักดันผมที่คุณไม่อาจมองเห็น หนึ่งคือความพอใจที่เป็นฝ่ายช่วยเพื่อนมนุษย์ อีกอย่างคือความดูหมิ่นดูแคลนที่ฝังอยู่ในสัญชาตญาณของผม แต่มันก็ไม่ใช่อสัญชาตญาณทั้งหมดหรอกครับผม เพิ่งมารู้ทีหลังว่ามันมีสิ่งแอบแฝงอยู่

6		<p>สมัยนั้นผมได้ชื่อว่าเป็นคนใจบุญ ผมบริจาคทั้งต่อหน้าและลับหลัง ผมมีความสุขมาก บางครั้งจะรู้สึกหดหู่นิด ๆ ว่าบริจาคไปก็เท่านั้นแหละ</p> <p>อาจไม่เกิดประโยชน์กับใครเลย แล้วคนที่เราทำคุณให้ เขาอาจจะรำคาญที่ต้องเป็นหนี้บุญคุณเราก็ได้ การที่รู้สึกอย่างนี้มันก็เป็นความสุขเหมือนกันนะคุณ</p>
7		<p>อาชีพผมสนับสนุนให้ปีนไปได้สูง ผมอยู่ในฐานะที่จะพิพากษาผู้พิพากษา และบังคับให้จำเลยต้องฟังผมด้วย คุณเห็นไหมว่าผมอยู่เหนือทุกคน ผมเป็นฝ่ายให้ความช่วยเหลือ ไม่มีใครเป็นเจ้าบุญนายคุณผม ไม่มีใครจะต้องผมได้ แล้วการใช้ชีวิตอยู่บนที่สูงแบบนี้ ฟุ้งชนมองเห็นเราเด่น ถนัดดีออกจะตายไป</p>
8		<p>จำเลยบางคนเป็นฆาตกรเพราะความอยากเด่นอยากดัง แล้วตอนอยู่ในคุก ก็ได้อ่านหนังสือพิมพ์เรื่องตัวเองซึ่งคงช่วยบรรเทาทุกข์ลงได้บ้าง</p>

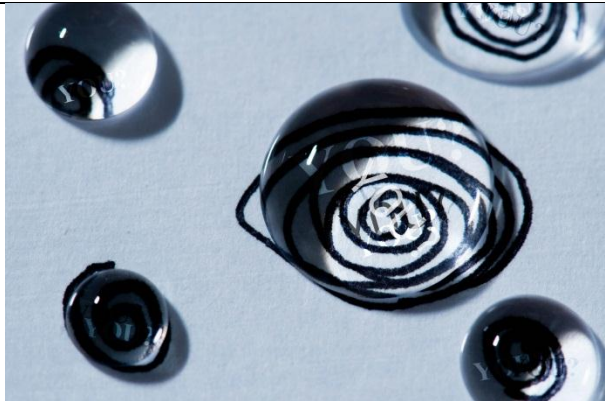
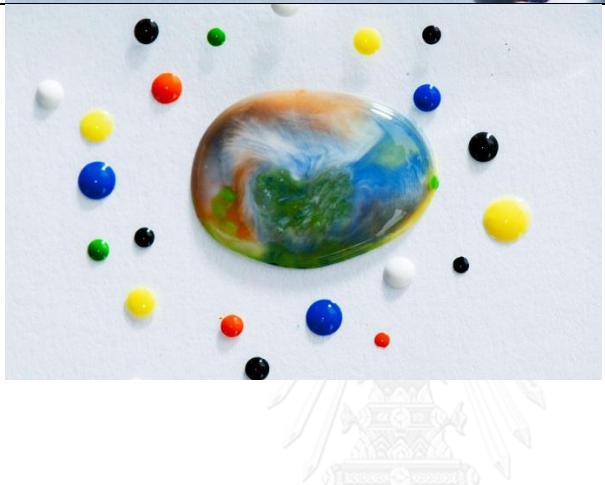

9		<p>ความกระวนกระวายอยากเดิน อยากดั่ง มีส่วนผลึกคืนให้เขากล้า เข้าไปกระทำการ น่านาถได้เป็น ข่าวครึกโครมขึ้นมาพักหนึ่ง แต่ อนิจจา พักเดียวเท่านั้นแหละคุณ แล้วก็เจียบต่อมไป</p>
10		<p>ตอนนั้นเป็นสวรรค์แท้ๆ ไม่มีอะไร มาขวางระหว่างชีวิตกับตัวผม แม้ จะเป็นลูกทหารชั้นกลางแต่ผมมี ความรู้สึกคล้ายเป็นลูกกษัตริย์ ไม่ใช่เพราะคิดว่าฉลาดกว่าใคร แต่เพราะรู้สึกว่าเป็นองบนประทาน พรมาให้ประสบความสำเร็จเหนือ คนทั้งปวง</p>
11		<p>ที่รู้สึกอย่างนี้ก็เพราะ ไม่อยากเชื่อ ว่าจะสำเร็จได้เพราะตัวเอง ซึ่งก็ แปลกนะครับผมเป็นคนไม่มีศาสนา ความรู้สึกที่ว่าดันผมขึ้นไปลอยล่อง อยู่เหนือสามัญชนอยู่หลายปี จนกระทั่งคืนวันหนึ่ง... คืนที่ผม</p>
12		<p>โปรดตีกับผมต่อไปเถิด ผมอยาก ให้คุณเห็นใจ ไม่ต้องถึงกับ มิตรภาพก็ได้ เพราะมิตรภาพเป็น เรื่องยุ่งยาก พอได้มาจะทิ้งก็ลำบาก ต้องเก็บไว้ทั้ง ๆ ที่บางทีก็เป็นภาระ มิตรสหายของเราหรือคุณ เขาไม่ มีวันจะโทรศัพท์มาหาเราทุกคืนเพื่อ จะถามว่าคืนนี้ใช้ไหมที่เราจะฆ่าตัว ตาย คืนนี้ใช้ไหมที่เราว่าเหว ต้องการเพื่อน</p>

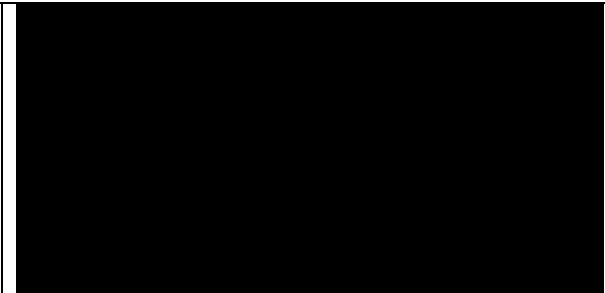
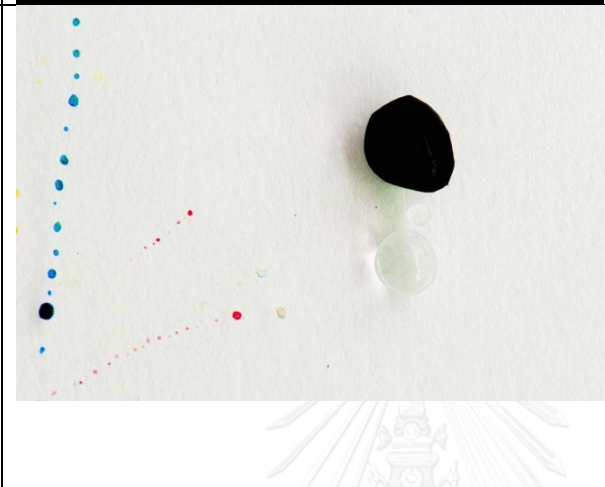

13		<p>อะไรนะครับ อ้อ เรื่องคืนวันนั้น ใจเย็น ๆ ไว้จะเล่าให้ฟัง ขอเล่าเรื่องมิตรภาพต่ออีกนิด คุณรู้ไหมทำไมเราจึงเื่อ่ี้อกับคนตายมากกว่าคนเป็น ก็เพราะเราหมดพันธะกับเขาแล้วนะสิครับ เราชักมิตรสหายที่เพิ่งตายไปหยกๆมากที่สุด เราชักความตายที่ปลุกเร้าความสมเพชเวทนาในหัวใจเรา เราชักความรู้สึกของเรา. . . เราชักตัวเรา</p>
14		<p>แม่หม้ายคนหนึ่งสามีตาย แต่หลังจากสิ้นเปลืองค่าไม้กางเขนและพิธีศพให้สมกับความเศร้า ต่อมาอีกเดือนแม่หม้ายก็ได้พระเอกใหม่เป็นนักร้อง ชาวบ้านต่างพากันส่ายหัวถูกละครับพฤติกรรมที่เห็น ๆ นะ แม่หม้ายนักร้องก็แม่หม้ายก็แย แต่พิสูจน์ไม่ได้ันครับว่าเขาไม่รักกัน และก็ไม่อาจบอกได้ว่านางไม่ได้รักสามีที่ตายไปแล้ว</p>
15		<p>ไหนๆคุณก็ตั้งใจฟังขนาดนี้ ผมจะเล่าเรื่องคืนนั้นเลยละกัน คืนนั้นอากาศอบอุ่น ผมเดินอยู่ริมแม่น้ำเกือบจะไม่มีใครเลย ผมเดินอยู่คนเดียวด้วยจิตใจขึ้นบานในความเงียบ เพราะวันนั้นช่วยคนไว้หลายคน ผมยืนสง่าอยู่กลางแม่น้ำรู้สึกหัวใจพองโตด้วยอำนาจ และความสำเร็จ</p>

16		<p>ทันได้นั้นเองได้ยินเสียงหัวเราะ ผมสะดุ้งรีบหันไปดูก็ไม่มีใคร หัวใจผมเต้นถี่</p> <p>ผมได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง ที่บ้าน ผมเหลือบตามองดูในกระจก เห็นหน้าตัวเองกำลังยิ้มแต่เหมือนไม่ได้ยิ้มคนเดียว มันมีอีกหน้าหนึ่งซ่อนอยู่ .</p>
17		<p>ขอบคุณมากที่อยากรู้เรื่องของผมต่อไป ผมคิดถึงเสียงหัวเราะนั้นอยู่ 2-3 วันแล้วก็ลืม นานๆจะได้ยินมันดังขึ้นจากตัวผม ตั้งแต่นั้น ชีวิตชักไม่กายเหมือนเดิม มันมันซึ่มไม่เบิกบาน คินนี้ก็เช่นกันมันรู้สึกซึ่มๆ</p> <p>อยากจะถ่ายทอดความในใจให้คุณฟัง</p>
18		<p>ขอบคุณครับที่ออกมาเดินเล่นกับผม หัวสองหัวข้างบนนั่นร้อครับ ก็หัวทาสนิโกรี่งละครับ เมื่อก่อนเขาอวดกันได้แต่เดี๋ยวนี้ ถ้าไม้กันเรื่องนี้ ละพังแน่ ระบบทาสเป็นส่วนหนึ่งของกฎธรรมชาติ</p>
19		<p>ผมเข้าใจดีว่า คนเราไม่อาจอยู่ได้โดยไม่เป็นนายเหนือใคร เราจำเป็นต้องมีทาสเช่นเดียวกับต้องมีอากาศหายใจ แม้คนอึดคัตที่สุดก็ต้องการอากาศหายใจ อย่างน้อย ๆ ก็มีลูกเมียหรือหมาที่อยู่ใต้ครอบครอง</p>

20		<p>สำคัญที่ว่ามีใครสักคนหนึ่งที่ เถียงเราไม่ได้ เดียวนี้เราไม่พูดกัน แล้วว่า นี่คือความคิดของข้าพเจ้า ท่านเห็น ด้วยหรือไม่ประการใด ปัจจุบันเรา ออกแถลงการณ์กันเลยว่า นี่คือ สัจจะจรรูไว้เถิด จะอภิปรายกัน อย่างไรก็เชิญ แต่อีกไม่เข้าท่านจะได้ เห็นเองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ข้าพเจ้าพูดถูก</p>
21		<p>ทุกอย่างที่ผมเล่า ก็เพราะคืนที่ได้ ยินเสียงหัวเราะ ผมเริ่มทบทวนสิ่ง ต่างๆ แต่ต้องค่อยๆ นึกนะครับ เพราะผมเป็นคนขี้ลืม แต่ความขี้ลืม ของผมก็มีประโยชน์นะ ยังไงรี ครับ? เมื่อใครทำความเจ็บช้ำน้ำใจ ให้เขา เขาจะยกโทษให้แล้วจำไว้จน ตาย</p>
22		<p>ส่วนผมนะ ยกโทษให้ใครไม่เป็น แต่ ไม่นานก็ลืมสนิท การลืมเก่งซึ่งทำ ให้ผมดูเป็นคนใจดำอกตัญญู จึงเป็น สิ่งที่บางครั้งทำให้ดูเหมือนคนใจดี เป็นนั่นไป</p>
23		<p>ชีวิตผม เล่นเพลง ฉั่น ฉั่น ฉั่น ต่อไป ผมรุดหน้าต่อไปบนเปลือกนอกของ ชีวิต แต่ไม่เคยเหลียวดูความจริง ของชีวิต</p>

24		<p>วันหนึ่งความทรงจำก็เวียนกลับมาหาผม จำได้ว่า ผมเสียหน้าเพราะโดนชกโดยไม่ทันตั้งตัว แต่ผมกลับไม่ตอบโต้เลย นั่นล่ะครับผมถึงคิดได้ ความเป็นคนเก่งที่ผมคิดเป็นแค่เรื่องเพ้อฝัน</p>
25		<p>. ถ้าผมรักสัจจะและปัญญา ผมคงไม่สนใจกับเรื่องเล็กๆแบบนั้น แต่ผมกลับเอามาคิดแค้นอยู่หลายวันที่บอกว่าผมใฝ่สูงจะเป็นมนุษย์ที่ฉลาดและมีเมตตาเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งนั้น ความจริงก็อยากเป็นนักเลงโตชอบมีลูกน้อง แต่มันไม่ถนัดอย่างนั้นเราจึงต้องอาศัยการเมืองเป็นทางไปสู่อำนาจ เรายอมเหยียบย่ำสติปัญญาของเราเองเพื่อบรรลุความปรารถนา เพื่อได้มาซึ่งอำนาจ</p>
26		<p>ที่แท้ผมช่วยจำเลยเพราะอาชญากรรมของเขาไม่เป็นภัยต่อผม แต่เมื่อใดที่เขาอาจจะเป็นอันตรายสำหรับผม เมื่อนั้นผมจะพิพากษาตัดสินเขาโดยด่วน จะว่าไปกูไม่ฟังจะต้องลงโทษมันให้ได้ เมื่อเข้าใจได้อย่างนี้ก็เลิกนับถือตนว่าเป็นผู้สู้เพื่อความยุติธรรม</p>

27		<p>คุณนี่ดีจริง ไม่ว่าจะอะไรผมเลย แต่ในใจคงคิดว่าผมน่าเกลียดใช่ไหมครับ คุณลองรี้อความทรงจำดูบ้าง พอจะเจอเรื่องแบบนี้ไหม ถ้าเจอเล่าสู่กันฟังบ้างนะครับ</p>
28		<p>ผมสารภาพกับตัวเองว่าจะมีความสุขเมื่อทุกคนในโลกหรือเท่าที่จะมากได้ มีชีวิตอยู่เพื่อผม ไม่มีเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่มี ความสำคัญใดๆ จนกว่าผมจะมอบเอกลักษณ์และความสำคัญให้ตามใจผม ที่เล่าให้ฟังนี้เพราะผมเกิดความอายนะครับไม่ใช่จะปลาบปลื้มตน</p>
29		<p>เอาล่ะครับผมจะเล่าเรื่องเหตุการณ์หนึ่งให้คุณฟัง มันเป็นคืนก่อนที่ผมจะได้ยินเสียงหัวเราะนั้น คืนนั้นผมเดินกลับบ้านเรื่อยๆอย่างสบายใจ สักพัก ผมเหลือบไปเห็นหญิงสาวกำลังชะงอกออกไปจากราวสะพาน ผมตัดสินใจว่า จะทักเธอดีไหม แต่ผมกลับเดินผ่านไป ทันใดนั้นได้ยินเสียงน้ำกระทบร่างอย่างแรง</p>
30		<p>ผมหยุดนิ่งไม่เหลียวไปดู มีเสียงร้อง ร้องแล้วร้องอีกซ้ำๆ จนเจียบไป มันหยุดนิ่งเหมือนไม่มีการเคลื่อนไหว อีกชั่ววินาที ตอนนั้นผมคงคิดว่าสายเสียไปแล้ว</p>

31		<p>คุณชอบไหมวิวที่เราเห็นอยู่นี้ แหงนดูฟ้าแล้วทอดสายตาดูทะเล เกือบไม่มีอะไรผิดกัน นี่แหละคุณเอ๋ย คือโฉมหน้าของโลกในสภาพลบเลื่อน นี่แหละคือสภาพว่างเปล่า</p>
32		<p>คุณคงคิดว่าผมพญาไม่รู้เรื่องสินะครับ เมื่อก่อนเพื่อนฝูงนับถือผม เพราะผมพูดจาดี และที่ใช้คำว่า “เพื่อนฝูง” ก็ใช้ไปตามหลักการยังงั้น จริงแล้วผมไม่มีเพื่อนสักคนเดียว มีแต่ผู้สมรู้ร่วมคิด ทำไมรีครับ ง่ายนิดเดียวคุณ ผมรู้เมื่อวันที่ผมคิดจะฆ่าตัวตาย ผมบอกว่าการฆ่าตัวตายจะลงโทษเพื่อนฝูงผม</p>
33		<p>แต่คิดดีๆ ก็นึกไม่ออกว่าหน้าไหนที่ความตายของผมจะทำร้ายเขา</p>
34		<p>เดาได้ว่า ถ้าฆ่าตัวตายไปจริงๆ พอตายไปแล้วโลกก็จะถือโอกาสหยิบยกเหตุผล โง่ ๆ ขึ้นมาอธิบายมัน เชื่อมผมเถอะคุณที่รัก ผู้ปลืชีพเพื่ออุดมการณ์จะต้องเลือกเอาระหว่างการถูกโลกลืม การถูกหัวเราะเยาะ หรือการถูกโลกใช้เป็นเครื่องมือทำประโยชน์ แต่จะให้โลกเข้าใจนะ อย่าไปหวังเลย</p>

35		<p>ภาวะที่สุดจะทนคือ การถูกพิพากษาอยู่ทุกวันว่ามีผิด และยากที่จะหนีให้พ้น สมัยนี้คนชอบพิพากษากัน ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการร่วมประเวณี ต่างกันที่ว่าการพิพากษาไม่ต้องกลัวการหย่อนสมรรถภาพ ทางป้องกันทางเดียวคือ ต้องรีบพิพากษาคนอื่นก่อน ทำอย่างไรได้ละก็เราต่างคิดว่าตนบริสุทธิ์</p>
36		<p>แล้วกับเพื่อนฝูงนะครับ ผมอยากจะเตือนคุณว่า ถ้าเพื่อนคนไหนขอร้องให้คุณพูดเรื่องจริงถึงตัวเขา อย่าหลงทำเสียวละ เขาเพียงแต่อยากจะให้คุณพูดสิ่งที่เขาอยากฟัง พูดสิ่งที่จะสนับสนุนความนับถือที่เขามีต่อตัวเอง</p>
37		<p>มันจะน่าฟังยิ่งขึ้นหลังจากคุณให้สัญญาว่าจะพูดความจริง จงให้สัญญาแล้วโกหกหน้าตาอย่างดีที่สุด เพื่อที่คุณจะได้เป็นเพื่อนรักเขา</p>
38		<p>เราชอบข้อบกพร่องเขาที่เหมือนๆเรา พูดสั้น ๆ ก็คือ เราอยากเลิกเป็นคนมีผิด แต่อยากเลิกโดยไม่ต้องใช้ความพยายามชำระล้างตัวเอง</p>

39		<p>คุณรอการพิพากษาครั้งสุดท้ายรี ครีบ แต่ผมรอไม่ไหวจนตั้งตัวเป็นผู้ พิพากษาและผู้รับผิดชอบเอง ต้องค้น ความจ้อย่างรอบคอบจึงได้มั่นใจ ว่า ผมเอาความดีเข้าห่มคนอื่น ผมหา ชื่อเสียงจากชัยชนะจากความถ่อม ตัวของผม และผมใช้สันติวิธีล้วน ๆ ในการทำสงครามเพื่อให้ได้มาซึ่งทุก อย่างที่ผมปรารถนา</p>
40		<p>ผมมีชีวิตในสังคมโดยไม่สามารถ ซาบซึ้งในความสำคัญของพันธะ กรรมที่มีกับเขา แต่ผมแสดงออก อย่างดีเพราะซีก็ยกเงินกว่าจะ ปิดปลิว แต่เพราะไม่เห็นว่ามัน สำคัญไฉนครับ ทุกอย่างก็เลยมืด ความหมาย</p>
41		<p>ผมพยายามโทษตัวเอง แต่เสียงนั้น ยังคงอยู่ ผมลองเข้าหาผู้หญิงก็กลับ สร้างบาปเพราะผมรักแต่ตัวเอง จึง ลองเป็นคนเสเพลดู คุณจะได้หายใจ ในความเจ็บไร้เสียงหัวเราะ ทำไม ผมถึงเลิกรีครับ ก็เพราะโรคตับแข็ง แถมยังเหนื่อยจนง่วงไม่ขึ้นใจครับ</p>
42		<p>ระหว่างนั้นผมมีอาชีพนายความ ตามเดิม แม้ว่าชื่อเสียงลดลงทุกที ไม่ใช่เพราะความเสเพลของผม หรอกครับ แต่เพราะผมชอบอ้าง พระเจ้าเวลากว่าความ</p>

43		<p>เขาคงกลัวว่าพระเจ้าจะไม่รักษา ผลประโยชน์เขา ได้ดีเท่าทนายที่ รู้จักบทกฎหมาย</p>
44		<p>ผมดำเนินชีวิตแบบเอื่อยๆจนวัน หนึ่งตระหนักว่า เราไม่อาจหนีอะไร พ้น จิตใจผมสงบลงและยอมรับ ความจริงที่รู้มาตลอดว่าเสียงนั้น... ผมต้องได้ยินมันเข้าสักวัน และมัน จะยังวนเวียนอยู่</p>
45		<p>คุณคงนึกว่าผมเอาเรื่องจริงหรือไม่ จริงมาคุยกับคุณแน่ เรื่องราวผมไม่ ว่าจะจริงหรือแต่ง ก็เป็นเรื่อง เดียวกัน สัจจะนั้นส่องแสงแรง เหลือเกิน ดูแล้วตาพร่าพรายมอง อะไรไม่เห็น</p>
46		<p>ส่วนความเท็จตรงกันข้าม สีครีม เย็นตา เหมือนยามพลบค่ำมองดู ของต่างๆได้ถนัดชัดเจน คุณเห็น ด้วยไหม?</p>

47		<p>อาชีพผู้พิพากษา ผู้รับผิดของผมนะรีศรีรับ ก็ที่คู่กับคุณมากที่ทำหน้าที่นี้แหละครับ ลูกค้ำที่ผมชอบมากที่สุดก็คือชนชั้นกลางอย่างคุณนี่ละ การทำงานของผมรีศรีรับ คุณก็เห็น ผมเริ่มจากยอมรับผิดเสียก่อน และหาจุดที่เรามีเหมือนกัน คำสารภาพผมเหมือนหน้ากาก และจะให้คุณดูเหมือนเป็นกระจกเงา</p>
48		<p>คุณไม่ลองดูบ้างรี จะไม่สำรวจอดีตชุดคืนเถอะ ผมรับรองว่าต้องพบอะไรแปลกๆ เริ่มได้เลยคุณ ไม่ต้องเกรงใจ ยิ่งไงก็ตามจะไม่ยอมรับสัคนิดรีว่า ที่ได้ฟังผมมาทำให้ความชื่นชอบตัวเองของคุณลดลง ไม่เป็นไร ผมจะรอคุณกลับมาหาผมอีก</p>
49		<p>หากคุณบังเอิญเป็นตำรวจ ผมอาจถูกลากตัวขึ้นศาลเป็นนักโทษอาชญากรรมถึงขั้นประหาร และถ้าเป็นอย่างนั้นอย่าลืมหาหัวเลือดหยดของผมให้ประชาชนชม เพื่อเขาจะได้มองเห็นตัวเขาเองไม่มากก็น้อย</p>

50		<p>อ้อ คุณเป็นทนายรึครับ? ว่าแล้วผม อดคิดไม่ได้ว่าเราเป็นพวกเดียวกัน ถ้าฉันช่วยบอกได้ไหมว่าคืนนั้นเกิด อะไรขึ้น คุณจัดการยังไงถึง ลอยนวลมาได้ และเสียงคุณใช้ไหม ที่ก้องในตัวผม “ช่วยกระโดดลงน้ำ อีกสักหนเกิดแม่คุณ ขอให้ฉันได้แก้ ตัวอีกสักครั้ง ขอให้ฉันได้ช่วยคุณ และช่วยตัวฉันด้วย”</p>
51		<p>ถ้าเรามีโอกาสแก้ตัวมันอันตราย มากนะคุณ แต่ก็ไม่มีอะไรต้อง หวาดหวั่น เพราะว่าเรื่องมันสาย เกินไปแล้ว ทุกอย่างมันสายเกินไป เสมอ เคราะห์ดีที่เหลือเกิน . . .</p>

4. การจัดเสวนาและการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจาก นวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*

ผู้วิจัยได้นำวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ ทั้ง 2 เรื่อง เสนอต่อผู้รับสารเพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสารัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย โดยมีรูปแบบการนำเสนอ 2 รูปแบบได้แก่

4.1. การจัดเสวนา วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*

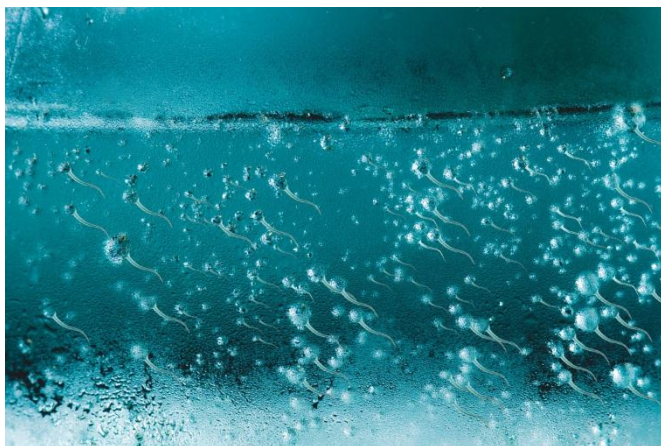
4.1.1. ชั้นเตรียมจัดเสวนา

ก. การเตรียมรูปแบบการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

ผู้วิจัยออกแบบการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่องแตกต่างกัน โดยเรื่องแรกคือ วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยออกแบบการนำเสนอคล้ายกับหนังสือภาพ โดยนำภาพถ่ายวางกับข้อความโดยใช้โปรแกรม Adobe Photoshop ในการจัดวางภาพถ่ายกับข้อความ พร้อมทั้งออกแบบปกหน้าของนวนิยายทั้งสองเรื่อง แล้วนำมาทำเป็นสไลด์ภาพด้วยโปรแกรม Microsoft PowerPoint 2010 และใช้คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเป็นเครื่องมือในการอ่านแทนแผ่นกระดาษส่วนการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้วิจัยออกแบบการนำเสนอคล้ายกับหนังสือภาพ ด้วยกระบวนการเดียวกับเรื่องคนนอกต่างกันตรงที่ว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบการนำเสนอให้ผู้อ่านอ่านออกเสียงร่วมกัน

ภาพที่ 9 ปกเปิดเรื่องวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

ขอบคุณครับที่ให้ผมนั่งด้วย อ้อคนนั้นครับเขาเป็นเจ้าของบาร์ เป็นคนตรงไปตรงมา สัตว์โลกลักษณะแบบนี้ถูกใจผมจริง ๆ ทำไมครับ? เพราะหลังจากเราคิดถึงเรื่องมนุษย์มาากแล้ว เราก็เกิดอยากกลับไปคบค้ากับสิ่ง เพราะมันตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ภาพที่ 12 การนำภาพกับข้อความวางรวมกันจากรวบรวมภาพถ่าย เรื่อง คนนอก

การออกแบบรูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างกัน เพื่อค้นหารูปแบบการนำเสนอ
วรรณกรรมภาพถ่ายที่เหมาะสมเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายต่อไป

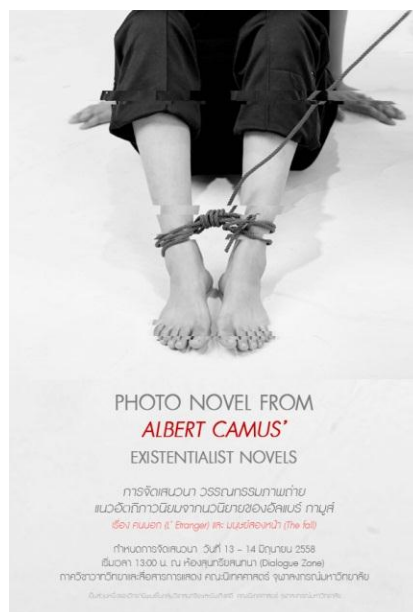
ข. การจัดสถานที่

การจัดเสวนาในครั้งนี้เป็นการจัดเสวนากลุ่มเล็ก ๆ เน้นข้อเสนอแนะเชิงคุณภาพ
มากกว่าปริมาณ ผู้วิจัยจึงเลือกสถานที่ที่เหมาะสมต่อผู้ร่วมเสวนา โดยกำหนดจำนวนผู้เสวนา
ทั้งหมด 10 คน ต่อหนึ่งวัน ห้องที่ใช้จัดเสวนาคือ ห้องสุนทรียสนทนา (Dialogue Zone) ภาควิชา
วาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้จัดเตรียม
คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กจำนวน 12 เครื่อง เพื่อใช้ในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย

ค. การประชาสัมพันธ์

กำหนดจัดเสวนาในวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ซึ่งเป็นวันเสาร์และวันอาทิตย์ เพื่อ
สะดวกต่อการเดินทางของผู้เข้าร่วม การจัดเสวนาเริ่มเวลา 13:00 ทั้งสองรอบ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำโปสเตอร์เพื่อประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อออนไลน์ และบอร์ด
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 13 โปสเตอร์การจัดเสวนาวรรณกรรมภาพถ่ายในวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558

4.1.2. ชั้นจัดเสวนา

การจัดเสวนาทั้ง 2 วันนั้นได้มีการบันทึกเทปเสียงและวิดีโอ เพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัย ซึ่งการเสวนานั้นเริ่มจากการกล่าวแนะนำตัวและเกริ่นนำถึงที่มาของการสร้างสรรค์วรรณกรรม ภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* โดยมี รศ. ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์กล่าวถึงประวัติของ อัลแบร์ กามูส์ และผลงานพอสังเขป

การเสวนาเริ่มจากรวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* เป็นเรื่องแรก ผู้เข้าร่วมเสวนาร่วมอ่านวรรณกรรมภาพจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กพร้อมกัน รวมทั้งผู้วิจัยซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมสไลด์ที่ฉายบนจอทีวีตามจังหวะการอ่านของผู้วิจัยเอง โดยใช้ เวลาอ่านประมาณ 30 นาที จากนั้นจึงเริ่มการเสวนาเกี่ยวกับวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงผลไว้ใน ผลประเมินผลสุนทรียภาพ และสารัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ ผู้รับสารได้รับจากรวรรณกรรมภาพถ่าย ในหัวข้อถัดไป

เมื่อสิ้นสุดการเสวนาเกี่ยวกับวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* แล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เป็นลำดับต่อไป ซึ่งนำเสนอจะแตกต่างจากเรื่องแรกคือ

ทุกคนที่เข้าร่วมเสวนาได้อ่านออกเสียงสลับสับเปลี่ยนกันไป โดยอ่านจากสไลด์บนคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก พร้อมภาพประกอบ ใช้เวลาในการอ่านออกเสียงวรรณกรรมภาพถ่ายร่วมกันประมาณ 20 นาที

4.1.3. หลังจัดเสวนา

เมื่อผู้เข้าร่วมเสวนาได้อ่านวรรณกรรมภาพถ่ายแล้ว ผู้วิจัยได้มีการพูดคุยเสวนาเกี่ยวกับวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่องต่อ พร้อมแจกแบบสอบถามเพื่อใช้ในการประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระสำคัญของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่ายต่อไป เมื่อสิ้นสุดการเสวนาผู้วิจัยได้แจกโปสเตอร์รูปภาพประกอบข้อความจากนวนิยายทั้งสองเรื่องให้แก่ผู้ร่วมเสวนาเพื่อเป็นที่ระลึก

4.2. การจัดการนำเสนอ วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*

4.2.1. ขั้นตอนเตรียมการจัดการนำเสนอ

ก. การเตรียมรูปแบบการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

ผู้วิจัยได้ออกแบบการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* แตกต่างไปจากการจัดเสวนา เนื่องจากผู้วิจัยกำหนดผู้รับชมจำนวนมากขึ้นจึงไม่สะดวกในการจัดการนำเสนอในลักษณะเดิม จึงออกแบบการจัดการนำเสนอให้เหมาะสมต่อจำนวนผู้รับชม โดยออกแบบให้มีการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายแบบใหม่

การออกแบบการนำเสนอภาพถ่าย

ส่วนของภาพถ่ายนั้นผู้วิจัยนำเสนอแบบสไลด์บนจอโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างสไลด์จากใช้โปรแกรม Keynote จากเครื่องคอมพิวเตอร์ Macbook pro และนำเครื่องคอมพิวเตอร์ Macbook pro 2 เครื่องต่อเข้ากับจอโทรทัศน์ขนาด 65 นิ้ว 1 เครื่อง และ 42 นิ้ว 1 เครื่อง เพื่อฉายสไลด์ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบการนำเสนอภาพถ่ายเช่นเดียวกันทั้งสองเรื่อง

การออกแบบการอ่านข้อความประกอบภาพถ่าย

ส่วนของข้อความผู้วิจัยออกแบบให้ผู้วิจัยออกแบบให้ผู้ผู้อ่านอ่านออกเสียงข้อความประกอบภาพถ่ายแทนการให้ผู้อ่านอ่านจากตัวอักษรบนสไลด์ภาพด้วยตัวเอง เหมือนกันทั้งสองเรื่อง แม้ลักษณะของการอ่านประกอบภาพถ่ายของวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่องแตกต่างกันในวิธีการ แต่มีแนวความคิดเช่นเดียวกันคือ การสร้างสภาวะที่ไม่จำเพาะเจาะจงระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเพศสภาพ ผู้วิจัยออกแบบเสียงการอ่านข้อความประกอบภาพถ่ายโดยเน้นใช้เสียงเรียบง่าย แต่ในน้ำเสียงมีการตีความหรือแสดงออกถึงความเข้าใจตัวละครในเรื่อง และไม่เน้นอารมณ์ใด ๆ มากนัก เพราะการอ่านข้อความนี้เป็นเพียงการอ่านแทนผู้รับชม

โดยเรื่องคนนอกผู้วิจัยออกแบบให้ผู้อ่านเพียง 1 คน เป็นเสียงเพศชาย ซึ่งตรงข้ามกับภาพถ่ายที่มีตัวละครเป็นเพศหญิง เพื่อจะบ่งบอกว่าตัวละครตัวนี้คือใครก็ได้

ส่วนการออกแบบเสียงในวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้วิจัยออกแบบให้ผู้อ่านข้อความประกอบภาพถ่ายทั้งเพศหญิงและชาย ซึ่งมีเสียงเพศหญิง 2 คน และเสียงเพศชาย 2 คน ผู้วิจัยได้ออกแบบให้มีการอ่านสลับเสียงหญิงและชาย โดยวิธีการสลับเสียงนั้นผู้วิจัยกำหนดตามประเด็นย่อย ๆ ของเรื่องเนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายเกาะแก่งเล็กๆ ที่กระจัดกระจายแต่สุดท้ายก็กลับมารวมกันเป็นเรื่องเดียว การสลับเสียงจึงเกิดจากการแยกเกาะแก่งเล็กๆ ต่อผู้อ่านหนึ่งท่าน โดยกำหนดให้เสียงเพศหญิงเป็นเสียงแรกเพราะในข้อความใช้สรรพนามว่า “ผม” เพื่อสร้างสภาวะขัดแย้งระหว่างข้อความกับเสียงตั้งแต่เริ่มเรื่อง

ผู้วิจัยออกแบบให้ผู้อ่านข้อความประกอบภาพถ่ายนั่งรวมอยู่กับผู้ชมเพื่อให้ผู้ชมรู้สึกว่เสียงนั้นเป็นเสียงจากผู้รับชมเช่นเดียวกัน และลดทอนความสนใจจากผู้รับชมที่มีต่อผู้อ่านเพื่อสร้างจุดเด่นที่สไลด์ภาพถ่ายบนจอโทรทัศน์ มากกว่าตัวผู้อ่าน

การออกแบบแสงในห้องจัดการนำเสนอ

การจัดแสงในการจัดการนำเสนอ ผู้วิจัยออกแบบแสงให้มีลักษณะของห้องจัดการนำเสนอภาพถ่าย เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ไม่เน้นการใช้แสงในการจัดการนำเสนอ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แสงสีเหลืองส้ม ซึ่งเป็นสีปกติ โดยไม่ใช้การย้อมสีใดๆ การใช้แสงจึงเป็นเพียงการสร้างบรรยากาศให้เหมือนการเข้าชมนิทรรศการภาพถ่ายทั่วไป เท่านั้น

ข. การจัดสถานที่

ผู้วิจัยเลือกใช้ ห้องปฏิบัติการการแสดง ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการจัดการนำเสนอ วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยม จากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ซึ่งมีการจัดเตรียมที่นั่งโดยใช้เก้าอี้จำนวน 30 ตัว และสแตนด์สำหรับ 10 คน โดยมีการออกแบบที่นั่งเป็นรูปครึ่งวงกลมหน้าจอโทรทัศน์ขนาด 65 นิ้ว และต่อด้วยสแตนด์ โดยด้านหน้าข้างขวาของสแตนด์ มีจอโทรทัศน์ขนาด 42 นิ้วตั้งอยู่ เพื่อให้ผู้รับชมสามารถมองเห็นภาพถ่ายได้ชัดเจน จากนั้นผู้วิจัยทำการติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ Macbook Pro กับจอโทรทัศน์ทั้ง 2 เครื่อง และปรับค่าสีบนจอโทรทัศน์ให้ใกล้เคียงกับจอคอมพิวเตอร์มากที่สุด

ผู้วิจัยได้ปรับภาพถ่ายจากวรรณกรรมภาพถ่ายขนาด A2 จำนวน 7 ภาพ แล้วนำมาแขวนในงานเพื่อสร้างบรรยากาศของงาน

ค. การฝึกซ้อมผู้อ่านข้อความประกอบภาพ

เนื่องจากการอ่านที่เรียบง่าย และใช้การเปลี่ยนสไลด์ตามข้อความประกอบ ดังนั้นจึงมีการฝึกซ้อมเพียงเล็กน้อย โดยผู้วิจัยได้นัดหมายผู้อ่านข้อความของวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่อง ในเวลา 16:00 น. ซึ่งเป็นเวลาก่อนการจัดการนำเสนอ 2 ชั่วโมง เมื่อผู้อ่านประกอบข้อความมาถึง ผู้วิจัยได้แจกข้อความพร้อมภาพถ่ายที่เรียงจับคู่กันไว้แล้วให้แก่ผู้อ่าน จากนั้นผู้วิจัยจึงอธิบายลักษณะของเสียงที่ต้องการสื่อ อารมณ์ของเรื่อง และลำดับการอ่านให้แก่ผู้อ่าน จากนั้นจึงเริ่มซ้อมอ่านออกเสียงพร้อมสไลด์ภาพถ่ายเพื่อให้ผู้อ่านทราบถึงจังหวะการเปลี่ยนภาพ และการอ่านข้อความให้สอดคล้องกัน พร้อมทั้งบอกตำแหน่งที่นั่งของผู้อ่าน

โดยวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้อ่านข้อความประกอบภาพคือ คุณณัฐพงษ์ เขียรสวัสดิ์กิจ และวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้อ่านข้อความประกอบภาพคือ ผศ. ดร. สุกัญญา สมไพบุลย์, อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธ์, อาจารย์ ดร.ปอรัชฌ์ ยอดเนรและ คุณเกรียงไกร พุเกษม

ง. การประชาสัมพันธ์

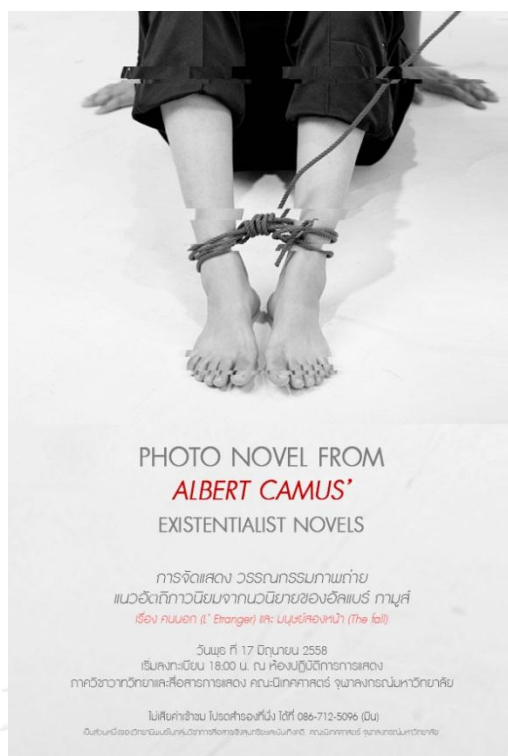
กำหนดจัดการนำเสนอ วันที่ 17 มิถุนายน 2558 การจัดเสวนาเริ่มลงทะเบียนเวลา 18:00 ผู้วิจัยได้เริ่มประชาสัมพันธ์ด้วยโพสต์เตอร์ผ่านทาง Facebook ของผู้วิจัยและได้tag บุคคลในแวดวงวรรณกรรมเพิ่มเติม ตั้งแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2558

ภาพที่ 14 แสดงการประชาสัมพันธ์ผ่าน Facebook

เมื่อผู้วิจัยได้โพสต์ข้อความและโพสต์เตอร์การนำเสนอ ผ่าน Facebook ของตนเองแล้ว และได้ติดต่อไปยัง คุณเวียง วชิระ บัวสนธ์ บรรณาธิการสำนักพิมพ์สามัญชน เพื่อเชิญมาร่วมงานในฐานะผู้เชี่ยวชาญวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ แต่คุณเวียงติดภารกิจอื่นไม่สามารถมาร่วมงานได้ จึงได้ช่วยประชาสัมพันธ์ผ่านหน้าเพจสำนักพิมพ์สามัญชน และ Facebook ส่วนตัวของคุณเวียงเอง จึงเกิดการแชร์ต่อกันไปเรื่อย ๆ จากผู้สนใจในงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์ ผู้สนใจวรรณกรรม และผู้สนใจภาพถ่าย รวมทั้งสิ้น 83 ครั้ง หลังจากมีการประชาสัมพันธ์ออกไป เริ่มมีผู้สนใจโทรเข้ามาสำรองที่นั่งเรื่อย ๆ จนมีจำนวนผู้สำรองที่นั่ง 40 คน ผู้วิจัยจึงปิดรับการสำรองที่นั่ง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำโพสต์เตอร์ติดบอร์ดคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วย

ภาพที่ 15 โปสเตอร์การจัดเสวนาวรรณกรรมภาพถ่ายในวันที่ 17 มิถุนายน 2558

4.2.2. ชั้นจัดการนำเสนอ

เวลา 18:00 น. ของวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้วิจัยเปิดรับลงทะเบียนหน้าห้องจัดแสดง โดยมีอาหารว่างรับรอง ผู้รับชมเรื่องลงทะเบียนจนถึงเวลา 18:30 น. จึงเปิดให้ผู้รับชมเข้าห้องจัดแสดง เมื่อผู้รับชมนั่งประจำที่ โดยผู้อ่านข้อความประกอบภาพถ่ายนั่งประจำที่อยู่ก่อนแล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มเกริ่นนำเพื่อเปิดการนำเสนอ โดยกล่าวแนะนำตัว และบอกลำดับขั้นตอนของการนำเสนอดังนี้

“ปณชิตา จันทร์อร่าม เป็นผู้สร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ เรื่อง คนนอกและมนุษย์สองหน้า โดยการนำเสนอจะมีการฉายภาพถ่ายเรื่องคนนอกก่อน แล้วพัก 5 นาที จากนั้นจึงฉายเรื่องมนุษย์สองหน้า หลังจากนั้นจะมีการ Post talk ต่อและแจกโปสการ์ดเป็นที่ระลึกค่ะ เชิญรับชมได้เลยค่ะ”

ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมการเปลี่ยนสไลด์ด้วยตนเอง โดยเริ่มจากปกวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องคนนอก เมื่อผู้วิจัยเปิดภาพแรกขึ้น ผู้อ่านข้อความจึงเริ่มอ่าน เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนจบ มีการพัก 5 นาที และเริ่มแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องมนุษย์สองหน้าต่อ จนจบและมีการเสวนาหลังรับชมต่อ

4.2.3. หลังจัดการนำเสนอ

หลังจัดการนำเสนอมีการเสวนาหลังการแสดง (Post talk) ดำเนินรายการโดย รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และผู้วิจัย โดยมีการเกริ่นนำถึงที่มาที่ไปของการสร้างสรรค์วรรณกรรม ภาพถ่ายโดยผู้วิจัยดังนี้

“ไม่ค่อยได้อ่านหนังสือวรรณกรรม ไม่ค่อยรู้จักงานทางด้านวรรณกรรม ได้สัมผัสน้อยมาก จนได้เข้ามาเรียนที่หลักสูตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ แนะนำหนังสือต่างๆก็ไปหามาอ่าน เริ่มเข้ามาสู่โลกของวรรณกรรม รู้สึกว่าโลกนี้มีอะไรให้อ่าน เยอะแยะเลย มีอะไรที่น่าเรียนรู้มาก ตอนเด็ก ๆ คิดว่าหนังสืออ่านอีกแล้วน่าเบื่อมากไม่อยากอ่าน เลยแต่ก็ต้องอ่าน แต่ตอนนี้กลับเป็นว่าอยากหาเวลาอ่านหนังสือแทน ก็เรียนมาเรื่อย ๆ จนต้องทำวิทยานิพนธ์ ก็รู้ว่าจะต้องถ่ายภาพแล้วละ จะทำอะไรก็ยังไม่ออก แต่ได้เรียนวิชาหนึ่งชื่อวิชา ปรากฏการสื่อสารเชิงสุนทรียะและบันเทิงคดี แล้วก็รู้จักกับปรัชญาอัตถิภาวนิยม ตอนปิดเทอมก็ ฟุ้งซ่านไม่รู้จะทำอะไร ยังคิดไม่ออกว่าหัวข้อคืออะไรดีก็ไปหยิบหนังสือ ‘คนนอก’ มาอ่าน รู้สึกอ่าน แล้วสบาย อ่านแล้วมันดี มันหลุดออกมาจากสิ่งที่เราเคยรู้สึก เคยรับรู้ เคยคิดมาก่อนหน้านี้ ก็เลยชอบแต่ตอนนี้ก็ยังคิดต่อไม่ได้ เปิดเทอมมาก็ต้องเอาหัวข้ออะไรก็ได้ซักอย่างหนึ่งมาเสนอ ก็ได้รับ คำแนะนำว่าลองถ่ายทอดเรื่องราวของนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ดูสิ เลยเป็นที่มาของการ สร้างสรรค์วรรณกรรมภาพในครั้งนี้ค่ะ”

จากนั้น รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ จึงได้กล่าวเสริมข้อมูลของอัลแบร์ กามูส์ และงาน ประพันธ์ของเขาพอสังเขปดังนี้

“เรื่องแรก ‘คนนอก’ ได้มาจากฉบับแปลของอาจารย์ อำพรพรรณ โอตระกูล เรื่องที่สอง ‘มนุษย์สองหน้า’ เป็นฉบับแปลของตุลจันทร์ เข้าใจว่าทุกท่านในท้องนี้ น่าจะเป็นแฟนกามูส์ก็คงจะ ทราบว่ากามูส์เขียนเรื่องแรกก็คือคนนอก เมื่ออายุประมาณ 29 ปี ถ้านับอายุก็คือหนังสือเล่มนี้ อายุประมาณ 70 กว่าปีแล้ว กามูส์ได้รับรางวัลโนเบลและเสียชีวิตหลังจากนั้น 3 ปี เมื่ออายุ 46 ถ้า ตอนนี้กามูส์มีชีวิตจะอายุ 102 ปี ก็เป็นงานที่เขียนมายาวนาน แต่ก็ยังคงส่งสารได้ เมื่อกี้คุยข้าง นอกหลายคนรู้จักกามูส์อาจจะดีกว่าดิฉัน มีอะไรชอบไม่ชอบเชิญเลยนะคะ”

หลังจากได้เปิดโอกาสให้ผู้รับชม สอบถามและแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระถึง วรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่อง และมีการแจกแบบสอบถาม ซึ่งทัศนคติในการจัดเสวนาหลังการ นำเสนอและผลคุณค่าสถิติจากแบบสอบถามถือเป็นข้อมูลการประเมินผลสุนทรียภาพ และสารัตถะของ

ปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในหัวข้อถัดไป

ผลการศึกษา : จุดประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย

ผู้วิจัยได้ประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่ายโดยผู้วิจัยได้จัดแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายสู่สาธารณะทั้งหมด 3 รอบ และมีการเก็บผลทางทัศนคติด้วยวิธีการ จัดเสวนาหลังรับชมการแสดง (Post Talk) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ทั้ง 3 รอบ ซึ่งผู้วิจัยได้แยกผลการประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย เป็นสองส่วนในส่วนแรกผู้วิจัยได้นำเสนอความคิดเห็นจากการเสวนาของผู้รับชมที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมทั่วไปทั้งหมด 57 คน และในส่วนที่สองเป็นผลการประเมินจากแบบสอบถามจำนวน 57 ชุด โดยใช้โปรแกรมสถิติประยุกต์ (SPSS) เพื่อประมวลผลเชิงสถิติ โดยส่วนของผลการประเมินจากแบบสอบถามผู้วิจัยได้แบ่งการแสดงผลทางสถิติเป็นสองส่วนตามรูปแบบการจัดการนำเสนอที่แตกต่างกัน จึงทำให้การออกแบบแบบสอบถามมีความแตกต่างกัน โดยส่วนแรกผู้วิจัยจะนำเสนอผลการประเมินจากแบบสอบถามของวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 และในส่วนที่สอง ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการประเมินจากแบบสอบถามของวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ซึ่งมีผลการประเมินดังต่อไปนี้

1. ทัศนคติจากผู้ร่วมเสวนา

ทัศนคติจากการเสวนาจากผู้ชมจำนวน 26 คน ประกอบด้วย อาจารย์/นิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน 2 คน นักเขียน/ผู้เขียนขอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ จำนวน 3 คน อาจารย์สาขาวิชาวาทยุติภาพ/สื่อสารการแสดง จำนวน 5 คน นักวิชาชีพและนักวิชาการด้านการถ่ายภาพ/การออกแบบและกำกับศิลป์ 4 คน นิสิตระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 3 คน อาจารย์สาขาวรรณกรรมจำนวน 1 คน นักสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ 1 คน นักวิทยาศาสตร์ 1 คน และผู้ชมทั่วไป 6 คน แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบและประโนนำเสนอในวรรณกรรมภาพถ่าย

ผู้รับชมที่เป็นผู้เชี่ยวชาญและผู้ชมทั่วไปแสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบวรรณกรรมภาพถ่าย โดยสามารถแยกกลุ่มได้ดังนี้

1.1. ภาพถ่ายในงานวรรณกรรมภาพถ่าย

ก. ความสัมพันธ์ในการสื่อความหมายของภาพกับเนื้อเรื่อง

เนื่องจากงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ เป็นงานประพันธ์ที่อุดมไปด้วยแนวคิดเชิงทางปรัชญา ดังนั้นงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ จึงถูกออกแบบให้ผู้อ่านไม่ได้อ่านได้เรื่อง เพียงชั้นเดียว แต่สามารถอ่านเอาความในเชิงปรัชญาได้ด้วย ดังนั้นการสร้างวรรณกรรมภาพถ่าย ผู้วิจัยจึงสร้างสรรค์โดยใช้สัญลักษณ์ซึ่งมีความหมายสองชั้น ซึ่งอาจทำให้ผู้รับชมเกิดความไม่เข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์ระดับที่สอง ที่ผู้วิจัยออกแบบไว้ ดังที่คุณพิพัฒน์ นพศิริวงศ์ ผู้ชมทั่วไป และ คุณนัฏญ์ จูเปีย ช่างภาพอิสระและนิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นผู้ร่วมเสวนา ได้แสดงทัศนะดังต่อไปนี้

“ ผมคิดว่าบางภาพมันไม่เข้ากัน ในรูปที่เป็นพวกกุญแจกับหลายๆ อย่างกุญแจมือต้องการจะสื่อว่ามันเป็นมุมมองของคนที่เขามองลบไปแล้วหรือเปล่า การที่เอากุญแจมือมาสื่อคือเอามาแทนมุมมองของคนหรือเปล่า”

(พิพัฒน์ นพศิริวงศ์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

“ นึกรู้สึกเหมือนเราตั้งหน้าตั้งตาจนไม่ค่อยได้มาพิจารณาหรือว่าคิดถึงภาพ แต่ถามว่าภาพเนี่ยค่อนข้างที่จะต้องใช้ความคิดตีความเยอะแต่พอเราอ่านตัวหนังสือก็ทำให้เหมือนแยกกันมันไม่ได้กลมเกลียวเป็นอันเดียวกันก็คือภาพหลาย ๆ ภาพต้องตีความเยอะ เช่นกุญแจมือตอนแรกๆ ยังไม่มีตัวหนังสือเราก็คิดว่าเป็นอะไรที่มันไม่ดีแต่ในนี้เขาสื่อถึงศีลธรรม คุณธรรมอะไรต่าง ๆ นานาที่คนทั่วไปรู้สึกว่ามันดีแต่เขาใช้กุญแจมือเหมือนสิ่งที่คนทำผิดซึ่งดูเหมือนมันขัดแย้งกันพอเราอ่านตัวหนังสือเราก็จะเข้าใจถึงลักษณะที่มัน (ผู้วิจัย) ต้องการสื่อออกมา”

(นัฏญ์ จูเปีย, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

ด้วยความซับซ้อนของนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม ซึ่งเป็นสิ่งปกติในงานประพันธ์เชิงปรัชญา ดังนั้นการสร้างสรรคัวรรณกรรมภาพถ่ายเชิงปรัชญา จึงควรสอดคล้องกับนวนิยาย กล่าวคือ ในการสร้างสรรคังานวรรณกรรมจึงจำเป็นต้องสร้างรายละเอียดให้ใกล้เคียงกับนวนิยาย แต่การสร้างรายละเอียดดังกล่าวต้องถ่ายทอดออกมาในรูปแบบที่ ขยายความเข้าใจแก่ผู้รับชมได้เพิ่มมากขึ้น ดังทัศนะที่ ผศ. ดร. สุกัญญา สมไพบูลย์ อาจารย์ประจำภาควิชาวาทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกล่าวไว้ในการเสวนาดังนี้

“อันนี้มันดีกว่าการตูนช่อง มันยากทุกอย่างแล้วเห็นภาพชวนให้ดูภาพ จากกฤษฎาแจ่มือเปิด แล้วค่อย ๆ ปิดมีชุดขาวดำ มันไม่ได้ง่ายแต่ด้วยความเข้ากับเรื่องคือเข้า เพราะเรื่องมันไม่ได้ง่าย ภาพไม่ได้ยากแต่ไม่ได้ง่าย คิดประมาณ 4 ชั้น คือถ้าเจ้าชายน้อยมีการทำแบบนี้คือเกในความยาก อันนี้มันเหมือนสมการที่ยากกับยากผสมกันแล้วมันง่าย”

(สฤกัญญา สมไพบูลย์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

นอกจากนั้น คุณชาติยา แก้วโย ช่างภาพอิสระ และบัณฑิตด้านนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้ตอบคำถามผู้ดำเนินการเสวนาถึงความสอดคล้องระหว่างภาพถ่ายกับเนื้อเรื่องในวรรณกรรม ภาพถ่ายไว้ว่าเนื้อเรื่องกับภาพมีความเข้ากัน ดังนี้

“ภาพกับเนื้อเรื่องเข้ากันค่ะ มันจะมีเป็นกฤษฎาแจ่มือเป็นสัญลักษณ์ ไข่มุกคะ เหมือนเป็นพันธะแบบพ่อแม่ตายแล้ว เหมือนเขามีพันธะอยู่คนเดียว แต่พอมีรูปดอกกุหลาบที่นอนอยู่บนเตียง เหมือนแบบเป็นอิสระ ไม่มีพันธะอะไรต่อใคร อยากจะทำอะไรก็ทำ”

(ชาติยา แก้วโย, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

อีกทั้ง คุณธวัช คำสอาด ผู้รับชมทั่วไป ผู้ชื่นชอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ ได้แสดงทัศนะถึงความรู้สึกหลังได้รับชมการนำเสนอแสดงวรรณกรรมภาพถ่าย ในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ไว้ ดังนี้

“ผมธวัชนะครับ มีอาชีพเดียวกับคนในเรื่องมนุษย์สองหน้าคือเป็นนักกฎหมาย... อ่านกามูส์ตั้งแต่สมัยเรียนธรรมศาสตร์ปี 1 ปีนี้อายุ 55 แล้ว มาวันนี้ก็รู้สึกดีจริง ๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจวิธีการสื่อทางภาพเท่าไรแต่โดยรวมได้คุณภาพได้ฟังเสียง โดยรวมก็โอเคดี เพราะเราชอบกามูส์อยู่แล้ว”

(ธวัช คำสอาด, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

หลังการรับชมการนำเสนอแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง มนุษย์สองหน้า ในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 อาจารย์พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ อาจารย์ประจำสาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และคุณรัชฎาวรรณ ร่องทอง ผู้ชมทั่วไป แสดงทัศนะต่อการสื่อความหมายของภาพสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องอย่างไร ไว้ดังนี้

“ผมคิดว่าน้ำ ผมมองถึงว่ามนุษย์เราจริง ๆ มันมี คือในหยดน้ำจะมีภาพสะท้อนขึ้นมาอยู่ มุมแสงต่าง ๆ หรือการหักเหก็จะเห็นเงาที่มันซ่อนอยู่ คือเรื่องนี้ (มนุษย์สองหน้า) ไม่ได้อ่าน ผมอ่านคนนอกมากกว่าเพราะเคยเรียนตอนอยู่ปี 3 วิชาวรรณกรรมไทยฝรั่งเศส ก็เลยได้อ่าน คราวนี้พอมารูเรื่องนี้ตอนนั้นได้หยิบอ่านของท่านไปแต่พอวันนี้ได้มาดูรู้สึกว่ามันอินกับภาพ ฟังจากเสียงอาจารย์ทุก ๆ

ท่านก็เลยอินเข้าไปอีกรู้สึกว่าเสียงมีพลังมาก แล้วก็พอเห็นภาพหยดน้ำแล้วสีต่างๆผมรู้สึกว่าเป็นเรื่อง
มนุษย์สองหน้ามันชัดมาก มันชัดมากสำหรับคนไม่ได้อ่านแล้วก็พอได้ฟังแล้วมันอิน”

(พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ , เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

“ทั้งสองเรื่องไม่เคยอ่านมาก่อน แต่ชอบเรื่องที่สองมากกว่า เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องแรกๆที่
การอ่านกับภาพมาพร้อมกันเลยรู้สึกว่าเป็นเรื่องสั้นๆ บางอย่างเราก็กำลังจะตีความแต่ยังไม่ทัน
จะเข้าใจ แล้วก็เรื่องแรกถ้าเปลี่ยนมาถ่ายบ้างบางมุมเข้ามาใกล้ ๆ เห็นมุมบนมันจะช่วยให้ภาพ
หลากหลาย เรื่องที่สองที่ดูแล้วรู้สึกผ่อนคลายเพราะบางรูปมันเหมือนวางๆให้เราปล่อยวาง เราฟัง
เราได้ปล่อยอารมณ์ไปตามสติตามจุด ตามหยดน้ำอะไรอย่างนี้ ชอบรูปที่มีรูปรอยยิ้มคือเหมือนสื่อ
อย่างเดียวแล้วจบสามารถเข้ากับเนื้อเรื่องได้”

(รัชฎาวรรณ รองทอง, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ข. การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่องในวรรณกรรมภาพถ่าย
เรื่อง คนนอก

จากการออกแบบภาพถ่ายให้ตัวละครเป็นเพศหญิงในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง คนนอก นั้น
นำไปสู่การแตกประเด็น และการตีความเกี่ยวกับความเหมาะสม และเหตุผลที่ตัวละครเป็นเพศหญิง
ทั้งที่ในนวนิยายนั้นเป็นเพศชาย โดยผู้รับชมที่เคยอ่านนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่ คุณนิธิ นิธิเอียวสกุล
นักเขียนและผู้ชื่นชอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์, อาจารย์พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณอาจารย์ประจำ
สาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และอาจารย์วิรัตตา ศรีรัตน
อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แสดงทัศนะต่อประเด็น
นี้ไว้ดังนี้

“ผมไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำกับภาพ ผมว่าน้อง (ผู้วิจัย) เขาตีความได้ค่อนข้างดีแล้ว แต่จะ
มีปัญหาที่ตอนใช้คำในช่วงต้นการตีความโดยไม่ระบุบอกเพศ แต่พอในตอนท้ายของน้องเขาหลุดคือ
ไปใช้คำว่าเป็นผู้ชาย คือมันไม่ควรเพราะมันจะขัดแย้งกับตัวภาพทันทีพอตอนแรกสื่อเป็นภาพ
ผู้หญิงเราจะเข้าใจว่าจริงๆคือผู้หญิง ซึ่งถ้าเกิดมันมองกลับมาที่บริบทของสังคมไทยผมว่ามันโอเค
ผู้หญิงมักจะถูกกดทับทางค่านิยมต่าง ๆ นานา ด้วยการใช้ผู้หญิงเป็นสื่อแทนคำว่าคนนอก และ
ภาพอะไรต่าง ๆ ที่ถ่ายมามันก็เข้ากับตัวเนื้อเรื่อง”

(นิธิ นิธิเอียวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

“สำหรับเรื่องคนนอกอาจจะต้องอ่าน-อ่านหลายรอบมาก แล้วก็สอนให้เราจำมัน ก็เลยคือพอดีว่าเราจะมองในลักษณะอารมณ์เหมือนกัน เวลาเราอ่านคนนอกเราจะมีความสุขมากเพราะว่ามันเหมือนกับว่าเรายู่อีกโลกที่มันเป็นโลกที่ไม่มีในชีวิตจริงนะครับ พอได้อ่านแล้วก็จะได้ปลดปล่อยพลังของมนุษย์เราอย่างเต็มที่ อยากจะทำแบบนั้นบ้าง ตอนแรกยังไม่เข้าใจในเรื่องของคนนอกที่ใช้ผู้หญิง แต่พอคิดเรื่องหยดน้ำแล้วคราวนี้พอเห็นผู้หญิง เลยคิดว่าที่ผู้ทำในความคิดผมไม่รู้จะตรงกับทางท่านหรือเปล่า ผมมองว่าตัวเมอร์โซ่ ว่าเหมือนเมอร์โซ่เป็นเป็นเหยื่อของสังคมปัจจุบัน ตัดสินคนที่มองแตกต่าง เหมือนกับเพศแม่คือเป็นเพศที่ต่ำกว่าเพศชาย อย่างนี้นะครับ ก็เลยใช้ผู้หญิง อันนี้ไม่มั่นใจในสิ่งที่สื่อ แต่ผมก็พยายามว่าถ้าคิดแบบนี้ก็จะสอดคล้องกับตัวเมอร์โซ่มาก เพราะว่าตัวเมอร์โซ่ถูกตัดสินอะไรที่มัน อะไรก็ผิดไปซะทุกอย่างเหมือนผู้หญิง ผู้หญิงจะทำอะไรก็ตามจากในโลกของความเป็นจริงก็จะไม่มีอะไรเท่าเทียมผู้ชาย อันนี้ก็คือมุมมองหนึ่งนะครับ”

(พงษ์กรณ์ วีรพิพรรธน์, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

“มีอยู่สองประเด็นที่เห็นแล้วรู้สึกดี คือเห็นเป็นตัวละครผู้หญิงค่ะ ปกติแล้วปรัชญานี้มันจะมีปัญหาในเรื่องของการสร้างภาพแทนเกี่ยวกับเพศหญิง ชาร์ต (ฌ็อง-ปอล ชาร์ต) ถูกว่าเหมือนกัน คนที่เป็นเจ้าพ่อ Existentialist อย่าง ดอสโตเยฟสกี ที่เขียนเรื่อง มนุษย์ใต้ดิน ก็มีปัญหาเหมือนกัน กับการใช้ผู้หญิงเป็นเครื่องมือ หรือผู้หญิงเป็นผู้ที่เป็นภาพของประสบการณ์ของผู้ที่เล่าเรื่อง Existentialism เน้นประสบการณ์ใหม่ค่ะ เน้นการมีตัวตน แต่ขณะเดียวกันนักคิดหลายๆคนก็ลืมไปว่าประสบการณ์นั้นเป็นประสบการณ์ของเพศชาย เพราะฉะนั้นจึงเกิดนัก Existentialist ที่เป็นผู้หญิงขึ้นมาเช่น ซีโมน เดอ โบวัวร์ พอเห็นผู้หญิงคนนี้ก็รู้สึกว่าเป็นเหมือนกัน เพราะมันอาจจะทำให้นิสิตของดิฉันถ้าได้ดูอาจจะมีการวิพากษ์ ภาพแทนของผู้หญิงซึ่งเป็นเรื่องที่ดีมากค่ะ”

(วริตดา ศรียัตนา, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ในประเด็นที่ว่าเกิดความขัดแย้งระหว่างภาพที่เป็นเพศหญิง กับคำที่เป็นเพศชาย คุณกาญจน์คณิง เนตรศรีทอง นิสิตระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แสดงทัศนะว่า ไม่รู้สึกสะอึกกับการใช้ ตัวละครเพศหญิงแต่มีคำแสดงความเป็นชายอยู่ ซึ่งต่างจากคุณ นิธิ นิธิเอียวสกุล เพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

“เคยอ่านเรื่องนี้มาแล้วค่ะ คืออ่านมาแล้วก็รู้สึกว่านี่เป็นเรื่องของผู้ชายจนแป๊ะหนึ่งเราก็มองภาพว่าเธอเป็นผู้หญิง แต่ด้วยก็รู้สึกว่าเรื่องแบบนี้มันก็เกิดได้ทั้งผู้หญิงผู้ชายเราก็เลยไม่ได้รู้สึกว่าสะอึกหรือว่าต้องเป็นอะไร”

(กาญจน์คณิง เนตรศรีทอง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

นอกจากนี้ อาจารย์ ดร.จिरุทธิ์ สินธุ์พันธ์ อาจารย์ประจำภาควิชาวาทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แสดงทัศนะต่อการใช้ตัวละครเพศหญิงต่างจากทัศนะเบื้องต้นว่า

“พอเป็นรูปเด็กผู้หญิงเราก็เลยติด เพราะในจินตนาการของเราเป็นผู้ชายเป็นผู้ชายที่กร้านกว่านี้ พอภาพเป็นผู้หญิงก็เลยติดนิดหนึ่ง”

(จिरุทธิ์ สินธุ์พันธ์ , เสวนา,13 มิถุนายน 2558)

ค. การใช้หยดน้ำดำเนินเรื่อง

จากการที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง มนุษย์สองหน้า โดยใช้น้ำเป็นสัญลักษณ์แทนมนุษย์สองหน้า และออกแบบภาพถ่ายโดยการใช้หยดน้ำดำเนินเรื่อง ซึ่งคุณนิธินิธิเอียวสกุล นักเขียนและผู้เขียนขอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์และ อาจารย์พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ อาจารย์ประจำสาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้แสดงทัศนะต่อประเด็นนี้ไว้ดังนี้

“มันเป็นภาพจำด้วย ตอนแรกผมอ่านเรื่องมนุษย์สองหน้าแล้วผมดูแล้วมีคำถามว่าใช้หยดน้ำในการดำเนินเรื่องได้ไหม ก็เลยกลับมาคิดว่าจริง ๆ แล้วทั้งเรื่องมันพูดถึงการถือกำเนิด เท่าที่ผมอ่านมนุษย์สองหน้ามันคือการแก้แค้นของกามูส์ที่มีต่อคำภีร์ไบเบิล มันคือการพูดถึงทุกอย่างที่เป็นมนุษย์เรา มันคือการพูดถึงความรัก สังคม ความตาย การถูกตีค่า ทั้งต่อตัวเองและต่อคนอื่น และทุกอย่างที่กามูส์เขียนมันอยู่ในไบเบิลหมด แล้วน้ำมันใช้สื่อแทนการเกิดอยู่แล้ว ในศาสนาคริสต์คนที่เขาพิธีรับศีลต้องจุ่มน้ำ ผมเลยตีความของผมว่าหยดน้ำมันก็คือการเล่าเรื่องอยู่แล้ว ทั้งในฉากของผู้หญิงคนนั้นที่โดนน้ำ แล้วทำให้เกิดเรื่องราวทั้งหมด มันเป็นทั้งจุดอ่อนและจุดแข็ง จุดแข็งคือคนที่อ่านมาแล้วจะเกิด (เข้าใจ) แต่ถ้าคนไม่เคยอ่านมันก็จะยาก”

(นิธินิธิเอียวสกุล, เสวนา,13 มิถุนายน 2558)

“ในแง่ภาพชอบเรื่องมนุษย์สองหน้ามาก รู้สึกว่ามันฟังมาก คือมนุษย์เกิดจากน้ำ แล้ว
 ขึ้นต้นด้วยภาพก็รู้สึกว่ามันฟังกับน้ำ มันก็รู้สึกอินเพราะว่าในตัวมนุษย์เราก็มีน้ำ 70% ไม่ว่าจะมอง
 ในกายภาพหรือลักษณะของนามธรรมก็น้ำเนี่ยแหละเหมาะมากและดีต่าง ๆ นี่คือทั้งอารมณ์
 ความรู้สึกประสบการณ์คนต่าง ๆ มันได้มันเห็นภาพมันฟังเสียง แล้วรู้สึกว่าได้อารมณ์และได้
 ความรู้สึกมาก”

(พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ในการดำเนินเรื่องด้วยหยดน้ำ คุณนันทพร ดิลกานนท์ ผู้ขึ้นชอววรรณกรรมของ
 อัลแบร์ กามูส์ ยังแสดงทัศนะในการเสวนาว่าเห็นด้วยกับการใช้น้ำมาดำเนินเรื่อง เมื่อเปรียบน้ำเป็น
 มนุษย์สองหน้าที่ไหลลื่นไปได้เรื่อย ๆ ซึ่งอาจจะมากกว่าหนึ่งหน้าก็ได้ (นันทพร ดิลกานนท์, เสวนา, 14
 มิถุนายน 2558)

ง. การออกแบบภาพถ่าย

อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธ์ อาจารย์ประจำภาควิชาวาทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดง คณะ
 นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการออกแบบภาพถ่าย ในวรรณกรรม
 ภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ในการจัดเสวนาไว้ว่า

“... มีหลายอันที่ชอบที่เล่นกับแสงเงาเล่นกับความเป็น abstract (นามธรรม) ของภาพ
 เลยมีความรู้สึกว่าจะเล่าเรื่องของภาพได้ดีกว่าภาพที่เป็นตัวละคร เช่น ภาพขบวนแห่ศพโดยที่
 ไม่ต้องเห็นคน แล้วก็ภาพที่ไม่เห็นหน้าเราก็รู้สึกว่ามันโอเค พอมันเห็นหน้ามันดูเป็นคนๆหนึ่งมากไป
 มันควรจะเป็นตัวแทนของมนุษยชาติ”

(จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธ์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

การที่ผู้วิจัยออกแบบการถ่ายภาพในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* โดยใช้ภาพส่วนใหญ่
 เป็นภาพขาวดำ และใช้ภาพที่บรรยายถึงอารมณ์เป็นภาพสีซึ่งทำให้ชุดภาพไม่สอดคล้องไปในทาง
 เดียวกัน เนื่องจากผู้วิจัยไม่ประสงค์จะสร้างชุดภาพให้ไปในตามรูปแบบทั่วไป แต่ประสงค์จะสื่อสาร
 เรื่องราวในนวนิยายให้ออกมาด้วยภาพถ่ายจึงสร้างสรรค์ภาพตามเนื้อเรื่องมากกว่ายึดรูปแบบ ทำให้
 อาจารย์ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสรวง อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยุและโทรทัศน์ ผู้สอนวิชาถ่ายภาพ คณะ
 นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม เปิดประเด็นถึงความไม่สอดคล้อง ดังนี้

“ในส่วนของภาพที่ใช้ละครับ ใน Part แรกที่ใช้ภาพของผมมีสงสัยอยู่นิดเดียวก็คือ เราใช้ภาพในโทนที่เป็นความขาวความดำ ในสไลด์ที่ 10 ภาพก็จะเป็นสีอื่นอีกที ช่วงนี้ไม่แน่ใจว่าทำไมไม่ใช้ภาพที่เป็นโทนเดียวกันไปเลย ขาวดำก็ได้ แล้วก็จะมีภาพตรงสไลด์ที่ 26 ที่จะเป็นทะเลสีฟ้า เพราะงานทั้งหมดที่ใช้มันเป็นขาวดำมาแล้ว แต่ก็จะมีบางภาพที่มีดอกกุหลาบเป็นสี ซึ่งก็จะสื่อความหมายอีกแบบหนึ่ง เหมือนเราใช้เป็นโทนเดียวกันงานก็จะเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง สองภาพนี้เหมือนมันโดดออกมาดูจากภาพรวมของภาพทั้งหมดนะครับ เลยไม่แน่ใจว่าเราต้องการให้มันเด่นอะไรหรือเปล่า... เหมือนมันโดดออกมา มันควรจะสร้างโทนของงานไปในทิศทางเดียวกันไปเลย อย่างภาพนี้ถ้าเป็นขาวดำก็ได้ คำบรรยายก็จะเป็นไปเล่นน้ำอะไรแบบนี้”

(ณัฐฉา สິงห์หนองสง , เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

จากประเด็นดังกล่าวทำให้อาจารย์ ชโลธร จันทะวงค์ หัวหน้าภาควิชาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม แสดงทัศนะเพิ่มเติมว่า

“กำลังคิดย้อนกลับอยู่ว่าถ้าภาพอื่นมีสีบ้างมันจะ impact (ส่งผลกระทบ) กับอารมณ์ แตกต่างจากขาวดำไปอย่างไรบ้างเพราะว่าภาพที่เป็นคนเป็นขาวดำหมดเลยใช้มัยครับ แต่มีภาพสีแค่สองภาพที่เป็นธรรมชาติ ภูเขา กับทะเล แล้วถ้าเป็นคนมีสีบ้างจะเป็นอย่างไร”

(ชโลธร จันทะวงค์, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

อย่างไรก็ตาม อาจารย์ วณิชชา ภราดรสุธรรม อาจารย์ภาควิชาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม เกิดความเข้าใจว่า การใช้ภาพขาวดำเพื่อทำให้คนเต็มใจเข้าไปเอง (วณิชชา ภราดรสุธรรม, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558) ซึ่งเป็นไปตามที่ผู้วิจัยออกแบบไว้

นอกจากนี้ คุณศรายุทธ กุลราช นักสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ ได้แสดงทัศนะเพิ่มเติมต่อประเด็นนี้ว่า อยากให้เพิ่มอารมณ์ความร้อนของดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราวทั้งหมดในนวนิยาย เมื่อแรกเห็นภาพที่ใช้สีแสดงถึงความร้อน จึงอยากเห็นภาพที่ช่วยสร้างความรู้สึกเช่นนี้เพิ่มอีก แต่โดยรวมแล้วก็รู้สึกถึงความร้อน ดังที่ คุณศรายุทธ กุลราช กล่าวไว้ในการเสวนาดังนี้

“ขอแทรกประเด็นภาพที่ 10 ภาพ (ภาพทิวทัศน์โทนสีร้อน) คือจริง ๆ ก็ตอบความคาดหวังของตัวเองอยู่เหมือนกัน คือเรื่องนี้มันเด่นเรื่องอากาศร้อน ความร้อน ชายหาดที่แผดเผา

อะไรแบบนี้ คือมันได้อารมณ์นั้น แผลงวันบินตอมหึ่ง อะไรแบบนี้ อันนี้คือได้อ่านก่อนเลยคาดหวังว่าจะได้เห็นอะไรแบบนี้ คือภาพที่ 10 ก็เริ่มเห็นความร้อนแรงอะไรแบบนี้ แต่ที่นี้คือคาดหวังอีก จะเห็นว่ามันเดินไปชายหาดประมาณสามรอบ บรรยายความรู้สึกของมันตลอดแบบแสงอาทิตย์ ชายหาดเพลิง ทะเลสีเพลิง คือความรู้สึกตรงนั้นมันก็ตอบแบบที่ครูถืบอก คือพระอาทิตย์เป็น ตัวการที่ทำให้เมอร์โซติดคุก. . . แต่ช่วงท้ายมันก็รู้สึกร้อนนะ ทั้งที่ลมมันไม่ได้ร้อน”

(ศรายุทธ กุลาราช, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ในประเด็นนี้ คุณกาญจณฉิ่ง เนตรศรีทอง นิสิตระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แสดงทัศนะเพิ่มเติมว่าภาพที่ตั้งใจจะสื่อถึงความร้อน ด้วยตัวภาพมันสื่อถึงความร้อนได้ แต่ยิ่งอ่านต่อไป ภาพช่วงหลังทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ทะเลที่ร้อนแต่กลับรู้สึกร้อนมากกว่า

“... รู้สึกว่ายิ่งอ่านแล้วยิ่งร้อน ด้วยภาพ ภาพทะเลที่ร้อนกับภาพตอนหลังที่ร้อน ยิ่งอ่าน ยิ่งร้อนกว่าอีกสำหรับส่วนตัวเรา”

(กาญจณฉิ่ง เนตรศรีทอง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ส่วนภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพเรื่อง มนุษย์สอง อาจารย์ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสวง อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยุและโทรทัศน์ สอนวิชาถ่ายภาพ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม แสดงทัศนะต่อ ภาพถ่าย ไว้ดังนี้

“สำหรับภาพที่ใช้ในการเล่าเรื่องสำหรับตัวผมเองถ้าเปรียบเทียบกับอันแรกผมชอบภาพที่ใช้ในส่วนครั้งแรกมากกว่า สิ่งที่ผมชอบเนื่องจากมันเป็นภาพที่เราสร้างขึ้นมา แต่ภาพอันที่สองมันมีบางอย่างที่เราไปเอามาไป Retouch (ตกแต่ง) มา ในส่วนของภาพในการสื่อความหมายผมชอบเรื่องแรก เรื่องนี้ภาพในส่วนตรงนี้ก็คือสีส้ม สีส้มสร้างจินตนาการของคนได้มากขึ้น ภาพที่เราเอามาใช้ใน Compose (การประกอบภาพ) ต่างๆ แล้วก็จะมี Compose ที่มันเป็น close up (ระยะใกล้) ที่เป็นภาพที่เข้าไปในแก้วอะไรพวกนี้ ในส่วนแรกยังมีพวก close up เข้าไปลึกๆ แต่ตรงนี้ก็ยังมี close up ที่ยังทำให้เหมือนลงลึกเข้าไปอีกได้ อันนี้ภาพที่มีขนาดกว้าง ขนาดกลางแต่ในส่วนแรกจะมีขนาดแคบ มีภาพ Long shot (ภาพระยะไกลแล้วก็ Medium shot (ระยะกลาง) ในส่วนนี้จะจะมีภาพพวก close up ขึ้นมาในส่วนของภาพก็ประมาณนี้ละครับ”

(ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสวง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

นอกจากนี้อาจารย์ ชโลธร จันทะวงค์ หัวหน้าภาควิชาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม และคุณกาญจน์คณิงเนตรศรีทอง นิสิตระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับชมวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องมนุษย์สองหน้า แล้วเกิดความชอบในการออกแบบภาพของวรรณกรรมภาพเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มากกว่าเรื่อง *คนนอก* ดังที่กล่าวไว้ในการจัดเสวนาดังนี้

“ถ้าเทียบกับเรื่องแรก ชอบมากกว่า ชอบภาพ เพราะส่วนตัวแล้วเรื่องแรกภาพมันเป็นคนเป็นมนุษย์จริงๆ ชอบมนุษย์สองหน้าที่ไม่ต้องมีตัวคน ไม่ต้องมีตัวอะไร เป็น Object (วัตถุ) เป็นสิ่งอื่น มันเหมือนจินตนาการหลุดออกไปได้ไกลมากยิ่งขึ้นกว่า แล้วยิ่งมันมาสอดคล้องกับข้อความ นั้นนี้นั้นหลาย ๆ อย่าง รู้สึกว่ามันกลมกลืนกว่าเรื่องแรก มันสิ้นไหล แล้วก็อินมากกว่า เรื่องที่สองรู้สึกอิน ด้วยอะไรก็ไม่รู้ มันทำให้อิน ชอบ”

(ชโลธร จันทะวงค์, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

“รู้สึกเหมือนกันเลย ส่วนตัวเรื่องแรกเราเคยอ่านมาแล้วแต่เรื่องนี้ไม่เคยอ่านเลย แล้วพอมันเป็นคนก็เหมือนบล็อกอะไรบางอย่างอาจจะทำให้เรายึดติดกับคน แต่พอด้วยมันไม่ใช่คนแล้วมันเล่าด้วยสี ด้วยแบบ ด้วยอะไรบางอย่าง มันทำให้มันหลุดออกไปอย่างที่พี่อาร์ม (ชโลธร) บอก มันก็อึดอัดแต่มันไม่ทึบ อันแรกมันทึบ คือเราชอบรูปมาก อันแรกมันเหมือนเราหารูปมาเพื่อแมทช์กับคำ แต่อันนี้มันเหมือนเป็นเรื่องของตัวเอง”

(กาญจน์คณิง เนตรศรีทอง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

อีกประเด็นหนึ่งจากเสวนาหลังการนำเสนอในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 คุณชยันต์ ไชยพร นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สอบถามเรื่องการสร้างสรรค์ภาพว่ามีแนวทางอย่างไร

“ชอบงานมากเลยปกติก็ชินกับงานเขียนงานอ่านมากกว่า คราวนี้ก็ถือว่าเวลาฟังก็พอจะอินกับที่อ่านมากก็จะพยายามโฟกัสที่ภาพ ผมสงสัยการเลือกใช้ภาพว่าบางภาพผมรู้สึกว่าได้ฟังเรื่องผ่านทาง *tension* ที่เกิดจากรูปประมาณว่ารูปทำให้ผมรู้สึกไปถึงเรื่อง ก็เลยสงสัยว่าตอนนี้เลือกภาพเลือกจากการตีความเนื้อเรื่องออกมาเป็นภาพอย่างเดียวหรือว่าพยายามหาภาพที่มันอาจจะไม่ได้เน้นที่ตีความหรือทำให้เรารู้สึกไปกับเรื่อง หรือผสมผสานกัน พอมีตัวอย่างใหม่ว่ารูปไหน”

(ชยันต์ ไชยพร , เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ซึ่งในประเด็นนี้เป็นคำถามที่สอดคล้องกับการสร้างสรรค์ภาพถ่ายของผู้วิจัยโดยมีการผสมผสานกันทั้งในการสร้างสรรค์ภาพจากการตีความและการนำภาพที่ไม่ได้เน้นที่การตีความ แต่ทำให้รู้สึกไปกับเรื่องมาผสมผสานกัน

จ. ความขัดแย้งระหว่างข้อความกับภาพ

จากการที่ผู้วิจัยได้ออกแบบฉากภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ทำให้ผู้รับชมเกิดความขัดแย้ง ดังที่ได้อธิบายไว้ในขั้นตอนการออกแบบสถานที่ในหัวข้อ การใช้สัญลักษณ์และท่าทางเพื่อสื่อความหมายในภาพถ่าย เรื่อง *คนนอก* เมื่อผู้วิจัยเผยแพร่วรรณกรรมแก่ผู้รับชมแล้วนั้น พบว่ามีผู้รับชมรู้สึกขัดแย้งตามที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ ดังที่คุณพศิน ศรีพนารัตนกุล นิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งประเด็นขึ้นมาว่า

“อันนี้มีความตั้งใจที่จะเลือกฉากที่มันดูขัดแย้งหรือเปล่าเพราะสไลด์ที่ 62 ผมมองว่าคนที่อยู่ในคุกไม่น่าจะเป็นภาพที่ดีมี Freedom (อิสระภาพ) อยู่ในลานโล่งกว้างขนาดนั้น เรื่องฉากในคุกคือมีภาพในหัวว่ามันต้องเป็นกรอบเล็กๆ ก็เลยดูค่อนข้างจะขัดแย้งกับความคิดที่คิดว่าอยู่ในคุกอยู่ในที่แคบ ๆ ”

(พศิน ศรีพนารัตนกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

จึงมีการเสวนากันเรื่องนี้ และพบว่าระหว่างที่อ่านวรรณกรรมภาพถ่าย อาจารย์ ดร. ปอรรักษ์ ยอดเนตร เกิดสภาวะขัดแย้งตามที่ผู้วิจัยได้วางไว้ดังนี้

“เราเดาว่าจะให้รู้สึกขัดแย้งกันตอนถูกขังเหมือนมีอิสระ ตอนมีอิสระเหมือนถูกขัง สงสัยจะอยากให้มันขัดแย้งกันแบบภาพกับคำ คำกับภาพ”

(ปอรรักษ์ ยอดเนตร, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

1.2. ประเด็นการนำเสนอ

นวนิยายของอัลแบร์ กามูส์เป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย มากกว่า 70 ปี จนถึงปัจจุบันยังมีผู้นิยมน่านวนิยาย ของอัลแบร์ กามูส์อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะเรื่อง *คนนอก* โดย ผศ. ดร. สุกัญญา สมไพบูลย์ และ อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธ์ ผู้ที่เคยอ่านนวนิยายเรื่อง *คนนอก* แสดงทัศนคติต่อประเด็นการนำเสนอไว้ดังนี้

“อ่านเรื่องนี้ตอนอายุ 18 ครั้งแรกถูกบังคับเพราะเป็นวิชาวรรณกรรม เกือบมากเพราะก็รู้สึกว่าจะทำไมผู้ชายคนนี้ถึงชั่วนัก เราเด็กผู้หญิงแล้วแบบ ผู้ชายคนนี้แม่ตายแล้วทำไมมานอนกับผู้หญิงได้ยังไง ก็รู้สึกเลยว่าใครที่มันทำแบบนี้มันเป็นคนนอก คือคิดซ้อนแบบศีลธรรมมาเต็มแล้วพออาจารย์มาอธิบายในห้องอาจารย์ก็ให้ไปอ่านคำพิพากษา (นวนิยายของชาติ กอบจิตติ) ซึ่งทำให้เข้าใจเรื่องนี้มากขึ้น แล้วก็รู้สึกว่าเรื่องแบบนี้อยู่ในสังคมไทยไม่ได้ต้องถูกตำหนิเพราะคิดแบบแหกกรอบมาก แล้วอ่านยากมาก แต่อ่านวรรณกรรมภาพถ่ายของมินแล้วง่ายดีแสดงว่าคัดเลือกเนื้อหาตัดออกไปได้ดีเลือกได้ต่อเนื่องดี สิ่งทีเลือกออกมาต่อเนื่องครบ แล้วก็ตัดเนื้อหาออกไปเลยดูแต่ภาพถ้าไปดูนิทรรศการภาพถ่ายเอามาเรียงแบบนี้เราคงแต่งเรื่องได้ แต่ไม่รู้จะเป็นเรื่องอะไรเพราะมันมีความต่อเนื่องของภาพอยู่แล้ว แต่พอรู้เรื่องอยู่แล้วมาดูภาพด้วยมันก็ยิ่งชัดเจน ในแบบสอบถามถามว่าชอบอะไร ตอนนี้อย่างตอบไม่ได้จริง ๆ ว่าถ้าเราไม่ดูภาพเลยจะโอเคมั๊ย กับคนที่เคยอ่านเรื่องเห็นภาพเวลาตีความแล้วในหัวจะมีภาพ ถ้าคนที่ไม่เคยอ่านแล้วอ่านจะไม่งง เนื่องจากมันไม่มีความยากใน รายละเอียดที่ในหนังสือเดิมมันมีอยู่”

(สุกัญญา สมไพบูลย์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

“เรามีความรู้สึกว่าเขาข้อความได้ดี มันได้แก่นของเรื่อง”

(จิริยูทธ์ สิ้นธุพันธ์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

ในอีกแง่มุมหนึ่งยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ยังไม่เคยได้สัมผัสกับงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ อาทิ คุณเรวัติ พจนบรรพต, คุณศรุต ศิลแจ่มใส, คุณชาติยา แก้วโย คุณสมรรถพล วิทวัสกุล และคุณพิพัฒน์ นพศิริวงศ์ ผู้ชมทั่วไป ซึ่งเป็นผู้ที่ได้สัมผัสงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ ผ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเป็นครั้งแรก ได้แสดงทัศนะต่อประเด็นการนำเสนอไว้ดังนี้

“คือเหตุการณ์เริ่มแรกอะค่ะที่เป็นความสูญเสีย คือเหมือนก็อินนิดหนึ่ง เพราะหนูก็สูญเสียเหมือนกันแต่ไม่ใช่คุณแม่ค่ะ เป็นคุณยาย แต่ก็คืออยู่กันสามคน แม่ ยาย แล้วก็หนู เราอ่านไปเราก็นึกไปด้วยว่าตอนนั้นแม่ต่างจากอย่างนี้ เขาก็มีความเสียใจแต่แสดงออก แต่คือในเนื้อเรื่องทีบอกว่า หลังจากเสร็จงานแล้วก็ใช้ชีวิตตามปกติ มันก็เป็นอย่างนั้นอะค่ะ ก็เป็นมนุษย์ธรรมดา ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเขาเขินฮา อย่างตอนหลังจากนักบวชที่มาคุยก็รู้สึกอึดอัด แบบว่าทำไมต้องมาบีบคั้นให้เชื่อในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้แบบ ฉันไม่ได้เชื่อแบบนั้น ก็อยู่เฉยๆของฉัน เขาก็ไม่ผิดนะ แต่ก็ไม่ได้หลบหลู่ก็เรียกได้ว่าต่างคนต่างอยู่ ก็ไม่ได้มีอะไร ก็คือใช้เวลาอ่านค่อนข้างนาน ถามว่าเนื้อหาก็อ่านเข้าใจ แต่พอดูประกอบกับภาพแล้ว พยายามมองว่าภาพสื่อกับเนื้อหากับอะไรยังไง ก็เลยใช้เวลาค่อนข้างนาน แต่อารมณ์ในภาพมีบางส่วนที่มันสื่อได้”

(เรวดี พจนบรรพต, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

“ผมไม่เคยอ่านหนังสือแนวนี้มาก่อน อ่านแล้วตอนแรกก็งงว่าคนเขียนต้องการสื่ออะไร พออ่านไปเรื่อยๆก็รู้สึกว่าเขามีมุมมองที่ต่างจากคนทั่วไป การใช้คำพูดเขาจะมีวิธีการสื่อสารกับคนอ่าน ก็ดีครับแปลกดีชอบครับ”

(ศรุต ศิลแจ่มใส, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

“ชอบนะคะ ก็เหมือนเขาทำตามใจตัวเองแต่คนอื่นคิดว่าทำไมเป็นแบบนี้ แต่เขาก็คิดว่าเขาทำแบบนี้มันถูกต้องแล้วในเรื่อง”

(ชาติยา แก้วโย, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

“อาจจะคิดว่าเป็นการเล่าเรื่อง มันก็คือศึกษาตัวเขา มันคือการสำรวจเขา อย่างเวลาเราอ่านนิยาย เราอาจจะไม่ได้เป็นอย่างนั้น แต่เราสร้างจินตนาการเสมือนมีตัวละครขึ้นมาแล้วก็ใส่ความสมจริงลงไป เวลาอ่านแล้วเหมือนมันลึกลับ ผมไม่รู้จักผู้เขียนเลยแต่เหมือนเราสัมผัสถึงตัวผู้แต่งได้ เพราะเขาก็ต้องมีความคิดแบบนี้ แบบอัตถิภาวนิยมใช่ไหมครับ คือผมมองว่ามันก็คือการคุยกันกับตัวเอง ซึ่งมันก็เหมือนกันสมมติเวลาคนนอกมองเรา เขาอาจจะชื่นชมหรืออะไรก็ตามแต่ แต่เรารู้ว่าเวลาเราค้นเข้าไปในตัวเรามันไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันอาจจะเป็นแต่ความสำคัญที่เราไปให้ไว้มันคนละจุดกัน แบบว่าคนนี้ทำงานเก่งมากเลย ร่ำรวยมากเลย เรารู้สึกภูมิใจ สมมติว่าเราอาจเป็นพ่อที่ใช้ไม่ได้เลย ไม่มีเวลาเลยแต่งงานเราตีมากเลยนะ เรามีฐานะมากเลย มันมีความโหวงอยู่ ความสำคัญที่คนอื่นมอบให้กับความสำคัญที่เรามีมันไม่ตรงกัน นี่แหละครับเรื่องราว ผมมองว่าตรงนี้ คือ ช่องว่าง”

(สมรรถพล วิทวัสกุล, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

“ถ้ามองในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ในแนวเก่าๆ ส่วนมากเราจะสื่ออะไรกันในแนวตรงๆ ทุกงานวิชาการเราจะสื่อกันตรงๆ ชัดเจน แต่โดยความรู้สึกแล้วมันโอเค ถ้าอ่านโดยรวมเราพอมอง concept (ความคิดรวบยอด) ของตัวกามูสออก แต่ว่าตอนที่อ่านมันรู้สึกว่ามันอ่านแล้วมันวนไปวนมา ไม่เข้าใจสิ่งที่จะสื่อทั้งหมดแต่ว่าตัว concept ค่อนข้างชัดเจนมากกว่าต้องการสื่ออะไร แต่บางมุมมองในตัวอักษรจริงๆผมไม่เข้าใจ ผมอ่านแล้วผมงงว่าต้องการจะสื่ออะไร”

(พิพัฒน์ นพศิริวงศ์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

หลังการอ่านวรรณกรรมร่วมกันในวันที่ 14 มิถุนายน 2558 คุณสมรรถพล วิทวัสกุล ผู้ไม่เคยสัมผัสงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อน ได้แสดงทัศนะถึงประเด็นการนำเสนอจากวรรณกรรมถึงการที่ให้นุชนัขขบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณีดั้งเดิม นุชนัขควรดำเนินชีวิตตามแนวทางของตนเองว่า

“ผมเคยตั้งข้อสงสัยถ้าเราทำทุกอย่างตามใจแล้วไม่ยึดกับขนบธรรมเนียมแล้วเราจะยึดกับอะไร แล้วทุกคน สมมติคน1000คน มีแนวทาง1000ทาง แล้วโลกมันจะเป็นยังไง ถ้าเราไม่สร้างกฎตรงกลางขึ้นมาวางไว้ให้ทุกคน คือไม่ได้บังคับให้เดิน แต่บางทีการไปให้น้ำหนักกับมันมากเกินไปมันก็ทำให้เราสูญเสียความเป็นตัวเอง มันอยู่ที่การ Balance ของชีวิตเรามากกว่า อย่างบางคนมีหน้ามีตาเยอะ แต่บางคนก็อาจจะรู้สึกว่ามันหนัก ข้างนอกอาจจะเป็นอริบตีกลับบ้านซักผ้าให้ภรรยาอะไรอย่างนี้ครับ”

(สมรรถพล วิทวัสกุล, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ในประเด็นนี้ อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สินธุ์พันธุ์ ได้เพิ่มเติมว่า

“จริงๆสิ่งกามูส์พูดถึง ก็คือมนุษย์ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง จิตใจของตนเอง คนอื่นจะมาสร้างกฎเกณฑ์ให้กับมนุษย์ไม่ได้แต่มนุษย์ต้องรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด”

(จิรยุทธ์ สินธุ์พันธุ์, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

นอกจากนี้หลังจากการนำเสนอวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้วิจัยได้ตามไปสัมภาษณ์ ศ. ดร. ทวีศักดิ์ บุญเกิด อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้มาชมการนำเสนอ อาจารย์ได้แสดงทัศนะว่า โดยรวมแล้วดีไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้ รู้สึกว่าโลกยังมีอีกด้าน ความคลุมเครือเปรียบเหมือนสีเทาต่างจากวิทยาศาสตร์ที่ความจริงมีเพียงหนึ่งหลาย ๆ อย่างทำให้อาจารย์พูดว่า “เออ มันก็จริง” แต่จะให้เปลี่ยนแปลงตัวเองตอนนี้ก็คงไม่เอา เพราะนั่งอยู่ในห้องนี้ (ห้องพักอาจารย์ที่คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาฯ) เป็นวิทยาศาสตร์มาทั้งชีวิตเกษียณแล้วเกษียณอีก โดยเรื่องรับรู้ว่ามันดีสนุก แต่ส่วนตัวไม่ได้มีภูมิหลังมาก่อนเลยไม่มีภาพหรือความคาดหวังใดๆ มาก่อนต่างจากคนที่อ่านมาแล้ว เรื่องความชื่นชอบมันก็แล้วแต่ส่วนบุคคลเป็นเรื่องปกติ (ทวีศักดิ์ บุญเกิด, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2558)

1.3. ข้อความประกอบเรื่อง

ก. เรื่อง คนนอก

คุณนิธิ นิธิเยิวสกุลแสดงทัศนะเรื่องของการใช้ถ้อยคำเรียก นักบวชว่า สมณะ ซึ่งขัดแย้งกับภาพไม้กางเขน เพราะสมณะแสดงถึงความเป็นพุทธมาก ถ้าจะใช้คำว่า สมณะ รูปก็ไม่ควรที่จะมีไม้กางเขน (นิธิ นิธิเยิวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558) และด้วยความเห็นของผู้ร่วมเสวนาคนอื่น ๆ จึงเห็นว่าควรปรับคำว่า สมณะเป็นนักบวช

แต่ในการนำเสนอในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้วิจัยไม่ได้ปรับแก้ ในส่วนนี้ หากแต่ไม่มีผู้รับชมท่านใดแสดงทัศนะต่อการใช้ถ้อยคำในส่วนนี้เพิ่มเติม อาจเป็นเพราะในการจัดเสวนาวันที่ 13 มิถุนายน 2558 การนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* เป็นการอ่านตัวตนเองของผู้เข้าร่วมเสวนา ผู้อ่านจึงพบขอบบพร่องในส่วนนี้ได้ชัดเจนกว่า

ข. เรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

ส่วนข้อความประกอบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* คุณนิธิ นิธิเยิวสกุล นักเขียนและผู้ขึ้นชื่อบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ ได้แสดงทัศนะเรื่องของการใช้ข้อความที่มีขนาดยาวเกินไป ซึ่งอาจจะความเหมาะสมของระยะเวลาการฉายภาพหนึ่งภาพตามเวลาที่ผู้อ่านข้อความประกอบอ่าน เมื่อออกแบบการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายในรูปแบบฉายภาพสไลด์ (นิธิ นิธิเยิวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

“ผมว่าใช้คำเยอะไป จริงๆมันย่อได้มากกว่านี้ในแต่ละช่วงที่มันยาวๆ คิดว่าไม่น่าจะเกิน 3 บรรทัด ถ้าจับประเด็นแล้วสลบหัวท้ายน่าจะย่อได้อีกเยอะ พอคำมันเยอะการใช้เวลาอ่านมันจะเยอะ ถ้า Present แบบที่ไม่มีตัวหนังสือ พอคนอ่าน ภาพก็จะแช่ เพราะว่าในบางภาพคำมันน้อยระยะเวลาในการเปลี่ยนภาพมันเลยน้อย แต่บางภาพมันนานมันจะทำให้รู้สึกว้า เอ๊ย คุณจงใจอะไรเปล่า”

(นิธิ นิธิเยิวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สินธุ์พันธ์ อาจารย์ประจำภาควิชาชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยังแสดงทัศนะเริ่มในประเด็นนี้อีกว่า รู้สึกว่าที่มีภาพแล้วมีข้อความบรรทัดเดียวหรือสองบรรทัดมันกำลังดี อาจารย์ ดร. ปอรรักษ์ ยอดเนร อาจารย์ประจำภาควิชาชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพิ่มเติมว่า ภาพมันก็เลยไม่สื่อให้ครบความ มันสื่อได้ในบางช่วงบางตอน (จิรยุทธ์ สินธุ์พันธ์ และปอรรักษ์ ยอดเนร, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

1.4. ประเด็นคำถามและข้อเสนอแนะต่อลักษณะการนำเสนอ

อาจารย์ ดร. จิรายุทธิ์ สินธุ์พันธ์ อาจารย์ประจำภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ให้ข้อเสนอแนะต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายที่มีตัวอักษรรวมอยู่ในภาพถ่ายว่า การแยกภาพกับตัวอักษร ทำให้เหมือนเราต้องอ่านข้อความก่อนแล้วจึงขึ้นไปดูภาพ อาจารย์ ดร. ปอรั่มชัช ยอดเนตร ได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่าการออกแบบการนำเสนอโดยการแยกภาพกับคำออกเป็นสองส่วนทำให้ บางทีคำยากๆเราก็ไม่ได้ดูรูป จะอ่านแต่ส่วนของข้อความแล้วก็ดูไม่รู้ว่ามีคืออะไร เลยไม่ได้ดูรูปไม่ได้ดูว่ามีสื่อความหมายอย่างไร (จิรายุทธิ์ สินธุ์พันธ์, ปอรั่มชัช ยอดเนตร, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

นอกจากนี้ยังมีผู้ร่วมเสวนาท่านอื่นๆ ที่ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการออกแบบการนำเสนอวรรณกรรม เรื่อง *คนนอก* ในวันที่มีการจัดเสวนาเพิ่มเติมไปในแนวทางเดียวกัน อาทิคุณชนพงษ์ สีสันติวิภารัตน์ นิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวว่า

“คำบางคำก็แน่นภาพไป บางคำอ่านง่ายก็จะดูทั้งภาพทั้งคำแต่อันไหนแน่นมากก็จะดูภาพส่วนอ่านก็ปล่อยไป”

(ชนพงษ์ สีสันติวิภารัตน์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

การจัดการนำเสนอวันที่ 17 มิถุนายน 2558 คุณพรเทพ เพชรสัมฤทธิ์ ได้ตั้งประเด็นคำถามถึงลักษณะการนำเสนอถึงความสำคัญของภาพในฐานะที่เป็นตัวบท (text) อย่างหนึ่งว่า ทำไมถึงเรียกตนเองว่าวรรณกรรมภาพถ่าย ทำไมไม่เรียกว่าภาพถ่ายจากวรรณกรรม เพราะภาพถ่ายสามารถเล่าเรื่องได้ด้วยตัวมันเอง แต่เมื่อมานำเสนอประกอบเสียงทำให้รู้สึกเหมือนถูกตีกรอบว่าภาพแต่ละภาพต้องหมายถึงตามข้อความ (พรเทพ เพชรสัมฤทธิ์, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

นอกจากนี้การนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ซึ่งมีองค์ประกอบของ ภาพถ่าย ข้อความ เสียงผู้อ่านข้อความหลายเสียง แสงสี และมีการนำเสนอวรรณกรรมทั้งสองเรื่องติดต่อกันโดยห่างกันเพียง 5 นาที ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์คุณวีรพร นิตีประภา นักเขียนและนักออกแบบและกำกับศิลป์เกี่ยวกับทัศนะต่อการนำเสนอ ซึ่งคุณวีรพร นิตีประภาได้แสดงทัศนะและให้ข้อเสนอแนะ ไว้ว่า

“งานของมินน่าสนใจมากค่ะ โดย Concept (ความคิดรวบยอด) Execute ก็น่าสนใจ พี่นับถือมากที่มินไม่ทำออกมาเป็นแบบซิงค์เหมือนมิลิควิดีโอ พี่ขอโทษนะค่ะ พี่ไปไม่ทันครึ่งเรื่องคนนอก แต่กามูร์ยากนะค่ะ ทุกเรื่องของกามูร์เป็นซิทูเอชันทางปรัชญามากกว่านิยาย คือไม่ว่ามินจะใช้ภาพเช่นไร มันก็จะล้อมกรอบความคิด งานของกามูร์ไม่ใช่คำตอบ แต่เป็นคำถาม ดูเหมือนในแง่ที่ทำเป็นคำถาม หยคนน้ำที่คมชัดดูจะชัดไป รวมทั้งลัญญาที่ชัดเจนอื่นๆ เช่นกฎแจมือ และ ดอกไม้ (ซึ่งคนดูจะเชื่อมโยงกับความเข้าใจของตัวเองโดยใช้เหตุ) พี่พบว่ากรอ่านกามูร์ เราจบลงได้แค่ที่การโต้แย้ง ซึ่งก็ยังโต้แย้งกันมาจะร้อยปีแล้ว เช่นเดียวกับปรัชญาทั่วไป ในแง่นี้ภาพที่ Abstract (นามธรรม) คลุมเครือน่าจะลดปัญหาการตีความที่ห้ามไม่ได้ของคนดูลงได้ Quotation (ข้อความ) ก็ยาก (โดยตัวของมันเอง ยากกว่าใส่เดือนก็แล้วกัน) ยากจนพี่หลับตาฟังบางอัน และไม่ได้ดูภาพ กรณีนี้พี่คิดว่าเฟรมที่น้อยลงน่าจะช่วย อาจเหลือแค่เฟรมสองเฟรมเท่านั้นด้วยซ้ำ ถ้ามี Quotation (ที่อ่านแบบอารมณ์เพียบแบบนั้นด้วย) รวมทั้งประเด็นยากๆ ควรทำแค่เรื่องเดียว สองเรื่องพี่ว่าคนดูจะเลอะเทอะเอาง่าย ๆ แสงสีเสียง อย่งไรก็แล้ว ทั้งหมดนี้เป็นแค่เรื่องน้ำหนัก ซึ่งตามจริงคราวหน้า ขอให้มินลองหลาย ๆ แบบ เสียงพากย์แบบหุ่นยนต์ แบบเด็กอ่านหน้าชั้น ภาพแบบทุ่งดอกไม้เหมือนมีเรื่องแต่ไม่มี หรือภาพยากๆ แบบหยดน้ำ แล้วดูว่าคนดูรู้สึกอย่างไร เลือกนิยายที่เป็นนิยายจริงๆ แบบวัดเตอรังไฮ เจน แอร์ ทริทมันเป็นการศึกษาปฏิบัติการรับรู้ของคนดูอย่า treat เป็นว่าเขาจะได้อะไร หรือเข้าใจงานของมินแค่ไหน พี่สนุกมาก ชอบคุณนะค่ะ ถ้าไม่มีโควเทชั่น มันก็จะเล่าเองจบโดยภาพ ซึ่งก็น่าจะเป็นงั้นหรือเปล่าคะ ไม่งั้นก็ต้องลด Quote ลง พอมันมาเจอกันนั่นแหละค่ะ พี่ว่างานไรก็แล้วแต่ที่มีการตอบสนองออกมา ถือว่าประสบความสำเร็จนะค่ะ ชอบไม่ชอบอีกเรื่อง ไม่ใช่เรื่องของศิลปิน”

(วีรพร นิติประภา, สัมภาษณ์, 17 มิถุนายน 2558)

อีกทั้งอาจารย์วิริตดา ศรีรัตน อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยังแสดงข้อเสนอแนะต่อประเด็นของความยากในตัวเรื่องเพิ่มเติม ดังนี้

“ในเรื่องมนุษย์สองหน้าเห็นว่ามีกำไลบริบทสังคมการเมืองไทยลงไปด้วยเล็กน้อย ซึ่งคิดว่าตรงนั้นก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีและควรที่จะทำกัน ถ้าเรามองว่างานวรรณกรรมและภาพเป็น text (ตัวบท) ทั้งสิ้น สองอย่างมันคือ text ร่วมกัน อาจจะให้คุณมานั่งคิดนิดหนึ่งก็คือถ้าจะบอกว่าการของคุณเป็นสิ่งที่เชื้อเชิญให้คนมาอ่านกามูร์ มันจะทำให้งานของคุณมันแบนไปกว่าที่มันเป็นอยู่หรือเปล่า เพราะจริงๆ แล้วมันตีความอะไรได้เยอะ ปกติเวลาคนนึกถึงงานของกามูร์ กับบริบทสังคมไทยที่เห็น ก็จะนึกถึง อะพาไทน์ บริบททางการเมืองแอฟริกาใต้ ดีแล้วที่คุณนำโลกของคุณมาไว้ในงาน

แล้วตีความออกมา ทั้งหมดนี้ก็จะบอกว่าขอเป็นกำลังใจให้ ต้องดูว่าจุดประสงค์อยู่ที่ไหนแล้วก็ต้องดูตัวบทชนิดหนึ่งว่าถ้าคุณให้ความสำคัญกับกามุสมันจะยากเกินไปหรือเปล่า”

(วริตตา ศรีรัตน, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

2. ทศนคติจากแบบสอบถาม

2.1. การประเมินผลจากแบบสอบถามวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558

จากการสำรวจทศนคติจากผู้รับชมวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายอัลแบร์ กามุส ทั้งสองเรื่อง จำนวน 20 คน พบว่า

2.1.1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้รับชม

ตาราง 7 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	10	50
หญิง	10	50
รวม	20	100

จากตารางที่ 7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงร้อยละ 50 และเพศชายร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนเท่ากัน

ตาราง 8 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวน	ร้อยละ
18-22 ปี	1	5
23-27 ปี	9	45
28-32 ปี	6	30
33-37 ปี	2	10

38-42 ปี	2	10
รวม	20	100

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 23-27 ปี คิดเป็นร้อยละ 45 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือช่วงอายุ 28-32 ปี คิดเป็นร้อยละ 30 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 9 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	6	30
สูงกว่าปริญญาตรี	14	70
รวม	20	100

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 70 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 30 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2.1.2. ข้อมูลของผู้รับชมเกี่ยวกับอัลบั้ม กามูส์

ตาราง 10 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยรู้จักอัลบั้ม กามูส์

ความรู้จักอัลบั้ม กามูส์	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	10	50
ไม่รู้จัก	10	50
รวม	20	100

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเคยรู้จัก อัลบั้ม กามูส์ คิดเป็นร้อยละ 50 และไม่เคยรู้จักคิดเป็นร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเคยรู้จักและไม่เคยรู้จัก อัลบั้ม กามูส์ มีจำนวนเท่ากัน

ตาราง 11 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์

เคยอ่านงานประพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
เคย	7	35
ไม่เคย	13	65
รวม	20	100

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์ คิดเป็นร้อยละ 65 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามเคยอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์คิดเป็นร้อยละ 35 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 12 จำนวนร้อยละของผู้ชมต่อความอยากอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์หลังรับชมการนำเสนอ

ความสนใจหลังรับชม	จำนวน	ร้อยละ
อยากอ่าน	16	80
ไม่อยากอ่าน	4	20
รวม	20	100

จากตารางที่ 12 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากอยากอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์หลังรับชมการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 80 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามไม่อยากอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์หลังรับชมการแสดง คิดเป็นร้อยละ 20 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2.1.3. ทักษะคติต่อวรรณกรรมภาพถ่าย

- ก. ความชื่นชอบในองค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง
คนนอก

ตาราง 13 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ที่ผู้ชมชื่นชอบ

องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>		ข้อความประกอบ		การออกแบบ		ลักษณะการ		
		เรื่อง	ร้อยละ	ภาพถ่าย	ร้อยละ	นำเสนอ	เนื้อเรื่อง	ร้อยละ
ชอบ	8	40	12	60	6	30	9	45

จากตารางที่ 13 พบว่า องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบคือ การออกแบบภาพถ่าย คิดเป็นร้อยละ 60 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือ เนื้อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45 ข้อความประกอบเรื่องคิดเป็นร้อยละ 40 และรูปแบบการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 30 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 14 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง	3.95	0.6	ดี
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย	4.00	0.79	ดี
การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง	3.50	0.83	ดี
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย	3.80	0.52	ดี
ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย	4.00	0.72	ดี
การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง	4.00	0.92	ดี

การอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายด้วยตนเอง	3.90	0.51	ดี
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่น ความคิดของเรื่อง	3.70	0.73	ดี
องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์ กับเนื้อเรื่อง	3.85	0.67	ดี
สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย	4.05	0.76	ดี
ระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย	3.80	0.69	ดี

กำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติ ดังนี้
คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 กำหนดเป็นเกณฑ์ มากที่สุด (ดีมาก)
คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 กำหนดเป็นเกณฑ์ มาก (ดี)
คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 กำหนดเป็นเกณฑ์ ปานกลาง (พอใช้)
คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 กำหนดเป็นเกณฑ์ น้อย (แย)
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 กำหนดเป็นเกณฑ์ น้อยที่สุด (แยที่ สุด)

จากตารางที่ 14 พบว่าความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *คนนอก* ของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ ดี ซึ่งค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *คนนอก* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย (2) ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย และการใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกลึกไม่จำเพาะเจาะจง (3) ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง (4) การอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายด้วยตนเอง (5) การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย และระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย (6) วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง (7) การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง

ตาราง 15 แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *คนนอก*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบโดยรวม อ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม	4.30	0.73	มาก
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น	4.05	0.69	มาก
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย	4.00	0.85	มาก
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร	4.25	0.79	มาก
การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง	4.15	0.81	มาก
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์	4.35	0.67	มาก
การขบถเป็นการค้นศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต	3.55	0.89	มาก
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ	3.60	1.14	มาก

จากตารางที่ 15 พบว่าความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ทุกประเด็นของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ **มาก** ซึ่งค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์ (2) การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม (3) การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร (4) การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง (5) มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น (6) คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้

ความหมาย (7) ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ (8) การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต

ข. ความชื่นชอบในองค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

ตาราง 16 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ที่ผู้ชมชื่นชอบ

		องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>								
ความชอบ	ข้อความประกอบเรื่อง	การออกแบบภาพถ่าย		การอ่านแบบ Reading aloud		ลักษณะการนำเสนอ		เนื้อเรื่อง		
		ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	
ชอบ	6	30	16	75	8	40	7	35	9	45

จากตารางที่ 16 พบว่า องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบคือ การออกแบบภาพถ่าย คิดเป็นร้อยละ 75 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือ เนื้อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45 การอ่านแบบ Reading aloud คิดเป็นร้อยละ 40 ข้อความประกอบเรื่องคิดเป็นร้อยละ 30 และลักษณะการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 35 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 17 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบ ในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง	4.10	0.91	ดี
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย	4.45	0.89	ดี
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย	4.35	0.81	ดี
ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย	3.80	0.77	ดี
การอ่านออกเสียง/การใช้เสียงในการอ่านเชิงตีความ	3.85	0.74	ดี

วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง	3.90	0.79	ดี
องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง	4.00	0.72	ดี
หยดน้ำสามารถดำเนินเรื่องได้	3.90	0.91	ดี
สุนทรียภาพในการรับชมวรรณกรรมภาพถ่าย	4.20	0.52	ดี
ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่าย	4.00	0.72	ดี

จากตารางที่ 17 พบว่าความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทุกองค์ประกอบของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ ดี ซึ่งค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจในนวนิยาย (2) การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย (3) สุนทรียะในการรับชมวรรณกรรมภาพถ่าย (4) ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง (5) องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่าย (6) วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ หยดน้ำสามารถดำเนินเรื่องได้ (7) การอ่านออกเสียง/การใช้เสียงในการอ่านเชิงตีความ (8) ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏใน
วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบ ในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม	4.20	0.69	มาก
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น	4.00	0.65	มาก
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย	3.95	0.82	มาก
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคมบิดเบี้ยวไร้แก่นสาร	3.85	0.74	มาก
การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง	3.95	0.60	มาก
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์	4.20	0.77	มาก

ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์			
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต	3.50	1.11	มาก
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของ อิสรภาพ	3.35	1.03	ปานกลาง

จากตารางที่ 18 พบว่าความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ประเด็นส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ **มาก** แต่ประเด็นความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ อยู่ในเกณฑ์ **ปานกลาง** ซึ่งค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม เท่ากับ หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์ (2) มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือ (3) คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง (4) การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร (5) การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต (6) ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ

2.2. การประเมินผลจากแบบสอบถามวันที่ 17 มิถุนายน 2558

จากการสำรวจทัศนคติจากผู้รับชมวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายอัลแบร์ กามูส์ ทั้งสองเรื่อง จำนวน 37 คน พบว่า

2.2.1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้รับชม

ตาราง 19 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	25	67.6
หญิง	12	32.4
รวม	20	100

จากตารางที่ 19 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายคิดเป็นร้อยละ 67.6 และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 32.4 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเพศชายมากกว่าเพศหญิง

ตาราง 20 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวน	ร้อยละ
18-22 ปี	14	37.8
23-27 ปี	11	29.7
28-32 ปี	4	10.8
33-37 ปี	3	8.1
38-42 ปี	1	2.7
47 ปีขึ้นไป	4	10.8
รวม	37	100

จากตารางที่ 20 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 18-22 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.8 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือช่วงอายุ 23-27 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.7 และในช่วงอายุ 28-32 ปี กับ 47 ปีขึ้นไปมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และช่วงอายุ 33-37 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.1 ส่วนช่วงอายุ 38-42 ปี มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.7 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 21 จำนวนร้อยละของผู้ชมจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	2	5.4
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	22	59.5
สูงกว่าปริญญาตรี	11	29.7
อื่น ๆ	2	5.4
รวม	37	100

จากตารางที่ 21 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 59.5 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือผู้ตอบ

แบบสอบถามกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 29.7 และมีผู้ตอบแบบสอบถามที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 5.4 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2.2.2. ข้อมูลของผู้รับชมเกี่ยวกับอัลแบร์ กามูส์

ตาราง 22 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยรู้จักอัลแบร์ กามูส์

ความรู้จักอัลแบร์ กามูส์	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	24	64.9
ไม่รู้จัก	13	35.1
รวม	37	100

จากตารางที่ 22 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเคยรู้จัก อัลแบร์ กามูส์ คิดเป็นร้อยละ 64.9 และไม่เคยรู้จักอัลแบร์ กามูส์ คิดเป็นร้อยละ 35.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 23 จำนวนร้อยละของผู้ชมที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์

เคยอ่านงานประพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
เคย	21	56.8
ไม่เคย	16	43.2
รวม	37	100

จากตารางที่ 23 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเคยอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์ คิดเป็นร้อยละ 56.8 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์คิดเป็นร้อยละ 43.2 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 24 จำนวนร้อยละของผู้ชมต่อความอยากอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์

หลังรับชมการนำเสนอ

ความสนใจหลังรับชม	จำนวน	ร้อยละ
อยากอ่าน	31	83.8
ไม่อยากอ่าน	6	16.2
รวม	37	100

จากตารางที่ 25 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากอยากอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์หลังรับชมการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 83.8 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามไม่อยากอ่านงานประพันธ์ของ อัลแบร์ กามูส์หลังรับชมการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 16.2 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2.2.3. ทศนคติต่อวรรณกรรมภาพถ่าย

- ค. ความชื่นชอบในองค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

ตาราง 25 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

ที่ผู้ชมชื่นชอบ

ความชอบ	องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>							
	ข้อความประกอบเรื่อง		การออกแบบภาพถ่าย		ลักษณะการนำเสนอ		เนื้อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชอบ	23	69.7	18	54.5	11	33.3	13	39.4

จากตารางที่ 25 พบว่า องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบคือ ข้อความประกอบเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 69.7 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือ การออกแบบภาพถ่ายคิดเป็นร้อยละ 54.5 เนื้อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39 ลักษณะการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 33.3 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 6.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 26 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในรวม อ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง	3.48	0.90	พอใช้
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย	3.39	1.11	พอใช้
การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง	3.51	0.90	ดี
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย	3.85	0.83	ดี
ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย	3.97	0.81	ดี
การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอก สามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง	4.06	0.89	ดี
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่น ความคิดของเรื่อง	3.39	1.06	พอใช้
องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์ กับเนื้อเรื่อง	3.42	1.00	พอใช้
สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย	4.06	0.93	ดี
ระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย	3.96	0.85	ดี

จากตารางที่ 26 พบว่าความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* 6 องค์ประกอบของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ ดี ได้แก่ การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง, การให้

ความหมายของสีในภาพถ่าย, ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง, สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย และระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย โดยมี 4 องค์ประกอบของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในเกณฑ์ พอใช้ ได้แก่ ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง, ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย, วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง และองค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง

โดยค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย (2) ความเหมาะสมของข้อความประกอบภาพถ่าย (3) ระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย (4) การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย (5) การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง (6) ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง (7) องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง (8) ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง

ตาราง 27 แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

ประเด็นนำเสนอต่าง ๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบ ในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม	3.94	0.74	มาก
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น	3.91	1.01	มาก
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย	3.85	1.06	มาก
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร	3.79	0.89	มาก
การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง	3.97	0.85	มาก
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์	4.03	1.13	มาก

การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต	3.67	1.02	มาก
ความรู้สึกละแวกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของ อิสรภาพ	3.94	1.14	มาก

จากตารางที่ 27 พบว่าความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏใน
วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ทุกประเด็นของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และ
การแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ มาก ซึ่งค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการนำเสนอ
ประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็น
ดังนี้ (1) หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำ
มนุษย์ (2) การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง (3) การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือ
ชนบของสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ (4)
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น (5) คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้น
ล้วนแต่ไร้ความหมาย (6) การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไว้แก่นสาร (7) การขบถ
เป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต

ง. ความชื่นชอบในองค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง
มนุษย์สองหน้า

ตาราง 28 จำนวนร้อยละขององค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*
ที่ผู้ชมชื่นชอบ

ความชอบ	ข้อความประกอบเรื่อง		การออกแบบภาพถ่าย		ลักษณะการนำเสนอ		เนื้อเรื่อง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชอบ	25	67.6	18	48.6	19	51.4	14	37.8

จากตารางที่ 28 พบว่า องค์ประกอบของการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์
สองหน้า* ที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบคือ ข้อความประกอบเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 67.6 ของ
ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาคือ ลักษณะการนำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 51.4 การออกแบบ
ภาพถ่ายคิดเป็นร้อยละ 48.6 และเนื้อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 37.8 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 29 แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมวรรณกรรมภาพถ่าย
เรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

องค์ประกอบต่างๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่าน วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>มนุษย์สองหน้า</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง	3.81	0.81	ดี
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจใน นวนิยาย	3.76	0.89	ดี
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย	3.78	1.11	ดี
ความเหมาะสมของข้อความประกอบ ภาพถ่าย	3.81	0.84	ดี
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่น ความคิดของเรื่อง	3.64	0.89	ดี
องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์ กับเนื้อเรื่อง	3.67	0.88	ดี
หยดน้ำสามารถดำเนินเรื่องได้	3.89	0.87	ดี
สุนทรียภาพในการรับชมวรรณกรรม ภาพถ่าย	4.08	0.79	ดี
ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่าย	4.03	0.79	ดี

จากตารางที่ 29 พบว่าความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย
เรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทุกองค์ประกอบของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์และการแปล
ผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ ดี ซึ่งค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่าน
วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) สุนทรียภาพใน
การรับชมวรรณกรรมภาพถ่าย (2) ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่าย (3) หยดน้ำสามารถ
ดำเนินเรื่องได้ (4) ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความเหมาะสมของ
ข้อความประกอบภาพถ่าย (5) การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย (6) ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจ
ใน นวนิยาย (7) องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง (8) วรรณกรรมภาพถ่าย
ช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง

ตาราง 30 แสดงความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

ประเด็นนำเสนอต่าง ๆ	แสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วม อ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง <i>คนนอก</i>		
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม	4.02	0.76	มาก
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น	4.11	0.74	มาก
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย	4.02	0.96	มาก
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร	3.86	0.92	มาก
การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง	4.13	0.85	มาก
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์	4.19	0.99	มาก
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต	3.86	0.85	มาก
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ	3.86	0.989	มาก

จากตารางที่ 30 พบว่าความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทุกประเด็นของผู้ตอบแบบสอบถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์ และการแปลผลข้อมูลทางสถิติที่กำหนดไว้ อยู่ในเกณฑ์ มาก ซึ่งค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ (1) หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์ (2) การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง (3) มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น (4) การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบของสังคม เท่ากับคุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย (5) การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต และ ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ

2.2.4. แนวโน้มความแตกต่างของเพศ ประสบการณ์อ่านงานประพันธ์ ความสนใจหลังการรับชม และอายุต่อความชื่นชอบองค์ประกอบต่าง ๆ ในวรรณกรรมภาพถ่าย

ตาราง 31 แสดงความแตกต่างของเพศต่อความชื่นชอบองค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่าย

องค์ประกอบที่ชื่นชอบ	เพศ	วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง	
		คนนอก	มนุษย์สองหน้า
		ร้อยละ	ร้อยละ
ข้อความประกอบเรื่อง	ชาย	69	64
	หญิง	70	75
การออกแบบภาพถ่าย	ชาย	65	48
	หญิง	30	50
ลักษณะการนำเสนอ	ชาย	35	52
	หญิง	30	50
เนื้อเรื่อง	ชาย	35	36
	หญิง	50	42

จากตารางที่ 31 พบว่า องค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่อง เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าเพศชายมีทั้งหมด 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ข้อความและเนื้อเรื่อง ส่วนองค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่องที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของชื่นชอบน้อยกว่าเพศชายคือ ลักษณะการนำเสนอ ส่วนการออกแบบภาพถ่ายพบว่าในเรื่อง *คนนอก* เพศชายมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าเพศหญิง แต่ในเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าเพศชาย

ตาราง 32 แสดงความแตกต่างของประสบการณ์อ่านต่อความชื่นชอบองค์ประกอบใน
วรรณกรรมภาพถ่าย

องค์ประกอบที่ชื่นชอบ	เคยอ่านงานประพันธ์	วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง	
		คนนอก	มนุษย์สองหน้า
		ร้อยละ	ร้อยละ
ข้อความประกอบเรื่อง	เคย	70	71
	ไม่เคย	69	62
การออกแบบภาพถ่าย	เคย	47	52
	ไม่เคย	62	44
ลักษณะการนำเสนอ	เคย	35	44
	ไม่เคย	31	62
เนื้อเรื่อง	เคย	35	43
	ไม่เคย	44	31

จากตารางที่ 32 พบว่า องค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่อง ที่ผู้รับชมที่เคยอ่านมาก่อนมีค่าร้อยละมากกว่าความคิดเห็นของผู้รับชมที่ไม่เคยอ่าน คือ ข้อความประกอบเรื่อง นอกจากนี้ยังพบว่า การออกแบบภาพถ่าย และเนื้อเรื่องจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้ที่ไม่เคยอ่านมีค่าร้อยละมากกว่าผู้ที่เคยอ่าน แต่จากเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้ที่เคยอ่านมีค่าร้อยละมากกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่าน ส่วนลักษณะการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้ที่เคยอ่านค่าร้อยละมากกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่าน ซึ่งแตกต่างจากเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ที่ผู้ที่ไม่เคยอ่านมีค่าร้อยละมากกว่าผู้ที่เคยอ่าน

ตาราง 33 แสดงความแตกต่างความสนใจหลังรับชมการนำเสนอต่อความชื่นชอบองค์ประกอบ
ต่าง ๆ ในวรรณกรรมภาพถ่าย

องค์ประกอบที่ชื่นชอบ	ความสนใจหลังรับชม	วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง	
		คนนอก	มนุษย์สองหน้า
		ร้อยละ	ร้อยละ
ข้อความประกอบเรื่อง	อยาก	68	68
	ไม่อยาก	80	67
การออกแบบภาพถ่าย	อยาก	57	52

	ไม่อยาก	40	33
ลักษณะการนำเสนอ	อยาก	32	55
	ไม่อยาก	40	33
เนื้อเรื่อง	อยาก	43	42
	ไม่อยาก	20	17

จากตารางที่ 33 พบว่า องค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่องมีผู้รับชมที่อยากอ่านหลังรับชมมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าผู้รับชมที่ไม่อยากอ่านหลังรับชม คือ การออกแบบภาพถ่ายและเนื้อเรื่อง ส่วนความชื่นชอบในข้อความประกอบเรื่อง และลักษณะการนำเสนอ ของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* พบว่า ผู้รับชมที่ไม่อยากอ่านหลังรับชมมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าผู้รับชมที่อยากอ่านหลังรับชม แต่จากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้รับชมที่อยากอ่านหลังรับชมมีค่าเฉลี่ยของความชื่นชอบมากกว่าผู้รับชมที่ไม่อยากอ่านหลังรับชม

ตาราง 34 แสดงความแตกต่างของอายุต่อความชื่นชอบองค์ประกอบในวรรณกรรมภาพถ่าย

องค์ประกอบที่ชื่นชอบ	อายุ	วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง	
		คนนอก	มนุษย์สองหน้า
		ร้อยละ	ร้อยละ
ข้อความประกอบเรื่อง	18-22 ปี	69	71
	23-27 ปี	70	73
	28-32 ปี	75	75
	33-37 ปี	33	33
	47 ปี	100	75
การออกแบบภาพถ่าย	18-22 ปี	46	57
	23-27 ปี	60	36
	28-32 ปี	50	75
	33-37 ปี	67	67
	47 ปี	67	25
ลักษณะการนำเสนอ	18-22 ปี	38	64
	23-27 ปี	40	36
	28-32 ปี	0	50

เนื้อเรื่อง	33-37 ปี	0	33
	47 ปี	67	75
	18-22 ปี	54	64
	23-27 ปี	50	27
	28-32 ปี	25	25
	47 ปี	0	25

จากตารางที่ 34 พบว่า ผู้รับชมที่มีอายุ 47 ปีขึ้นไปมีความชื่นชอบ ข้อความประกอบเรื่อง, และลักษณะการนำเสนอ ของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง มากกว่าผู้รับชมช่วงอายุอื่น ๆ และพบว่าผู้รับชมที่มีช่วงอายุ 33-37 และ 47 ปีขึ้นไปชื่นชอบ การออกแบบภาพถ่ายของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยาย เรื่อง *คนนอก* มากกว่าผู้รับชมช่วงอายุอื่น ๆ ส่วนการออกแบบภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* พบว่า ผู้รับชมที่มีช่วงอายุ 28-27 ปี มีความชื่นชอบมากกว่าผู้รับชมช่วงอายุอื่น ๆ

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้รับชมที่มีช่วงอายุ 33-37 มีความชื่นชอบข้อความประกอบเรื่อง, ลักษณะการนำเสนอและเนื้อเรื่องของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง น้อยกว่าผู้รับชมช่วงอายุอื่น ๆ

3. ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่อวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*

3.1. รอบการจัดเสวนาวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558

3.1.1. ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้ที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อน รับชมวรรณกรรมภาพถ่าย

เรื่อง *คนนอก*

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* พบว่าผู้รับชม 4 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย และมีผู้รับชม 2 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- น่าสนใจ วิธีการของวรรณกรรมภาพถ่ายน่าจะ ดึงดูดให้คนหันมาอ่านวรรณกรรมยากๆมากขึ้น
- การเล่าเรื่องราวสร้างสีและความรู้สึกประกอบกับคำพูดทำให้เกิดความรู้สึกและภาวะบางอย่าง ทึบ แน่น ร้อน และเห็นพ้องตามบางช่วง
- การใช้ภาพถ่ายประกอบคำเป็นวรรณกรรมภาพถ่ายจัดว่าน่าสนใจและทำได้ดี
- ค่อนข้างอึดอัดเมื่อใช้ตัวละครเป็นผู้หญิง เนื่องจากตีภาพว่าอุปนิสัยแบบนี้ต้องเป็นผู้ชายแน่นอน บางฉากเลือกใช้ Location (สถานที่) ในภาพขัดแย้งกับเนื้อเรื่อง เช่น ฉากตอนตัวเอกอยู่ในคุก แต่ภาพเป็นฉากอยู่ในลานกว้าง ข้อเสนอนี้เคลียร์แล้วในห้องเสวนา งานเขียนของกามูส์ค่อนข้างมีความลึกซึ้งอยู่แล้ว ถ้าภาพตีความลำบากอาจทำให้คนที่คิดจะเริ่มอ่านงานเขียนของเขาไม่ยอมอ่านได้
- รู้สึกว่าภาพถ่ายตรงตัวไปหน่อย คิดว่าถ้าใช้ภาพ abstract (นามธรรม) และเล่นกับแสงเงา น่าจะช่วยกับการเล่าเรื่องมากกว่านี้ ไม่ใช่ไม่ชอบแบบที่เป็นผู้หญิง แต่ตัวแบบมันเด็กและว่างเปล่าไป น่าจะมีการออกแบบ การจัดรูปหน้ากระดาษ ไม่น่าใช้ภาพ และมีคำบรรยาย
- โดยเนื้อหาของกามูส์น่าสนใจอยู่แล้ว ภาพประกอบช่วยให้สะท้อนใจลึกซึ้งมากขึ้น สามารถนำเรื่องยาก+ยาก = ง่ายขึ้นและน่าสนใจ ภาพถ่ายช่วยเพิ่มสุนทรียะในเนื้อหามากขึ้น

เรื่อง มนุษย์สองหน้า มหาวิทยาลัย CHULALONGKORN UNIVERSITY

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง มนุษย์สองหน้า พบว่าผู้รับชม 5 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย และมีผู้รับชม 1 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- ภาพสวยมากแต่คิดว่าภาพไม่ได้ช่วยเล่าเรื่องให้เข้าใจเรื่องมากขึ้น แต่มีส่วนช่วยเรื่องโทนของเรื่องและนัยยะที่เป็นนามธรรม
- ประทับใจในการตีความหมายของเนื้อเรื่อง มีมุมมองในการคิดมากขึ้น
- การใช้ภาพที่เปรียบเสมือนแทนความรู้สึกตัวละครทำได้อย่างดีถึงดีมาก
- เนื้อเรื่องและข้อความมีความเหมาะสมมาก ขอชมเชย

- ต้องให้ความสำคัญกับตัวอักษร การออกแบบตัวอักษร ย่อได้กว่านี้อีก ควรทอนคำให้สั้นกว่านี้
- ภาพถ่ายและการออกแบบมีความน่าสนใจและสวยงาม

3.1.2. ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้ที่ไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อนรับชมวรรณกรรมภาพถ่าย

เรื่อง คนนอก

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* พบว่าผู้รับชม 8 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย แต่มีผู้รับชม 2 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- การที่มีภาพถ่ายประกอบวรรณกรรมทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ง่ายมากขึ้น
- ส่วนตัวเราชอบภาพในเรื่องนี้ เราอ่านเป็นครั้งแรก เรารู้สึกสนใจ ในตัวของผู้เล่าเรื่อง ส่วนตัวเรา เราชอบความคิดของผู้เล่าเรื่อง อยากบอกว่า แม่เขาเสียชีวิตทำไมเขาไม่เสียใจ ตัวเราคิดว่า คนเรามีความรู้สึกต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ที่เราจะเลือกให้สิ่งที่เรามาอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตมากน้อยเพียงใด ทุกอย่างอยู่ที่ใจและความคิดเรา สีของภาพโทนสีอาจจะมีการสลับเข้ามาเรามองว่ามันดูมีอะไรนะ เราชอบเราว่าบางอย่างที่มันคุมโทนมากไปมันอาจจะดูหดหู่ไป มีสีบ้างก็ดูน่ารักดีนะ
- ประทับใจภาพถ่าย ผู้หญิงในภาพสื่ออารมณ์ทางสายตา สีหน้าได้ดี เนื้อเรื่องวรรณกรรมเข้าใจได้ง่าย เกิดภาพจินตนาการได้ง่าย
- เป็นแนวคิดมุมมองที่แตกต่าง ควรจะมีภาพ CU (ระยะใกล้) เพื่อเพิ่มอารมณ์ให้ผู้อ่าน น่าจะได้รับความรู้สึกต่อเรื่องอีกแบบหนึ่ง
- มีความคิดสร้างสรรค์ และน่าสนใจมาก
- ประทับใจเรื่องการเอา concept (ความคิดรวบยอด) ของเรื่องเขามาประกอบกันในการตีความผสมกับรูปภาพทำให้การนำเสนอมีความแปลกใหม่

- ภาพมีความน่าสนใจ รูปอาจเข้าใจยากสักหน่อย อาจทำให้ต้องดูหลายรอบ และโยงกับเนื้อหาคำบรรยาย
- บางภาพก็แทนคำได้ทั้งหมด แต่บางภาพก็ไม่สื่อถึงคำ เพราะคำเป็นคำที่เข้าใจยาก ภาพก็ Abstract (นามธรรม) มากตามไปด้วย ทำให้การตีความหรือเข้าใจเรื่องได้ยาก แต่จุดน่าสนใจก็คือ การเป็น Abstract ทั้งคู่อาจทำให้เราคิดไปถึงประเด็นอื่นได้
- Concept ชัดเจนแต่อ่านในบางจุดแล้วงง ภาพสื่อให้คนเข้าใจตรงกับเนื้อเรื่องได้ค่อนข้างเข้าใจยากในบางจุด สำหรับบุคคลที่ไม่ชอบอ่านวรรณกรรม
- ผลงานสรุปใจความได้ครบถ้วนแล้ว การใช้สี แสงเงา และprops (อุปกรณ์ประกอบฉาก) ที่สื่อถึงสัญลักษณ์บางอย่าง ให้เวลาน้อยไป
- เนื้อเรื่องทำออกมาได้ดี ทำให้ผู้ที่ไม่เคยอ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายแต่ตรงส่วนภาพค่อนข้างแปลกแยกจากเนื้อเรื่อง ดูเหมือนไม่กลมกลืนกัน ภาพดีมีการตีความ หากมีเวลาที่จะพิจารณาได้เพราะภาพแต่ละภาพมีความคิดที่ดีซับซ้อนต้องตีความ

เรื่อง มนุษย์สองหน้า

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง มนุษย์สองหน้า พบว่าผู้รับชม 7 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย และมีผู้รับชม 2 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- ใช้ น้ำ เป็นตัวแทนสื่อความหมายจากภาพได้ดี ภาพถ่ายมุม Close up (ระยะใกล้) องค์ประกอบของภาพ ชัดเจน สื่ออารมณ์ดี
- ความกล้าคิดกล้าทำกล้าสื่อสารในสื่อตัวเองคิดว่าและนำเสนอมันออกมาด้วยภาพ อาจจะดูยากไปนิดหนึ่ง แต่พอดูเรื่องที่สองเรื่องแรกดูง่ายกว่าเลย แต่ชอบการออกแบบภาพถ่ายเรื่องที่สองมากกว่า ประทับใจวิธีการนำเสนอ
- เรื่องการใช้น้ำเป็นองค์ประกอบ ถือว่าสร้างสรรค์ได้ดี
- ใช้สีและภาพได้ค่อนข้างลงตัว ชอบการนำเสนอ มีความน่าสนใจ และลึกซึ้ง
- ชอบภาพ สี มาก เนื้อเรื่องสะท้อนความเป็นจริง ที่เกิดขึ้นจริง

- ภาพสวยแต่ยังสื่อความร่วมกับคำ เนื้อหา ไม่ได้เท่าที่ควร อาจเกิดจากเนื้อหาอัดแน่นเกินไป
- เรื่องที่มานำเสนอง่ายต่อการเข้าใจ ทำให้เมื่อใช้ภาพที่เป็นหยดน้ำโดยไม่ต้องเป็นคนสามารถสื่อความหมายและสร้างจินตนาการกับเรื่องได้ง่ายกว่า
- รู้สึกแปลกแยกในการนำเสนอ มีช่องว่างให้คิดตีความได้มาก แต่ยากในการเข้าใจ
- ภาพสวยงามมีความเป็น abstract (นามธรรม) มากตีความหมายได้หลายอย่าง เนื้อเรื่องเข้าใจยากอาจจะด้วยมีความยึดเยื้อของข้อความ

3.2. รอบการจัดเสวนาวันที่ 17 มิถุนายน 2558

3.2.1. ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้ที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อน รับชมวรรณกรรมภาพถ่าย

เรื่อง คนนอก

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* พบว่าผู้รับชม 3 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย และมีผู้รับชม 1 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- เสียงทรงพลัง บางภาพรู้สึกไม่เกี่ยวพันกัน เช่น รัฐธรรมนูญ
- เป็นการเล่าเรื่องที่มีพลังและประกอบการอ่านออกเสียงเนื้อหาซึ่งช่วยเข้ามาประกอบรูปให้มีทิศทางมากขึ้น ในบางภาพข้อคิดที่ใส่เอาไว้ไม่ได้เป็นอะไรที่ชัดเจนมากแต่ก็เข้ากับความคิด absurd (ความไร้สาระ) ของกามูส์ ซึ่งจะเข้ากับคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้มาเท่านั้น
- ลักษณะการนำเสนอทำได้เยี่ยม สถานที่เหมาะสม เนื้อหาไม่เครียดเกินไป การประชาสัมพันธ์งานควรกว้างกว่าเดิม
- ออกจะชอบ Concept (ความคิดรวบยอด) นี้ แต่การนำเสนอออกจะคมไปสักนิด ซึ่งอาจจะทำให้ยากแก่การติดตามทั้งภาพและเสียง พุดง่าย ๆ คือฟังเสียงหลุด ภาพ ดูภาพหลุด ยาวไปเล็กน้อย

เรื่อง มนุษย์สองหน้า

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* พบว่าผู้รับชม 3 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

- ประทับใจรูปภาพที่ให้ความรู้สึกอิสระและคิดว่าเข้าถึงกับเนื้อเรื่องโดยไม่มีทิศทางและไม่ได้เจาะจงเข้าไปในความเชื่อพื้นฐาน
- ภาพงาม น้ำสีความหมายดีครับ
- ประทับใจภาพมิตรภาพที่เลือนรางมาก ให้ความรู้สึกถึงใจ

3.2.2. ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้ที่ไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อนรับชมวรรณกรรมภาพถ่าย

เรื่อง คนนอก

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* พบว่าผู้รับชม 5 ท่าน แสดงทัศนคติไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย และมีผู้รับชม 1 ท่านแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

- ประทับใจในเนื้อความและบทบรรยายมากครับ เสียงพากย์ด้วย หล่อเข้ม แต่ผมคิดว่าเรื่องของการตีความจะไม่ลื่นไหลเท่าเรื่องที่สอง
- คนบรรยายเรื่องสามารถบรรยายได้ดีมาก
- การบรรยายภาพวรรณกรรมเรื่องคนนอกทำให้รู้สึกเกี่ยวกับความดีและความชั่วชัดเจนจากการที่ใช้ภาพขาวดำ ในการแสดงออก การใช้ผู้หญิงในภาพทำให้รู้สึกตั้งคำถามว่าตัวละครในเรื่องเป็นเพศไหน ทำให้รู้ไม่ไหลลื่นในการฟังพร้อมดูภาพประกอบ
- ภาพประกอบ การนำเสนอ แสงเงา การบรรยายภาพ ภาพมีมิติ

- เสียงและภาพยังไม่ไปในแนวทางเดียวกัน ภาพถ่ายไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกจากวรรณกรรมได้อย่างเหมาะสม ทำให้ภาพที่เกิดลดทอนความกว้างและลึกของวรรณกรรม
- ประทับใจการเล่าเรื่อง

เรื่อง มนุษย์สองหน้า

ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามในการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง มนุษย์สองหน้า พบว่าผู้รับชม 4 ท่าน แสดงทัศนะไปในแนวทาง ชื่นชอบ และพึงพอใจต่อการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย

- ชอบที่ใช้หยดน้ำเป็นตัวดำเนินเรื่องมากๆ ครับ เพราะมันสามารถสื่อความหมายได้มากจากลูกเล่นต่างๆ อาทิเช่น การสะท้อนแสง ฉากหลัง เรื่องของสี รูปร่างของหยดน้ำ และคิดว่ามันตีความได้ง่ายกว่าเรื่องคนนอกมาก ทำให้สบายในการรับฟัง และผ่อนคลายได้มากกว่าและภาพกับบทบรรยายมีความสั่นไหวไปด้วยกัน เข้ากับเนื้อเรื่องมากกว่าเรื่องแรก
- การเล่าเรื่องสลับกันถึงสี่คนประกอบภาพถ่าย เข้าใจได้ค่อนข้างยาก การซึมซาบจึงทำได้ไม่ค่อยดีเท่าที่ควร
- ภาพถ่ายมาโคร น่าสนใจ และมีการใช้คู่สีที่ดี ภาพมีมิติ
- ภาพสวย บางรูปสามารถสื่อได้ดี แต่บางภาพไม่มีที่มาที่ไป ควรคิดถึงประเด็นในงานให้ละเอียดถี่ถ้วนขึ้น อธิบายเรื่องการเลือกภาพตัว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ 2 เรื่องได้แก่ *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* เป็นการวิจัยแบบสหวิธีการ โดยผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยตามลำดับขั้นของคำถามนำวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*
2. เพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสภาวะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 กระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ในด้านการเล่าเรื่องและการนำเสนอเป็นอย่างไร

การวิจัยเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ผู้วิจัยได้พบว่า ในกระบวนการสร้างสรรค์นี้มีขั้นตอนทั้งสิ้น 4 ขั้นตอน โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การคัดสรรและปรุงแต่งข้อความประกอบภาพถ่าย

ขั้นตอนการคัดสรรและปรุงแต่งข้อความประกอบภาพถ่ายจากนวนิยายทั้งเรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* นั้น ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการเดียวกันในการสร้างข้อความประกอบภาพถ่าย ผู้วิจัยจึงกล่าวสรุปการสร้างสรรค์ขั้นตอนนี้ของนวนิยายทั้ง 2 เรื่องร่วมกัน โดยการสร้างข้อความประกอบภาพถ่ายของนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยทั้งหมด 2 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1. การทำความเข้าใจในนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม

ผู้วิจัยทำความเข้าใจในนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมโดยการศึกษานวนิยายบทวิจารณ์ และงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายและอัลแบร์ กามูส์ เพื่อทำความเข้าใจในแนวทางของผู้ประพันธ์และแนวคิดที่สอดแทรกไว้ในนวนิยาย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาชีวประวัติของนักปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม และอ่านงานประพันธ์แนวอัตถิภาวนิยมจากนักปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยมท่านอื่น ๆ อาทิ ฌอง ปอล ซาทร์ และ ดอสโตเยฟสกี เป็นต้น เพื่อทำความเข้าใจในด้านอารมณ์และสาระสำคัญของแนวคิดอัตถิภาวนิยม

1.2. การคัดสรรและปรุงแต่งข้อความจากนวนิยาย

ขั้นตอนการคัดสรรและปรุงแต่งข้อความจากนวนิยายนี้เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยทำการคัดสรรข้อความในช่วงตอนที่มีแนวความคิดของผู้ประพันธ์สอดแทรกอยู่มาใช้ โดยใช้แนวทางจากข้อที่ 1.1. และนำมาดัดแปลงให้สั้น กระชับ ด้วยวิธีการ การใช้คำแทน ตัดความ รวบความและเรียงถ้อยคำใหม่ เพื่อความเหมาะสมในรูปแบบการนำเสนอ ถึงแม้จะมีการดัดแปลงข้อความ แต่ผู้วิจัยยังคงซึ่งการเล่าเรื่อง แก่นเรื่องและสุนทรียภาพของเรื่องจากนวนิยายไว้ให้มากที่สุด ถึงแม้ในตอนแรกผู้วิจัยจะใช้ข้อความที่มีความยาวมากเกินไป แต่เมื่อผู้วิจัยได้เขียนเรื่องย่อจึงมองเห็นภาพรวม และลดทอน ดัดแปลงข้อความให้มีขนาดลดลงได้มากขึ้น แต่ยังคงสาระสำคัญของนวนิยายเอาไว้ตามเดิม

ในการดัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงข้อความทั้งหมด 3 รอบ จนได้ข้อความทั้งหมด 52 ข้อความหลัก 65 ข้อความย่อย ส่วนการดัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงข้อความทั้งหมด 4 รอบ จนได้ข้อความทั้งหมด 39 ข้อความหลัก 50 ข้อความย่อย ซึ่งการดัดแปลงข้อความของนวนิยายทั้งเรื่องมีวิธีการคล้ายคลึงกัน โดยเริ่มจากการคัดลอกข้อความจากนวนิยายและเริ่มดัดแปลงด้วยวิธีการใช้คำแทน ตัดความ รวบความและเรียงความใหม่ จนได้ข้อความที่มีขนาดเหมาะสมและสื่อความหมายได้ ต่างกันที่การดัดแปลงข้อความจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มีจำนวนครั้งของการดัดแปลงมากกว่าเนื่องจากการดัดแปลงไปพร้อมกับการสร้างสรรค์ภาพถ่าย นอกจากการดัดแปลงข้อความด้วยวิธีดังกล่าวแล้วในเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยได้มีการดัดแปลงชื่อของตัวละคร โดยใช้การบรรยายความสัมพันธ์ทั่วไปของตัวละครอื่น ๆ กับตัวละครเอกและการใช้สรรพนามแทนการเรียกชื่อตัวละครในเรื่อง

2. การแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่าย

ขั้นตอนของการแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายของนวนิยาย 2 เรื่อง มีขั้นตอนที่แตกต่างกัน โดยการแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* เริ่มจากการตีความจากข้อความแต่ละข้อความเพื่อถอดแก่นสารัตถะออกมา แล้วออกแบบสัญลักษณ์และท่าทางต่าง ๆ ของตัวละครมาใช้เพื่อให้เกิดเป็นภาพที่สื่อความหมายตามที่ผู้วิจัยถอดความออกมา และเขียนเป็น Storyboard เพื่อใช้เป็นแนวทางในการถ่ายภาพ ซึ่งขั้นตอนนี้ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อยได้แก่ (1) การคัดเลือกตัวละคร ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเปลี่ยนเพศของตัวละครจากชายเป็นหญิง โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้ชมสะท้อนภาพตัวละครเป็นบุคคลที่ไม่เจาะจงคุณลักษณะภายนอก ทั้งเพศ รูปร่างหน้าตา เพื่อแสดงให้ผู้ชมเห็นว่าเหตุการณ์ในเรื่องสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังดัดแปลงตัวละครอื่น ๆ โดยการตัดคุณลักษณะภายนอกของตัวละครทุกตัวออกหมด แต่ยังคงบทบาทและคุณลักษณะภายใน ความคิด ของตัวละครไว้ตามนวนิยาย เพื่อให้ผู้ชมได้เติมจินตนาการในงานได้ด้วยตนเอง และ (2) คือ การใช้สัญลักษณ์และท่าทางเพื่อสื่อความหมายในภาพ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายในสองระดับคือ ในระดับความหมายโดยตรง เช่น การแสดงสีหน้า และความหมายโดยนัย เช่น ดอกกุหลาบ แสดงถึง ความรัก โดยผู้วิจัยได้แสดงตัวอย่างความหมายของสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยได้เลือกสรรมาใช้ไว้ข้างต้น ซึ่งสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยออกแบบนั้นแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ การแต่งกายของตัวละคร สถานที่ที่เลือกใช้ในการถ่ายภาพ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในภาพถ่าย ซึ่งในกลุ่มสุดท้ายนี้ยังแบ่งออกเป็น สัญลักษณ์ต่อเนื่อง เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในเกือบทุกภาพ มีทั้งหมด 3 อย่างคือ กุญแจมือ ผ้าปิดปาก และหุ่นไล่กา สัญลักษณ์ไม่ต่อเนื่อง เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏเฉพาะแต่ละภาพแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสิ่งที่ต้องการแสดงออกอันมีวัตถุประสงค์มาจากการตีความแต่ละข้อความของนวนิยาย โดยภาพถ่ายส่วนใหญ่ผู้วิจัยออกแบบให้มีสีขาวดำเพื่อให้ผู้รับชมเติมแต่งสีสันในภาพด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาพทิวทัศน์ซึ่งเป็นภาพสี เพื่อก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกร่วมกับข้อความด้วย

ส่วนการแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เริ่มจากการตีความจากข้อความแต่ละข้อความเพื่อถอดแก่นสารัตถะออกมา อันมีกระบวนการสร้างสรรค์ในขั้นตอนแรกๆ คล้ายคลึงกับนวนิยายเรื่อง *คนนอก* และแม้ในเรื่องนี้การแปลความจะประกอบไปด้วย 2 ขั้นตอนย่อย เช่นการแปลความจากข้อความเป็นภาพถ่ายของนวนิยายเรื่องแรก แต่รายละเอียดของขั้นตอนย่อยนั้นมีแตกต่างกัน คือ (1) การค้นหาแนวทางในการสร้างสรรค์ภาพ เริ่มจากการตั้งต้นด้วยเงื่อนไขที่จะสร้างสรรค์ภาพที่มีความแตกต่างไปจากวรรณกรรมภาพถ่ายในเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยมองหาภาพในช่วงเลนส์ต่าง ๆ จึงได้ลักษณะภาพช่วงเลนส์มาโครมาใช้ในการ

สร้างสรรค์ เพราะว่าภาพในลักษณะนี้เป็นภาพที่ถ่ายทอดรายละเอียดในมุมมองเล็ก ๆ โดยทั่วไปเราจะไม่ได้สังเกตเห็น ซึ่งลักษณะภาพเช่นนี้น่าจะสอดคล้องกับเนื้อเรื่องในนวนิยายที่เป็นการถ่ายทอดสิ่งเล็ก ๆ แต่กระทบไปถึงสิ่งสากล อุปสรรคถัดมาคือเรื่องการคิดตัวดำเนินเรื่องแต่ได้หมดไป เมื่อผู้วิจัยมองเห็นลักษณะพิเศษของ น้ำ ที่มีความลื่นไหลไปตามรูปทรง มีสถานะทั้งของแข็ง ของเหลว และแก๊ส ลักษณะของน้ำเหล่านี้คล้ายกับมนุษย์สองหน้าในนวนิยายมาก และเป็นที่น่าทึ่ง ผู้วิจัยจึงตัดสินใจนำน้ำมาเป็นตัวดำเนินเรื่องเมื่อได้มุมมองภาพและตัวดำเนินเรื่องแล้วจึงเข้าสู่ขั้นตอนที่ (2) คือการใช้น้ำและสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายในภาพถ่าย เริ่มจากผู้วิจัยนำข้อความที่ดัดแปลงครั้งที่ 2 มาใช้ในการแปลงข้อความเป็นภาพถ่าย และมีการดัดแปลงข้อความในการดัดแปลงครั้งที่สามและสี่ไปพร้อมๆกับการสร้างสรรค์ภาพถ่าย โดยแบ่งสัญลักษณ์ที่ใช้เพื่อสื่อความหมายในภาพถ่ายเป็น 3 กลุ่มได้แก่ รูปแบบและรูปร่างของน้ำ, สี และองค์ประกอบอื่น ๆ

3. การสร้างสรรค์ภาพถ่าย

ประเภทของภาพถ่ายที่ผู้วิจัยเลือกใช้ใช้นั้นคือ ภาพถ่ายดิจิทัล เพื่อสะดวกในการปรับเปลี่ยนและตกแต่งสีภายในภาพ ซึ่งขั้นตอนของการสร้างสรรค์ภาพถ่ายเป็นวรรณกรรมภาพถ่ายของนวนิยาย 2 เรื่อง มีขั้นตอนที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงแยกขั้นตอนนี้ออกเป็น 2 ส่วนตามเรื่องของนวนิยายดังนี้

3.1. การสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก*

การสร้างสรรค์ในขั้นตอนนี้ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอนย่อยได้แก่ (1) ขั้นตอนก่อนการถ่ายภาพนิ่ง เริ่มจาก การเตรียมนักแสดง ผู้วิจัยได้ปูพื้นฐานตัวละครให้แก่นักแสดงโดยการเล่าถึงความหมาย จุดประสงค์ และลักษณะงานให้กับนักแสดง พร้อมทั้งอธิบายแก่นเรื่องและเนื้อหาโดยรวม แก่นนักแสดงทั้ง 3 คน เพื่อให้นักแสดงได้สื่อสารความเป็นตัวละครออกมาได้มากที่สุด และ การเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก (2) ขั้นตอนการถ่ายภาพ ผู้วิจัยเลือกถ่ายโดยใช้ไฟล์ RAW ในการบันทึกภาพ และบันทึกภาพเป็นภาพสี RGB เพื่อเก็บสีของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ ก่อนจะนำไปเปลี่ยนเป็นภาพขาวดำในขั้นตอนต่อไป และเริ่มถ่ายภาพในสตูดิโอก่อนแล้วจึงเก็บภาพนอกสตูดิโอ ระหว่างการถ่ายมีการกำกับนักแสดงและอุปกรณ์ประกอบฉากให้เป็นไปตาม Story board แต่พบว่าบางภาพไม่สามารถถ่ายเป็นภาพนิ่งได้จึงมีการเปลี่ยนท่าทางของนักแสดงและตำแหน่งของอุปกรณ์ในบางฉาก และ (3) ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพผู้วิจัยนำภาพทั้งหมดมาคัดเลือก ท่าทางตัวละคร การวางเฟรม แสง ซึ่งในบางภาพผู้วิจัยยังมองเห็นข้อบกพร่องอยู่ จึง

วางแผนถ่ายภาพแก้ไขข้อบกพร่องในการถ่ายครั้งต่อไป เมื่อคัดเลือกภาพถ่ายแล้ว ผู้วิจัยจึงนำภาพถ่ายมาสร้างสรรค์สี การจัดวางโดยใช้เทคนิคการซ้อนภาพ ตัดภาพ ด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop รวมภาพทั้งหมด 67 ภาพ

3.2. การสร้างสรรค์ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า*

การสร้างสรรค์ในขั้นตอนนี้ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอนย่อยได้แก่ (1) ขั้นตอนก่อนการถ่ายภาพนิ่ง เนื่องจากผู้วิจัยใช้น้ำดำเงินเรื่องจึงเริ่มจากการเตรียมอุปกรณ์ อาทิ สี น้ำมัน น้ำยาล้างจาน และสัญญาณอื่นๆที่ใช้เป็นองค์ประกอบในภาพถ่าย (2) ขั้นตอนการถ่ายภาพ ผู้วิจัยเลือกถ่ายภาพสี RGB เพราะต้องการใช้สีเป็นสัญญาณในการสื่อสาร การดำเนินเรื่องด้วยน้ำที่มีน้ำมีรูปร่างมากมาย และไม่สามารถบังคับได้แน่นอนมากนัก จึงมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อเสียคือ ไม่สามารถกำหนดรูปร่างได้แน่นอน ข้อดีคือ ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่จากการที่น้ำไหลลื่นไปตามผิวสัมผัสที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยถ่ายภาพหยดน้ำรูปร่างต่าง ๆ ที่โดยรวมยังอยู่ในลักษณะที่สื่อความหมายตามข้อความไว้หลาย ๆ ภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้เทคนิคการถ่ายภาพมาโคร ได้แก่ การใช้ไฟแฟลชเพิ่มมิติและอารมณ์ของภาพ และการสร้างภาพสะท้อนในหยดน้ำเข้ามาช่วยสร้างสรรค์ภาพถ่ายด้วย ระหว่างขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ฉากด้วย น้ำ สี และอุปกรณ์ประกอบภาพให้เป็นไปตาม Storyboard แต่เมื่อนำภาพถ่ายมาวางกับข้อความแล้วภาพยังไม่สื่อสารได้เท่าที่ควร จึงมีการเปลี่ยนแปลง Storyboard ระหว่างถ่ายในบางฉาก และ (3) ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพ ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพผู้วิจัยนำภาพทั้งหมดมาคัดเลือกด้วยการพิจารณาเรื่อง การวางเฟรม แสงของภาพ ตลอดจนองค์ประกอบรูปร่างของสัญญาณต่าง ๆ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำภาพต่าง ๆ มาตกแต่งและออกแบบในโปรแกรม Adobe Photoshop รวมภาพทั้งหมด 51 ภาพ

4. การจัดการนำเสนอและเสวนาวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า*

ผู้วิจัยได้นำวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ ทั้ง 2 เรื่อง แสดงต่อผู้รับสารเพื่อประเมินผลสุนทรียภาพ และสาระัตถะของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับจากวรรณกรรมภาพถ่าย โดยมีรูปแบบการนำเสนอ 2 รูปแบบได้แก่ (1) รูปแบบการจัดเสวนา มีการจัดเสวนาทั้งหมด 2 รอบ โดยมีผู้ร่วมเสวนารอบละ 10 คน การจัดเสวนาทั้งสองวันมีรูปแบบเหมือนกัน โดยผู้วิจัยแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายในรูปแบบสไลด์ภาพซึ่งภายใน 1 สไลด์ประกอบด้วยภาพถ่ายและข้อความประกอบภาพถ่าย และให้ผู้ร่วมเสวนาร่วมอ่านพร้อมกันผ่าน

คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก โดยในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง มนุษย์สองหน้า ได้มีการอ่านออกเสียง (Reading aloud) ร่วมกัน ส่วนรูปแบบที่ (2) คือการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย โดยผู้วิจัยได้ออกแบบการนำเสนอแยกเป็น 3 ส่วน คือ การออกแบบการนำเสนอภาพถ่าย ผู้วิจัยออกแบบการนำเสนอภาพถ่ายด้วยสไลด์ภาพทั้ง 2 เรื่อง โดยไม่มีข้อความประกอบในสไลด์ การออกแบบการอ่านข้อความประกอบภาพถ่าย ผู้วิจัยออกแบบให้มีผู้อ่านอ่านออกเสียงข้อความประกอบภาพถ่ายแทนการให้ผู้อ่านอ่านจากตัวอักษรบนสไลด์ภาพด้วยตัวเองเหมือนกันทั้งสองเรื่อง แม้ลักษณะของการอ่านประกอบภาพถ่ายของวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่องแตกต่างกันในวิธีการ แต่มีแนวความคิดเช่นเดียวกันคือ การสร้างสภาวะที่ไม่จำเพาะเจาะจงระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเพศสภาพ ซึ่งเน้นใช้เสียงเรียบง่าย แต่ในน้ำเสียงมีการตีความหรือแสดงออกถึงความเข้าใจตัวละครในเนื้อเรื่อง และไม่เน้นอารมณ์ใด ๆ มากนัก และเพิ่มความรู้สึกเป็นสากลสภาวะ โดยในเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยใช้เสียงเพศชายสลับกับภาพตัวละครเพศหญิง และในเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้วิจัยใช้เสียงอ่านประกอบทั้งเพศหญิงและชาย รวมทั้งสิ้นเสียง และการออกแบบส่วนสุดท้ายคือ การออกแบบแสงในห้องนำเสนอ ส่วนนี้ผู้วิจัยออกแบบแสงในลักษณะของห้องนำเสนอภาพถ่าย และใช้แสงสีอุ่น (Warm light) ในการจัดแสงเท่านั้น

หลังการจัดการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 รูปแบบ ได้มีการจัดเสวนา เพื่อให้ผู้รับชมทั้งผู้เชี่ยวชาญ และบุคคลทั่วไปร่วมสอบถามและแสดงความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่ายทั้งสองเรื่อง พร้อมแจกแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวัดผลสุนทรียะและสาร์ตละที่ผู้รับชมได้จากวรรณกรรมภาพถ่ายรวมทั้งสิ้น 57 ชุด แล้วนำไปประมวลผลทางสถิติด้วยโปรแกรมสถิติประยุกต์ (SPSS) ดังแสดงผลการประเมินและความคิดเห็นจากผู้ชมในหัวข้อถัดไป

คำถามจำวิจัยข้อที่ 2 การประเมินผลสุนทรียภาพและสาร์ตละของปรัชญาอัตถิภาวนิยมที่ผู้รับสารได้รับในวรรณกรรมภาพถ่ายเป็นอย่างไร

ผลการประเมินจากการจัดเสวนาหลังรับชมการแสดง (Post Talk) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ของผู้รับชมที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมทั่วไปทั้งหมด 57 คน จากการนำเสนอทั้ง 3 รอบ เป็นดังนี้

1. ทิศนคติจากผู้ร่วมเสวนา

ผู้รับชมที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ และผู้ชมทั่วไปแสดงความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในวรรณกรรม ภาพถ่าย ดังนี้

การจัดการนำเสนอวันที่ 17 มิถุนายน 2558 คุณพรเทพ เพชรสัมฤทธิ์ ได้ตั้งประเด็นคำถาม ถึงลักษณะการนำเสนอถึงความสำคัญของภาพในฐานะที่เป็นตัวบท (text) อย่างหนึ่งว่า ทำไมถึงเรียก ตนเองว่าวรรณกรรมภาพถ่าย ทำไมไม่เรียกว่าภาพถ่ายจากวรรณกรรม เพราะภาพถ่ายสามารถเล่า เรื่องได้ด้วยตัวมันเอง แต่เมื่อมานำเสนอประกอบเสียงทำให้รู้สึกเหมือนถูกตีกรอบว่าภาพแต่ละภาพ ต้องหมายถึงตามข้อความ

แต่จากภาพรวมของความสัมพันธ์ในการสื่อความหมายของภาพกับเนื้อเรื่อง ผู้ร่วมเสวนา 2 คน แสดงทัศนะสอดคล้องกันว่า ภาพถ่ายกับเนื้อเรื่องมีความสอดคล้องกันดีสามารถเข้าใจถึง รายละเอียดของสัญลักษณ์ในภาพ แม้จะมีความซับซ้อนแต่เป็นความซับซ้อนตามรายละเอียดในเนื้อเรื่อง ซึ่งเมื่อนำมารวมกันแล้วทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น และมีผู้ร่วมเสวนาอีก 2 คน แสดงทัศนะว่าใน รายละเอียดของภาพมีความซับซ้อนและเข้าใจได้ยาก แต่โดยรวมเข้าใจถึงความคิดรวบยอดที่ผู้วิจัย ต้องการนำเสนอได้ (สุกัญญา สมไพบูลย์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558 และชาติยา แก้วโย, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ผู้ร่วมเสวนา 2 คนซึ่งเป็นผู้ที่เคยอ่านนวนิยายเรื่อง *คนนอก* มาก่อนแสดงทัศนะสอดคล้องกันว่ามีการถ่ายทอดถึงแก่นของเรื่องได้ดี และผู้ร่วมเสวนาจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่เคยอ่านงาน ประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ มาก่อน แสดงทัศนะต่อประเด็นการนำเสนอต่าง ๆ ที่ได้รับจาก วรรณกรรมภาพถ่าย อาทิ ความเข้าใจในสิทธิของความสำเร็จของแต่ละบุคคล, ความแตกต่างระหว่าง ตัวละครกับสังคม, ความสำคัญที่คนอื่นมอบให้เรากับความสำคัญที่ตัวเรามอบให้ตนเองบางครั้งก็ แตกต่างกัน ซึ่งประเด็นเหล่านั้นสอดคล้องกับประเด็นตามเนื้อเรื่องตามที่ผู้วิจัยตีความออกมา นอกจากนี้วรรณกรรมภาพถ่ายยังสร้างความแตกต่างทางความคิดเดิมของนักวิทยาศาสตร์ท่านหนึ่ง แต่กระนั้นด้วยวัยวุฒิจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดเดิมของตนไปได้ (จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, พิพัฒน์ นพศิริวงศ์, สุกัญญา สมไพบูลย์ และศรุต ศิลแจ่มใส, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558, ชาติยา แก้วโย, เรวดี พจนบรรพต และสมรรถพล วิทวัสกุล, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558 และทวิศักดิ์ บุญเกิด, *สัมพันธ์*, 18 มิถุนายน 2558)

ด้านข้อความประกอบภาพ ผู้ร่วมเสวนาหนึ่งคนซึ่งชื่นชอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ แสดงทัศนะว่าพบความขัดแย้งขึ้นระหว่างเพศชายในข้อความกับเพศหญิงในภาพถ่าย และด้วยความเห็นของผู้ร่วมเสวนาคนอื่น ๆ จึงเห็นว่าควรปรับคำว่า สมณะเป็นนักบวช แต่ผู้ร่วมเสวนาหนึ่ง

คนซึ่งเคยอ่านนวนิยายเรื่องนี้มาก่อน ไม่รู้สึกถึงความขัดแย้งดังกล่าวแต่กลับรู้สึกว่าการสลับไปมาของเพศก่อให้เกิดสภาวะสากล สามารถเกิดขึ้นกับเพศใดก็ได้ และในการนำเสนอในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้วิจัยไม่ได้ปรับแก้ ในส่วนนี้ หากแต่ไม่มีผู้รับชมท่านใดแสดงทัศนคติต่อการใช้ถ้อยคำในส่วนนี้เพิ่มเติม อาจเป็นเพราะในการจัดเสวนาวันที่ 13 มิถุนายน 2558 การนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง คนนอก เป็นการอ่านตัวตนเองของผู้เข้าร่วมเสวนา ผู้อ่านจึงพบขอบกพร่องในส่วนนี้ได้ชัดเจนกว่า (นิธิ นิธิเอียวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558 และกาญจณณ์คณิง เนตรศรีทอง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ผู้ร่วมเสวนา 3 ท่าน แสดงทัศนคติสอดคล้องกันว่า ข้อความประกอบภาพเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มีความยาวมากเกินไป อาจเป็นปัญหาต่อการนำเสนอภาพถ่ายไปพร้อมกัน และอาจทำให้ภาพสื่อความหมายได้ไม่ครบถ้วน กระนั้นความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถาม รอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 กลับพบว่าผู้รับชมชื่นชอบข้อความประกอบภาพจากเรื่องนี้ (จिरยุทธ์ สินธุพันธุ์, นิธิ นิธิเอียว สกุล และปอรรักษ์ ยอดเนร, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

ด้านการใช้หยดน้ำเป็นตัวดำเนินเรื่องในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้ที่ไม่เคยอ่านนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มาก่อน 2 คน ได้แสดงทัศนคติต่อความสัมพันธ์ในการสื่อความหมายของภาพกับเนื้อเรื่องของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ว่า การใช้น้ำในภาพถ่ายทำให้เกิดความเข้าใจภาพถ่าย และเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจน และผู้ร่วมเสวนา 3 คนที่ชื่นชอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ แสดงทัศนคติสอดคล้องกันถึงความเหมาะสมในการใช้ภาพหยดน้ำแทนมนุษย์สองหน้า ด้วยเหตุผลที่ว่า นวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* เป็นการแก้แค้นของกามูส์ที่มีต่อคำภีร์ไบเบิล ตลอดทั้งเรื่องพูดถึงการถือกำเนิด ซึ่งน้ำใช้สื่อแทนการเกิดอยู่แล้วในศาสนาคริสต์ หากจะเข้าพิธีรับศีลต้องจุ่มน้ำก่อน ดังนั้นหยดน้ำจึงถือเป็นการเล่าเรื่องอยู่แล้ว ทั้งร่างกายมนุษย์ยังประกอบไปด้วยน้ำถึง 70 % ภาพสะท้อน มุมแสงต่าง ๆ หรือการหักเหทำให้เกิดเงาที่ซ่อนอยู่ในหยดน้ำ และน้ำยังมีความลื่นไหลเหมือนมนุษย์สองหน้า ไม่ว่าจะมองในด้านกายภาพหรือลักษณะทางนามธรรม น้ำคือสิ่งที่เหมาะสมต่อการนำมาใช้เล่าเรื่องจากนวนิยายเรื่องนี้ (นิธิ นิธิเอียวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558, นันทพร ดิลกานนท์, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558 และพงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ส่วนด้านการใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่องในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ผู้ร่วมเสวนา 2 คน แสดงทัศนคติสอดคล้องกันไปในทางที่เห็นด้วยกับการใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง *คนนอก* แต่มีการตีความเหตุที่เป็นตัวละครเพศหญิงต่างไปจากผู้วิจัย โดยมองเห็นว่า เพศ

หญิงเป็นเพศที่ถูกกดขี่ทางสังคมเช่นเดียวกับตัวละครเอกในนวนิยาย จึงเป็นสื่อแทนคำว่าคนนอกได้ แต่มีผู้ร่วมเสวนาอีกหนึ่งคนซึ่งเป็นผู้ที่เคยอ่านนวนิยายเรื่องนี้มาก่อนกลับรู้สึกติดขัดกับภาพเพศหญิง เนื่องจากติดความรู้สึกเก่าถึงความกร้านของเพศชายในนวนิยายอยู่ กระนั้นแม้จะมีการตีความถึงการ ใช้ภาพเพศหญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่องไปในด้านอื่น ๆ แต่มีผู้ร่วมเสวนาอีกหนึ่งคนแสดงทัศนะถึง ความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจงในการใช้ตัวละครเพศหญิง เช่นเดียวกับแนวคิดของผู้วิจัย นอกจากนี้ผู้ ร่วมเสวนาหนึ่งคนแสดงทัศนะ ถึงประโยชน์ในการใช้เพศหญิงเพื่อตีความทางปรัชญาอัตถิภาวนิยม เนื่องจากนักปรัชญาแนวนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อีกทั้งแนวปรัชญาเน้นประสบการณ์ เน้นการมี ตัวตน ปรัชญาจึงถูกถ่ายทอดออกมาจากประสบการณ์ของเพศชาย การเรียนปรัชญาอัตถิภาวนิยมจึง มักมีปัญหาการมองภาพเป็นเพศหญิง ซึ่งงานนี้มีการใช้เพศหญิงในการตีความซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ดี (จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, นิธิ นิธิเอียวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558, กาญจน์คณิง เนตรศรีทอง, 14 มิถุนายน 2558, พงษ์กรณ์ วีรพิพรรธน์ และวิริตดา ศรีรัตนนา, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

อย่างไรก็ตามด้านการออกแบบภาพถ่ายผู้ร่วมเสวนาหนึ่งคน แสดงทัศนะต่อการออกแบบ ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ว่าภาพ Abstract หลายภาพที่ไม่มีหรือไม่เห็นตัวละครชัดเจน อาจจะทำให้เรื่องของภาพได้ดีกว่า เพราะเมื่อเห็นหน้าก่อให้เกิดความรู้สึกจำเพาะเจาะจงมากเกินไป ส่วนเรื่องโทนสีของภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ผู้ร่วมเสวนา ให้ทัศนะถึงความขัดแย้งของชุด ภาพที่ไม่เป็นไปในโทนเดียวกัน โดยผู้ร่วมเสวนาคนหนึ่งได้ตั้งประเด็นถึงการเปลี่ยนโทนภาพจากสีขาว ดำเป็นภาพสีสีว่าจะส่งผลกระทบต่อผู้รับชม ผู้ร่วมเสวนาอีกคนจึงให้เหตุผลว่าการใช้ภาพขาว ดำ เพื่อต้องการให้ผู้รับชมเต็มใจเข้าไปด้วยตนเองซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของผู้วิจัย กระนั้นใน ภาพบางภาพที่มีสีปะปนอยู่ ผู้ร่วมเสวนาที่เคยอ่านนวนิยายเรื่องนี้ แสดงทัศนะถึงความชอบในการใช้ สีเพื่อสื่อถึงความร้อนจากเนื้อเรื่อง แต่มีความคาดหวังว่าน่าจะมีภาพสีที่สื่อถึงความร้อนเพิ่มอีก กระนั้นแม้จะไม่มีภาพสีเพิ่มเติมแม้จะเป็นขาวดำ โดยรวมก็รู้สึกได้ถึงความร้อน ซึ่งมีทัศนะสอดคล้อง กับผู้ร่วมเสวนาอีกคนหนึ่ง (จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558, กาญจน์คณิง เนตรศรีทอง, ชโลธร จันทะวงศ์, ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสง, วณิชชา ภราดรสุธรรม และ ศราวุธ กุลราช, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

การออกแบบภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้ร่วมเสวนาหนึ่งคนให้ทัศนะว่าชอบ ภาพเรื่อง *คนนอก* มากกว่าเพราะภาพเรื่องนี้มีองค์ประกอบของภาพที่เกิดจากการนำสิ่งอื่นเข้ามา Retouch (ตกแต่ง) แต่ในสีสันและการวางองค์ประกอบในการถ่ายภาพเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ถือว่าดี และมีความหลากหลายมากกว่าเรื่อง *คนนอก* กระนั้นผู้ร่วมเสวนา 3 ท่านแสดงทัศนะสอดคล้องกันว่า ชอบภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ที่มีลักษณะของภาพแบบ Abstract (นามธรรม) เพราะทำให้เกิด

จินตนาการได้กว้างไกล (กาญจน์คณิง เนตรศรีทอง, จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, ชโลธร จันทะวงค์, ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสวาง, เสวนา, 14 มิถุนายน 2558)

ผู้ร่วมเสวนาอีกหนึ่งคนได้แสดงทัศนะต่อการออกแบบภาพถ่ายว่าทำให้เกิดความรู้สึกไปถึงเนื้อเรื่องได้ และยังตั้งประเด็นต่อผู้วิจัยถึงการออกแบบภาพถ่ายว่ามีภาพใดหรือไม่ที่ออกแบบมาเพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกโดยไม่เน้นการตีความเพื่อให้รู้สึกผสมผสานไปกับเรื่อง ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายว่ามีภาพเช่นนั้นพร้อมยกตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าประเด็นนี้เป็นคำถามที่สอดคล้องกับแนวทางการสร้างสรรค์ของผู้วิจัย นอกจากนี้ความขัดแย้งของสถานที่ระหว่างข้อความกับภาพถ่าย เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยออกแบบไว้และพบว่า ผู้ร่วมเสวนา 2 ท่าน พบเห็นข้อขัดแย้งนี้ระหว่างการอ่านวรรณกรรมภาพถ่าย (ปอรัมภ์ ยอดเณร, พศิน ศรีพนารัตนกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558 และชยันต์ ไชยพร, เสวนา, 17 มิถุนายน 2558)

ส่วนในการนำเสนอรอบวันที่ 17 มิถุนายน ผู้ร่วมเสวนาหนึ่งคน แสดงทัศนะต่อภาพรวมขององค์ประกอบต่าง ๆ ในการนำเสนอว่าองค์ประกอบแต่ละส่วนมากจนเกินไป ควรลดทอนส่วนอื่น ๆ และเน้นการนำเสนอภาพให้มากขึ้น อีกทั้งผู้ร่วมเสวนาอีกคนเสนอแนะเกี่ยวกับความยากของปรัชญากับแนวทางการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายว่า ปรัชญาอัตถิภาวนิยมเป็นเรื่องที่ยากเกินไปซึ่งถ้าจุดประสงค์เน้นที่ตัวผู้ประพันธ์อาจทำให้งานถูกลดทอนลงได้

1 ทศนคติจากแบบสอบถาม

ผลการประเมินหลังการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 รูปแบบ ผ่านแบบสอบถาม พบว่า ผู้รับชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงถึงร้อยละ 61.4 ของผู้รับชมทั้งหมดและมีแนวโน้มชื่นชอบองค์ประกอบวรรณกรรมภาพถ่ายมากกว่าเพศชาย ผู้รับชมส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 23-27 ปี คิดเป็นร้อยละ 35 ของผู้รับชมทั้งหมด รองลงมาคือ 18-22 ปี คิดเป็นร้อยละ 26 ของผู้รับชมทั้งหมด มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 49 ของผู้รับชมทั้งหมดรองลงมา คือ สูงกว่าระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 44 ของผู้รับชมทั้งหมด ผู้รับชมมากกว่าร้อยละ 50 เคยรู้จักอัลแบร์ กามูส์ แต่ผู้รับชมร้อยละ 51 ไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อน ซึ่งแนวโน้มของผู้ที่เคยอ่านมาก่อนชื่นชอบองค์ประกอบวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มากกว่า ผู้ที่ไม่เคยอ่าน หลังจากรับชมการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายพบว่าผู้รับชมอยากอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ถึงร้อยละ 82 ของผู้รับชมทั้งหมด ซึ่งผู้ชมกลุ่มนี้มีแนวโน้มความชื่นชอบองค์ประกอบวรรณกรรมภาพถ่ายสูงกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่อยากอ่าน

การประเมินผลความชื่นชอบในองค์ประกอบการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่อง ของรอบการนำเสนอแบบการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายร่วมกันผ่านสไลด์ประกอบข้อความ (รอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558) พบว่า ผู้รับชมชื่นชอบ การออกแบบภาพถ่าย มากที่สุด ส่วนในรอบการ นำเสนอภาพถ่ายผ่านสไลด์โดยมีผู้อ่านข้อความประกอบภาพ (รอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558) พบว่า ผู้รับชมชื่นชอบ ข้อความประกอบภาพมากที่สุด ส่วนการประเมินความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการ ร่วมอ่านและนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* พบว่า รอบการนำเสนอแบบการอ่าน วรรณกรรมภาพถ่ายร่วมกันผ่านสไลด์ประกอบข้อความ มีความเห็นต่อทุกองค์ประกอบอยู่ในเกณฑ์ ดี ส่วนรอบการนำเสนอภาพถ่ายผ่านสไลด์โดยมีผู้อ่านข้อความประกอบภาพพบว่ามี 6 องค์ประกอบอยู่ใน เกณฑ์ ดี และอีก 4 องค์ประกอบอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ โดยการนำเสนอทั้ง 3 รอบพบว่า ความคิดเห็น ต่อสุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายได้ค่าเฉลี่ย สูงสุด นอกจากนี้ในรอบการนำเสนอ ภาพถ่ายผ่านสไลด์โดยมีผู้อ่านข้อความประกอบภาพ ความคิดเห็นต่อ การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกลึกไม่จำเพาะเจาะจง ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดเช่นกัน ส่วนเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* พบว่า ความคิดเห็นต่อทุกองค์ประกอบอยู่ในเกณฑ์ ดี ทั้ง 3 รอบการนำเสนอ โดยรอบการนำเสนอ แบบการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายร่วมกันผ่านสไลด์ประกอบข้อความ ความคิดเห็นต่อภาพถ่ายช่วย เพิ่มความสนใจในนวนิยายได้ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ส่วนรอบการนำเสนอภาพถ่ายผ่านสไลด์โดยมีผู้อ่าน ข้อความประกอบภาพ พบว่าความคิดเห็นต่อสุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายได้ค่าเฉลี่ย สูงสุด

การประเมินความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายทั้ง 2 เรื่อง พบว่า ทุกประเด็นนำเสนอทั้ง 3 รอบการนำเสนอ อยู่ในเกณฑ์ มาก ยกเว้นประเด็นความรู้สึกลึก แปรแยกจากสภาพสังคมปกติ คือที่มาของอิสรภาพ ของรอบการนำเสนอแบบการอ่านวรรณกรรม ภาพถ่ายร่วมกันผ่านสไลด์ประกอบข้อความ จากเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ได้ผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง เพียงประเด็นเดียว และพบว่า ความคิดเห็นต่อประเด็น หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์ ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดจากนวนิยายทั้ง 2 เรื่อง และทั้ง 3 รอบการนำเสนอ

อภิปรายผลการวิจัย

อัตถิภาวนิยมในนวนิยายกับการทำความเข้าใจเพื่อการดัดแปลง

จากหลักการดัดแปลงวรรณกรรม การแปรรูปวรรณกรรมเพื่อการอ่านเป็นวรรณกรรมเพื่อการแสดงนั้นมีขั้นตอนแรกของผู้แปรควรกระทำ คือ การทำความเข้าใจในตัววรรณกรรม และผู้ประพันธ์ ให้แตกฉาน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของผู้ประพันธ์ต้นฉบับและผู้ชมที่เคยอ่านวรรณกรรมเล่มนั้น ๆ มาแล้ว (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544) ผู้วิจัยได้เริ่มกระบวนการสร้างสรรค์ โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาและทำความเข้าใจในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ซึ่งเป็นนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม ซึ่งผู้ประพันธ์มุ่งใช้นวนิยายเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดแนวคิดและปรัชญาในการดำรงชีวิต ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในความหมายของปรัชญาอัตถิภาวนิยม และทำความเข้าใจต่อความคิดของ อัลแบร์ กามูส์ ผู้ประพันธ์นวนิยายทั้งสองเรื่อง เพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อภายในนวนิยาย

สิ่งที่ได้จากการศึกษานำไปสู่การคัดเลือกข้อความเพื่อนำมาดัดแปลงเป็นวรรณกรรมภาพถ่าย การสร้างสรรค์ดำเนินไปพร้อมกับความเข้าใจที่เพิ่มขึ้น ที่ว่าเพิ่มขึ้นนั้นมาจากสองสาเหตุด้วยกัน คือ การศึกษาตำราถึงงานประพันธ์แนวอัตถิภาวนิยมเป็นวงกว้าง กล่าวคือผู้วิจัยค้นหาสารัตถะทางปรัชญาไปยังผู้สมรู้ร่วมคิดแนวอัตถิภาวนิยมท่านอื่น ๆ ด้วย สาเหตุที่สองเกิดจากกระบวนการระหว่างกระบวนการสร้าง ยิ่งทบทวน ยิ่งพินิจ ยิ่งมองเห็นสารัตถะที่หลบซ่อนอยู่ภายในข้อความจากนวนิยาย

กระนั้นการตีความด้วยตนเองแม้จะมีการศึกษาค้นคว้ามาก่อนนั้น ก็มีอาจตีค่าผลงานได้อย่างแน่ชัดถึงคุณค่าและความสำเร็จในการสื่อสารของงานสร้างสรรค์ เพื่อให้สมกับชื่อที่ว่า วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์ จึงเกิดการนำงานสร้างสรรค์เผยแพร่สู่สาธารณะเพื่อประเมินผลทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ โดยผู้วิจัยค้นพบสารัตถะและนำเสนอผ่านประเด็นนำเสนอต่อไปนี้ การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือ ขนบของสังคม, มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่าตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น, คุณค่าต่าง ๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้นล้วนแต่ไร้ความหมาย, การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสังคม บิดเบี้ยวไร้แก่นสาร, การถือคุณค่าของความดีมากเกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง, หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในสังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์, การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต และความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ (กิริติ บุญเจือ, 2522: 145-159, พินิจ รัตนกุล, 2556: 47-74, วันชาติ ชาญวิจิตร, 2554 และสุพัตรา คำแก้ว, 2554) ผลการประเมินพบว่าผู้รับชมมองเห็นประเด็นต่าง ๆ อยู่ในระดับที่ดี

แม้ว่าผู้รับชมเกินครึ่งไม่เคยสัมผัสงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อนก็ตาม

นอกจากนี้การเสวนานำไปสู่ข้อสังเกตถึงประเด็นการนำเสนอที่ผู้รับชมได้รับ ไปในแนวทางเดียวกันกับผลการประเมินทางสถิติ โดยเฉพาะผู้รับชมที่ไม่เคยอ่านงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์มาก่อน แต่ผู้ร่วมสนทนากลับถ่ายทอดความคิดหรือความรู้สึกที่ได้หลังจากการรับชมไปในแนวทางแปลกแยกต่อสภาพสังคมปกติ และเกิดการตั้งคำถามต่อเนื้อเรื่องซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจนำไปสู่การตั้งคำถามต่อตัวผู้รับชมเอง เพื่อค้นหาข้อดำเนินชีวิตด้วยตนเองหรือเพียงอย่างน้อย ก็ตระหนักถึงพันธะนาการต่าง ๆ ที่อยู่อย่างล่องหนไม่มากนักน้อย

ข้อความแนวอัตถิภาวนิยมกับวิธีการตัดแปลงสู่วรรณกรรมภาพถ่าย

ผลการประชาสัมพันธ์วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยม จากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากโดยมีผู้เข้าชมผ่านทางการประชุมสัมมนาเพียง 4 วันผ่านช่องทางเดียวกว่า 50 ราย แสดงถึงความสำเร็จในการเลือกนวนิยายมาตัดแปลง ซึ่งการเลือกนวนิยายเป็นหนึ่งในหน้าที่สำคัญของผู้ตัดแปลง ดังนี้ หน้าที่สำคัญของผู้ตัดแปลงตัวบท คือ พยายามส่งทอดแนวคิดหลักจากต้นฉบับไปสู่ผู้ชมให้ได้อย่างสมบูรณ์ โดยมีขั้นตอนแรกที่สำคัญคือ การคัดสรรบทมาตัดแปลงให้สอดคล้องกับความพึงพอใจของคนไทย ดังตัวอย่างคำโปรยในสูจิบัตรละครเวทีเรื่อง เทพธิดาบาร์ 21 โดย รัศมี เฒ่าเหลืองทอง ได้กล่าวชมเชยการเลือกนำละครเวทีเรื่องนี้ไว้ว่า “ใครก็ตามที่คิดจะนำซาร์ตเข้ามาเล่นในวิกโรงแรมมมเตียร์ ย่อมตัดสินใจถูกที่เลือก *La p respectueuse* เพราะบทละครเรื่องอื่น ๆ ของซาร์ต ไม่มีเรื่องใดใกล้เคียงรสนิยมผู้ดูมากเท่าเรื่องนี้” (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544)

เมื่อผู้วิจัยทำความเข้าใจในนวนิยายต้นฉบับที่ได้คัดสรรมา อันดับถัดมาคือการจับใจความสำคัญแล้วนำมาตัดแปลงให้เหมาะกับวรรณกรรมภาพถ่าย ซึ่งมีรูปแบบการนำเสนอส่วนของข้อความประกอบภาพที่ สั้น กระชับ เพื่อเอื้อต่อการจัดการนำเสนอ แต่ต้องรักษาเนื้อหาของวรรณกรรมให้ครบถ้วน แม้การอ่านวรรณกรรมภาพร่วมกันในวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 มีผู้ร่วมเสวนาแสดงทัศนะถึงความยาวที่มากเกินไปของข้อความในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* แต่การนำเสนอภาพถ่ายในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ที่มีการออกแบบให้มีผู้อ่านข้อความประกอบภาพกลับพบว่า ผู้รับชมแสดงทัศนะชื่นชอบส่วนของข้อความมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้รับชมทั้งหมด อาจเป็นดังเหตุผลที่ผู้รับชมได้แสดงทัศนะเพิ่มเติมในแบบสอบถาม ถึงการสื่อสารผ่านน้ำเสียงนั้นน่าฟังและทรงพลัง ก่อให้เกิดสุนทรียรสและความเข้าใจในข้อความได้มากขึ้น กระนั้นผู้รับชมบางท่านแสดงทัศนะว่าการใช้น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ทำให้การแสดงมีการนำเสนอที่มากจนเกินไป เพราะข้อความมิใช่

ส่วนเดียวในการนำเสนอ การใช้เสียงที่เต็มเปลี่ยมไปด้วยอารมณ์อาจทำให้ภาพถ่ายถูกลดทอนความสำคัญไปได้ (วีรพร นิติประภา, *สัมภาษณ์*, 17 มิถุนายน 2558) ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินทัศนะของผู้รับชมต่อความชื่นชอบในองค์ประกอบของวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายทั้งสองเรื่องในรอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ที่มีทัศนะชื่นชอบภาพถ่ายมากกว่าในรอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ที่ใช้ผู้ชมเป็นผู้อ่านออกเสียงประกอบข้อความ

กระนั้นความชื่นชอบ ข้อความประกอบภาพถ่ายในรอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ที่น้อยกว่ารอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 อาจเป็นเพราะการออกแบบการจัดวางตัวอักษรที่แน่นจนเกินไป และการออกแบบแยกส่วนระหว่างข้อความกับภาพอาจทำให้ขาดความกลมกลืนในการสื่อความหมายได้ (จिरยุทธ์ สินธุพันธุ์, ปอรัรัมย์ ยอดเณร, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558)

อีกเหตุผลหนึ่งที่ผู้ร่วมเสวนาแสดงทัศนะในรอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ถึงความยาวของข้อความประกอบภาพเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* แต่ในรอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้ร่วมเสวนาและความคิดเห็นเพิ่มเติมจากผู้รับชมมีความชื่นชอบข้อความประกอบ และพบว่าผู้ร่วมเสวนาแสดงทัศนะต่อข้อความประกอบภาพในเรื่อง *คนนอก* ของรอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ว่ามีการย่อความจากนวนิยายได้ดี แต่กลับพบว่า ผู้รับชมในรอบวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ซึ่งเป็นรอบที่มีผู้อ่านประกอบหนึ่งคน รู้สึกถึงความยาวนานของข้อความประกอบภาพในนวนิยายเรื่องเดียวกัน

อาจเป็นไปได้ว่าจริง ๆ แล้วรูปแบบการนำเสนอของวรรณกรรมภาพถ่ายน่าจะเหมาะกับการอ่านเองโดยไม่ต้องใช้เสียง ถ้าเป็นการอ่านต้องเป็นการอ่านด้วยจังหวะที่ผู้อ่านควบคุมเอง แต่งานนี้โดยรวมเป็นการอ่านด้วยจังหวะของผู้อื่น แม้จะมีการอ่านร่วมกันของรอบวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 ในเรื่อง *คนนอก* ก็ยังไม่ใช้การอ่านด้วยจังหวะของตนเองแบบสมบูรณ์ เนื่องจากสถานที่และเวลาที่มีจำกัด กระนั้นเมื่อผู้รับชมนั่งฟังผู้อื่นอ่านเรื่อง *คนนอก* รอบการจัดการนำเสนอวันที่ 17 มิถุนายน 2558 จึงอาจเป็นเหตุให้ผู้ชมมีความรู้สึกที่เรื่องมีความยาวมากกว่าผู้รับชมที่อ่านเอง และพบว่าการนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ในรอบการอ่านออกเสียงร่วมกันพบว่าผู้แสดงทัศนะถึงความยาวของข้อความที่ยาวเกินไป แต่ในรอบการจัดการนำเสนอ ที่มีผู้อ่านข้อความประกอบหลายคนกลับพบว่าผู้ชมไม่รู้สึกถึงความยาวของข้อความ และชื่นชอบเสียงอ่านข้อความประกอบมากกว่าเรื่อง *คนนอก*

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแนวโน้มของรูปแบบวรรณกรรมภาพถ่าย ถ้ามีการจัดการนำเสนอแบบการจัดแสดงควรใช้เสียงข้อความประกอบภาพถ่ายที่มีความหลากหลาย แต่ถ้าเป็นการนำเสนอในรูปแบบ

การอ่านด้วยตนเอง ผู้อ่านควรมีเวลาในการอ่านเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือ คือ มีเวลาอ่านที่ไม่จำกัด และมีความเป็นส่วนตัว

นอกจากนี้ข้อความในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* มีผู้รับชมเสนอข้อแนะนำถึงการใช้อรรถาธิบายเรียก นักบวชว่า สมณะ ซึ่งขัดแย้งกับภาพไม้กางเขน เพราะสมณะถึงความเป็นพุทธ มาก ถ้าจะใช้สมณะรูปก็ไม่ว่าจะมีไม้กางเขน (นิธิ นิธิเอียวสกุล, เสวนา, 13 มิถุนายน 2558) และด้วยความเห็นของผู้ร่วมเสวนาคนอื่น ๆ จึงเห็นว่าควรปรับคำว่า สมณะเป็นนักบวช แต่ในการนำเสนอในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ผู้วิจัยไม่ได้ปรับแก้ไข ในส่วนนี้ แต่ไม่มีผู้รับชมท่านใดแสดงทัศนคติต่อการใช้อรรถาธิบายในส่วนนี้เพิ่มเติม อาจเป็นเพราะในการจัดเสวนาวันที่ 13-14 มิถุนายน 2558 การนำเสนอวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่องคนนอก เป็นการอ่านด้วยตนเอง ผู้อ่านบางคนสะดุดในส่วนนี้ได้ชัดเจน แต่ในวันที่ 17 มิถุนายน 2558 เป็นการรับสารโดยการฟัง

แปรเปลี่ยนข้อความสู่สัญลักษณ์ในภาพถ่าย

เมื่อผู้วิจัยนำข้อความแนวอัตถิภาวนิยมมาดัดแปลงแล้ว ขั้นตอนคือการแปรเปลี่ยนข้อความสู่สัญลักษณ์ในภาพถ่าย สัญลักษณ์ (sign) เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมายแทน สิ่งของ (object) ตามตัวบท (text) และบริบท (context) ใด ๆ ความหมายที่เราสร้างต่อสิ่งแทนความหมายย่อมต้องเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวเรา กับ สิ่งแทนความหมาย (object) ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงกลิ่นไอลงของความหมายที่ผู้วิจัยสร้างให้กับสัญลักษณ์ในภาพถ่ายย่อมไม่หยุดนิ่ง กล่าวคือ เราไม่อาจรู้ได้ว่าการแปลความหมายต่อ สัญลักษณ์ ต่าง ๆ ในภาพถ่ายของผู้รับชมที่แน่ชัดนั้นเป็นอย่างไร กระนั้นด้วยปัจจัยที่มีผลต่อการแปลความหมายของสัญลักษณ์ เช่น วัฒนธรรม หรือ สังคม ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์งานในบริบทหรือสังคมเดียวกัน กับผู้รับชม การเลือกใช้ วัตถุแทนความหมาย (object) เพื่อเป็นสัญลักษณ์นั้น จึงเป็นไปในกรอบชนบสังคม (social convention) ซึ่งกรอบเหล่านี้เองที่เป็นตัวสร้างความหมายแก่ สัญลักษณ์ ต่าง ๆ อาทิ ไม้กางเขน ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นเพียงเส้นตรงสองเส้นพาดทับกันเป็นมุมฉาก แต่เมื่อพูดถึงศาสนาเราจะมองสิ่งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนา พระเจ้า แสดงถึงว่า ไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์ และความหมายของสัญลักษณ์นี้เกิดจากผลของกรอบสังคม มนุษย์มักถูกสังคมที่แวดล้อมสอนให้เราเชื่อมโยงตัวหมาย (signifier) เข้ากับตัวหมายถึง (signified) เช่น ผู้วิจัยใช้ตัวหมายคือ กุญแจมือ โดยเป็นตัวหมายถึง คือ กรอบทางสังคม วัฒนธรรมประเพณี หรือพันธะกรณีระหว่างมนุษย์กับสังคมที่ผูกมัดมนุษย์เอาไว้ ซึ่งจากแสดงทัศนคติของผู้รับชมพบว่า การแปลความหรือ ตัวหมายถึง (signified) ของกุญแจมือนั้น คือ การกระทำผิด สิ่งเลวร้าย ซึ่งผู้วิจัยต้องการสร้างความหมายของสัญลักษณ์ที่เป็นกุญแจมือ สื่อถึงความ ไม่ดีงามในสังคม ด้วยกรอบทางสังคมที่คนส่วน

ใหญ่มองว่ามีความดีงามและถูกต้อง การสลับความหมายของตัวหมายถึงครั้งนี้ โดยรวมแล้วสิ่งที่คุณรับชมแปลความค่อนข้างตรงกับผู้วิจัยคือ กุญแจมือ แปลว่า ความไม่ดี ความชั่วร้าย แต่ยังมีผู้รับชมท่านหนึ่งได้แสดงทัศนคติต่อการแปลความถึงกุญแจมือถึง พันธะ ความสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกันกับความคิดของผู้วิจัย (กาญจนา แก้วเทพ, 2552: 76-78, เถลิง พัฒโนภาส, 2551: 36-38)

อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจกล่าวได้ว่าผู้รับชมทุกท่านสามารถแปลความของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในภาพถ่ายได้ตรงดังที่ผู้วิจัยสร้างเอาไว้ การประเมินผลของผู้รับชมต่อความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อวัดความเข้าใจของผู้รับชมต่อภาพรวมของสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผลการวิจัย ทั้ง 2 เรื่อง และทั้ง 3 รอบ ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ดี

เนื่องจากผู้วิจัยสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายทั้งหมดสองเรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องมีการใช้ภาพถ่ายในแนวทางที่แตกต่างกัน โดยในเรื่อง *คนนอก* ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวละครและสัญลักษณ์ที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมเพื่อถ่ายทอดท่าทาง อารมณ์ความรู้สึกเพื่อนำไปสู่การสื่อความหมาย กระนั้นก็มีผู้รับชมแสดงทัศนคติต่อการใช้ตัวละครและสัญลักษณ์ที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมสื่อความหมายได้ดีไม่เท่าการใช้ภาพนามธรรม (abstract)

ภาพนามธรรมกับอภิปรัชญาทางความคิดและการสื่อความหมาย

ศิลปินอิมเพรสชันนิสม์ (impressionist art) พยายามสร้างสรรค์งานศิลปะที่ทำให้ภาพแทนความ (visual representation) เสมือนเป็นการรับรู้ทางตา (visual perception) ในขณะที่ศิลปินนามธรรม (abstract art) มุ่งสร้างงานที่ก่อให้เกิดอารมณ์โดยปราศจากองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคล้ายกับข้อความ แต่เป้าหมายของศิลปินนามธรรมมักเกิดปัญหาเพราะที่สุดแล้วมนุษย์ก็หนีไม่พ้นความพยายามที่จะทำความเข้าใจของความหมายมากเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นแม้ว่าภาพที่ไม่มีความหมายใด ๆ ก็ย่อมลากเราเข้าไปสู่วงวนของภาษาอันเป็นฉากกั้นระหว่างผู้เสพศิลป์กับตัวศิลปิน แม้เราจะอาจมองเห็นภาพในชั่ววูบแรกเช่นเดียวกันแต่เมื่อเวลาต่อมาเราจะพยายามสร้างความหมายสืบเนื่องต่อไป จนเกิดความหมายที่ได้รับจากภาพแตกต่างกัน ซึ่งธรรมชาติของภาพนามธรรมข้อนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ทัศนคติผู้รับชมที่มีต่อภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ที่ใช้ภาพถ่ายลักษณะคล้ายภาพถ่ายนามธรรม เกิดความรู้สึกเป็นอิสระทางความคิดและความรู้สึก เพราะสามารถจินตนาการและตีความหมายของภาพออกไปได้กว้างไกล แต่ภาพถ่ายในวรรณกรรมเรื่อง *คนนอก* ผู้รับชมค่อนข้างเห็นภาพในความหมายโดยตรงชัดเจน แม้จะมีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ แต่ก็มีความหมายโดยนัยที่เกิดจากกรอบสังคมเดียวกัน (เถลิง พัฒโนภาส, 2551: 43)

อีกทั้งความชัดเจนของภาพอาจทำให้ผู้รับชมพยายามตีความโดยการรู้ระบบความหมายใน ลื่นซึกข้อมูลของตนที่ได้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตอันเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ต่าง ๆ ภายใน ภาพถ่าย กอปรกับการนำข้อความมารวมในการแปลความ จึงอาจทำให้ผู้รับชมรู้สึก อึดอัด ดังที่ผู้ชม ได้แสดงทัศนคติต่อความรู้สึกในการออกแบบภาพถ่ายของเรื่องนี้เอาไว้ถึงความรู้สึก อึดอัด ภาพทำให้ รู้สึกทึบแน่น ซึ่งต่างจากความรู้สึกมีจินตนาการได้กว้างไกลในการรับชมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* อีกทั้งจากการประมวลผลโดยใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า ผู้รับชมที่ไม่เคยอ่าน งานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อนมีแนวโน้มชื่นชอบองค์ประกอบด้านการออกแบบภาพถ่ายใน วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* มากกว่าผู้รับชมที่เคยอ่านมาก่อน แต่ผู้รับชมที่เคยอ่านงาน ประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ กลับชื่นชอบการออกแบบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์ สองหน้า* มากกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่เคยสัมผัสงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์ ชื่นชอบสภาวะอิสระที่ได้จากนวนิยาย ผู้อ่านจึงมีความชื่นชอบภาพนามธรรมมากกว่า

นอกจากนี้ จากประโยคที่ว่า “ศิลปะส่องทางให้แก่กัน” แล้ว วิถีเสพศิลป์ ยังส่องทางของผู้ เสพอีกด้วย เหตุเพราะผู้เสพที่มีจินตนาการกับศิลปะรูปแบบหนึ่งมาก่อนจะส่งผลต่อการรับรู้ต่อศิลปะ อีกรูปแบบหนึ่งที่ได้รับการดัดแปลงจากรูปแบบเดิม ผู้รับชมที่ไม่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์มาก่อนมีแนวโน้มชื่นชอบองค์ประกอบด้านการออกแบบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* มากกว่าผู้รับชมที่เคยอ่านมาก่อน แต่ผู้รับชมที่เคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์ กลับ ชื่นชอบการออกแบบภาพถ่ายในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มากกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่าน

อาจเป็นเพราะเรื่องราวในนวนิยายเรื่อง *คนนอก* มีความเป็นเรื่องเล่าที่มีรายละเอียดชัดเจน กล่าวคือ มีตัวละครหลากหลายและมีความจำเพาะเจาะจงของลักษณะตัวละคร มีการบรรยายถึง สถานที่และฉากในนวนิยายชัดเจนกว่านวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ผู้ที่เคยอ่านนวนิยายมาก่อนอาจ ติดอยู่กับภาพเดิมที่ตนเคยจินตนาการไว้ระหว่างที่อ่านนวนิยาย จึงทำให้เมื่อรับชมวรรณกรรม ภาพถ่ายซึ่งเป็นสื่อที่ดัดแปลงจากนวนิยายเป็นภาพในลักษณะรูปธรรมชัดเจน ย่อมมีความแตกต่าง จากภาพเดิมของผู้รับชมชัดเจนเช่นกัน

อย่างไรก็ตามการใช้ภาพนามธรรม เพียงอย่างเดียวอาจก่อให้เกิดเพียงความรู้สึก หรือมีการ แปลความหมายที่ต่างออกไปจากสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการเล่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงใส่สัญลักษณ์บางอย่างลงไปบนาง ภาพ เพื่อสร้างความชัดเจนของแนวทางการแปลความของผู้รับชม จึงมีอาจกล่าวได้อย่างเด็ดขาดว่า ภาพถ่ายหยดน้ำในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ถือเป็นภาพนามธรรม (abstract) ถึง กระนั้นจากผลการประเมินผู้รับชมพบว่า องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ของวรรณกรรมภาพเรื่องนี้อยู่ในเกณฑ์ ดี อาจเป็นเพราะศิลปะนามธรรม มักจะตัดทอนสิ่ง ต่าง ๆ ที่

ปรากฏในธรรมชาติให้เป็นรูปทรงที่ง่ายที่สุด หรือเหลือแต่แก่นแท้จะไม่คำนึงถึงเรื่องราวแต่จะเน้นเฉพาะความงาม โดยเปิดโอกาสให้ผู้รับชมคิดและจินตนาการได้อย่างอิสระ ดังนั้นภาพนามธรรมกับอิสรภาพทางความคิดจึงเหมาะสมอย่างยิ่งกับ แนวคิดอัตถิภาวนิยมที่มีแนวทางให้มนุษย์ตั้งคำถามต่อสิ่งที่เราได้มีอิสระในการตัดสินใจใด ๆ ในสังคม (กัจจกร สุนพงษ์ศรี, 2554: 288, เถกิง พัฒโนภาษ, 2551: 43, วุฒิ วัฒนสิน , 2552)

นอกจากการใส่สัญลักษณ์บางอย่างลงไปประกอบกับภาพถ่ายแนวนามธรรมในวรรณกรรม ภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* แล้วนั้น ผู้วิจัยยังคงใช้ข้อความประกอบภาพถ่ายเช่นเดียวกับวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก* ซึ่งการใช้ข้อความกับภาพถ่ายร่วมกันนั้น เปรียบเสมือนการอยู่ถ้าเดียวกันของสื่อสองตัว จึงนำไปสู่ประเด็นคำถามที่ว่า ข้อความกับภาพถ่าย ส่งเสริมหรือลดทอน?

ข้อความกับภาพถ่าย ส่งเสริมหรือลดทอน

โรลองด์ บาร์ตส์ (1915-1980) เป็นผู้นำแนวคิดสัญศาสตร์ (Semiology) มาใช้ในการวิเคราะห์ภาพต่าง ๆ บาร์ตส์กล่าวว่า ความเข้าใจต่อภาพใด ๆ ไม่ได้เกิดขึ้นลอย ๆ ขณะเดียวกันความเข้าใจของแต่ละคนที่เกิดขึ้นกับภาพใด ๆ ก็ไม่ได้เป็นสากล เราอาจไม่เข้าใจความหมายของภาพถ่ายใด ๆ หากไม่มีคำอธิบายประกอบภาพนั้น ดังนั้นแม้ผู้วิจัยจะนำข้อความมาตีความหมายและใช้สัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ภาพถ่ายเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและสารัตถะจากนวนิยาย แต่ด้วยความสิ้นไหวในความเข้าใจของผู้รับชมแต่ละคนอาจทำให้ การเล่าเรื่องด้วยภาพเพียงอย่างเดียวไม่ประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะภาพถ่ายนามธรรมที่ไร้ซึ่งรายละเอียดใด ๆ ผู้วิจัยจึงใช้ข้อความร่วมกับภาพถ่ายในการนำเสนอเรื่องราว พร้อมสารัตถะจากนวนิยาย ซึ่งผู้รับชมหลายท่านได้แสดงทัศนคติต่อความเข้ากันของภาพและข้อความในวรรณกรรมภาพถ่ายเป็นไปในทางชื่นชอบต่อรูปแบบการนำเสนอ ที่ประกอบไปด้วยภาพพร้อมข้อความ

จากเหตุผลที่ว่า การแทนความ (representation) ประกอบด้วย ความคล้ายคลึง (resemblance) และ กรอบจำกัด (limitation) จึงทำให้มักคิดว่า ภาพสามารถสื่อสารได้อย่างตรงไปตรงมามากกว่า คำพูด/ เขียนที่แปรผันไปตามแต่ละวัฒนธรรม เราจึงลืมนึกถึงว่า ภาพ เป็นภาษาอย่างหนึ่ง ภาพ จึงมีลักษณะเป็นเหมือนข้อความ (text) ดังนั้นเราจึงสามารถมอง ภาพถ่ายเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่เราสามารถอ่านออกโดยไม่ต้องมีข้อความประกอบ ซึ่งการใช้ทั้งภาพถ่ายและข้อความในการเล่าเรื่อง อาจทำให้ผู้รับชมรู้สึกอัดแน่น และเกิดการตีกรอบทางความคิดมากเกินไป เวลาที่รับชมต่อหนึ่งภาพที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์มากมายค่อนข้างน้อย อีกทั้งภาพถ่ายอาจไปลดทอนค่าของข้อความ หรือ ข้อความอาจไปลดทอนค่าของภาพถ่ายได้ (เถกิง พัฒโนภาษ, 2551: 41-42)

ตั้งที่ผู้รับชมได้เสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทับซ้อนกันในเรื่องของความที่ ตัวบท - ภาพถ่าย กับ ตัวบท - ข้อความ ทำให้งานถูกลดคุณค่าไปทั้งที่ภาพถ่ายสามารถตีความได้อีกมากมาย ถ้าไม่ถูกรอด้วยข้อความ และมีผู้รับชมตั้งคำถามถึงความเป็นวรรณกรรมภาพถ่าย ว่าทำไมเราถึงเรียกงานนี้ว่าเป็นวรรณกรรมภาพถ่าย ทำไมถึงไม่เรียกภาพถ่ายจากวรรณกรรม ซึ่งถ้าเป็นวรรณกรรมภาพถ่าย ภาพน่าจะเป็นตัวเล่าเรื่องได้เลย โดยไม่ต้องมีข้อความ

ผลการประเมินองค์ประกอบของวรรณกรรมภาพถ่ายในหัวข้อ ภาพถ่ายมีความสามารถในการเล่าเรื่อง ทั้ง 3 รอบการนำเสนอ พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ดี ทั้ง 2 เรื่อง อีกทั้งผู้ร่วมเสวนา 5 คน ได้แสดงทัศนะว่าวรรณกรรมภาพถ่ายมีความสัมพันธ์ในการสื่อความหมายของภาพถ่ายกับเนื้อเรื่องได้ดี และผู้ร่วมเสวนา 11 คน แสดงทัศนะถึงประเด็นการนำเสนอที่ได้จากนวนิยาย อันสอดคล้องกับนวนิยายต้นฉบับ แสดงว่าวรรณกรรมภาพถ่ายนี้ มีความสามารถในการเล่าเรื่องได้เช่นเดียวกับวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ดังนั้นวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยม จากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์ จึงไม่เป็นเพียง ภาพถ่ายจากวรรณกรรม แต่มีพลังของความสามารถในการเล่าเรื่องเพียงพอที่จะเป็น วรรณกรรมภาพถ่าย

อย่างไรก็ตามจากผลการประเมินทางสถิติของผู้รับชมทั้ง 3 รอบพบว่า วรรณกรรมภาพถ่ายของนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่องได้ อยู่ในเกณฑ์ พอใช้ ซึ่งอาจเกิดจากผลของการลดทอนซึ่งกันและกันระหว่างภาพกับข้อความ นอกจากนี้ยังมีผู้รับชมรอบวันที่ 17 แสดงเหตุผลที่ชื่นชอบวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* มากกว่าเรื่อง *คนนอก* เพราะเรื่อง *คนนอก* มีการใช้สัญลักษณ์หลายอย่างรวมไปถึงระยะเวลาในการรับชมต่อหนึ่งภาพน้อยไปสำหรับการตีความพร้อมกันนั้นยังมีข้อความที่ต้องนำมาประกบคู่หาความอีก จึงทำให้การสื่อความหมายบางอย่างหลุดหายไป

กระนั้นผลการประเมินทางสถิติพบว่า การนำเสนอประเด็นต่าง ๆ จากวรรณกรรมภาพถ่ายได้ผลการประเมินในระดับดี 7 ประเด็นจาก 8 ประเด็น นั้นแสดงถึงว่า วรรณกรรมภาพถ่ายสามารถนำเสนอแง่มุมของแนวคิดอัตถิภาวนิยม ตามจุดประสงค์ของการวิจัยได้ในระดับ ดี อีกทั้งผลการประเมินของผู้รับชมต่อ สุนทรียภาพในการอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายก็อยู่ในเกณฑ์ ดี เช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า แม้จะมีข้อบกพร่องอันได้แก่ลงไว้ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่โดยภาพรวมของวรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์เรื่อง *คนนอก* และ *มนุษย์สองหน้า* ถือได้ว่าสามารถนำเสนอสาระดี และสร้างสุนทรียะแก่ผู้รับชมได้ในระดับที่ ดี และจากวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ผู้วิจัยต้องการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายในแนวทางใหม่ อันเป็นการนำภาพถ่ายประกอบข้อความเพื่อเล่าเรื่องจากนวนิยาย ซึ่งเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายแบบ

ใหม่ แม้ตัวภาพถ่ายอย่างเดียวนั้นก็มีความเป็น text ในขณะเดียวกันวรรณกรรมก็มีหลายแนว เพราะฉะนั้น วรรณกรรมภาพถ่ายก็น่าจะมีได้หลากหลายแนว และหนึ่งในแนวทางใหม่ของ วรรณกรรมภาพถ่าย คือ วรรณกรรมภาพถ่ายที่มีภาพถ่ายและข้อความประกอบเพื่อช่วยดำเนินเรื่อง เล่าจากนวนิยาย

ภาพ “ผู้หญิง” ในบริบท “ผู้ชาย” สุ่มมองที่แตกต่างกัน

อีกขั้นตอนหนึ่งของการดัดแปลงสื่อ คือ การตัดสินใจเลือก ตัวละคร บท ฉาก เพื่อนำเสนอให้ เข้ากับรูปแบบ และสิ่งที่ต้องการแสดงออกไป ในส่วนของตัวละครนั้น ผู้ดัดแปลงสามารถที่จะตัด เพิ่ม ลด และสลับบทบาทของตัวละครได้เพื่อความเหมาะสม ผู้ชมจึงอาจพบว่าตัวละครแปลกหน้าที่ไม่เคยพบในวรรณกรรมจนกลายเป็นข้อยอมรับร่วมกันระหว่างผู้ดัดแปลงกับผู้ชม เรื่องเพศของตัวละคร นั้นมีความสำคัญอยู่มาก เพราะมีตัวละครจำนวนไม่น้อยที่ถูกจัดท่าบท แปลงเพศ เช่น ราชิดาทั้งสาม องค์ของ King Lear ซึ่ง William Shakespeare เป็นผู้ประพันธ์ไว้ แต่ Akira Kurosawa นำมาแปลง เป็นภาพยนตร์เรื่อง Ran โดยแปลงราชิดาเป็นชาย ผู้ดัดแปลงอาจนำเพียงรูปลักษณะภายนอกของตัวละครออกไป แต่ยังคงรักษาบทบาทของตัวละครนั้นไว้ (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544) ดังนั้นผู้วิจัยใช้ เทคนิคการเปลี่ยนเพศของตัวละครจากชายเป็นหญิงในการสร้างสรรค์ภาพถ่ายของวรรณกรรม ภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้ชมสะท้อนภาพตัวละครเป็นบุคคลที่ไม่ เจาะจงคุณลักษณะภายนอก เมื่อวรรณกรรมภาพถ่ายออกแสดงสู่สาธารณะ พบว่าผู้รับชมแสดงทัศนคติไปในแนวทางเห็นด้วยกับการใช้ตัวละครเป็นเพศหญิง แต่มีการตีความถึงความเหมาะสมในการใช้เพศหญิงเพิ่มเติมในแง่ที่ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่มักถูกกดทับ เป็นเหยื่อทางสังคม เช่นเดียวกับตัวละครเอก ในนวนิยายเรื่องนี้ ดังนั้นการใช้เพศหญิงเป็นตัวแทน คนนอก ในสังคมทำให้สื่อถึงตัวเรื่องได้ แม้ในโลก ตะวันตกก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 18 ก่อนจะมีการค้นคว้าความรู้ทางวิทยาศาสตร์นั้น ความแตกต่างทาง เพศในสังคมขึ้นกับคำสอนทางศาสนา และการสร้างความหมายทางวัฒนธรรม มากกว่าทางสรีระ ร่างกาย และมักจะกำหนดให้เพศหญิงอยู่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำต้อยกว่าเพศชาย ซึ่งการกำหนด สถานะนี้ไม่ได้เกี่ยวกับสาเหตุทางสรีระร่างกาย แต่มาจากความเชื่อทางศาสนา และวัฒนธรรม (รุจยา อากาศ, 2558: ออนไลน์) ส่วนในบริบทสังคมไทยนั้น แม้ในปัจจุบันเพศหญิงจะมีความสามารถในการทำงาน หาเลี้ยงตัวเองได้ กระนั้นหญิงไทยยังคงมีความเชื่อในเรื่องการเป็นภรรยาและมารดาอยู่ จะเห็นได้จากการดูแลตนเองเพื่อหาสามีเพราะเห็นว่าการแต่งงานยังเป็นสิ่งสำคัญ จึงปฏิเสธไม่ได้ว่า เพศหญิงในปัจจุบันยังคงตกอยู่ใต้กรอบความคิด การกดทับทางเพศด้วยค่านิยม วัฒนธรรมของ สังคมไทยอยู่ (ภัทรรัตน์ พันธุ์ประสิทธิ์ , 2554: ออนไลน์) และนี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้รับชม วรรณกรรมภาพถ่ายในยุคสมัยใหม่ยังคงตีความเพศหญิงว่าเป็นเหยื่อของสังคมอยู่

อัตถิภาวะ มากจากรากศัพท์มคธ คือ อัตถิ แปลว่า เป็นอยู่ ภาวะ แปลว่า สภาพ ตรงกับ ภาษาอังกฤษคำว่า existence แปลรูปมาจากภาษาละตินว่า existential แปลว่า ความมีอยู่ ปรัชญา แนวอัตถิภาวนิยมจึงเน้นที่การมีอยู่ ความจริงที่แท้ก็คือ อัตถิภาวะของแต่ละบุคคลที่สะสมไว้โดยการ ตัดสินใจเลือกมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน นักปรัชญาที่สำคัญอาทิ คีร์เคกอร์ด, ยัสเปอร์ส, ไฮเด็กเกอร์, ชาร์ต มาร์เซล, บูเบอร์ (กิริติ บุญเจือ, 2522: 3) ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นเพศชายทั้งสิ้น ผู้รับชมที่เป็น นักวิชาการด้านอักษรศาสตร์ จึงได้แสดงทัศนะว่าการตีความงานประพันธ์แนวอัตถิภาวนิยมออกมา และถ่ายทอดเป็นภาพเทศหญิง ถือเป็นเรื่องที่ดี เพราะในทางการศึกษาปรัชญานี้มักมีปัญหาในการ มองภาพเทศหญิง เพราะอัตถิภาวะนั้นเน้นที่ประสบการณ์ของนักคิดเองซึ่งเป็นประสบการณ์เพศชาย โดยส่วนใหญ่

จะเห็นได้ว่าการแปลความภาพเทศหญิงในวรรณกรรมเรื่อง *คนนอก* เป็นไปในแนวทาง สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง และยังสามารถแตกแง่มุมการตีความนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยมในรูปแบบเทศ หญิง เพื่อช่วยสร้างภาพแทนประสบการณ์แนวคิดนี้จากเทศหญิงได้อีกด้วย และจากผลการประเมิน ของผู้รับชมต่อ การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง อยู่ในเกณฑ์ ดี ทั้ง 3 รอบการนำเสนอ จึง เป็นการการันตีได้ว่า การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง มีความเหมาะสมต่อการสร้างสรรค์ วรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง *คนนอก*

เรียนรู้สภาวะไร้ความหมายด้วยสิ่งสร้างความหมาย

ความรู้สึกถึงอิสรภาพเกิดขึ้นเมื่อได้อ่านนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ของอัลแบร์ กามูส์ แม้จะเป็น สัมผัสแรกกับนวนิยายแนวอัตถิภาวนิยม และไม่มีภูมิหลังอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับปรัชญาแนวนี้มาก่อน ความประทับใจก่อให้เกิดความสนใจอันนำไปสู่การค้นคว้า ทำความเข้าใจ และสร้างสรรค์ภาพถ่าย ด้วยการตีความจากเนื้อเรื่องในนวนิยาย ยิ่งขุดค้นยิ่งพบเหตุแห่งสภาพจิตที่ถูกเกี่ยวพันแน่นหนาจาก พันธนาการรอบด้านของสังคม นำไปสู่การตั้งคำถามต่อตนเองถึงคุณค่าของชนบต่าง ๆ ในสังคม การ ตั้งคำถามนำไปสู่การค้นหาคำตอบ ระหว่างการศึกษาค้นคว้า ทำความเข้าใจ และสร้างสรรค์ภาพถ่าย นั้น ผู้วิจัยรู้สึกเสมือนได้ค่อย ๆ ถอนบ่วงทางความคิดของตัวเองที่ถูกสังคมผูกไว้โดยไม่รู้ตัวออก ทีละ เล็กทีละน้อย แต่ผู้วิจัยมีอาจปฏิเสธได้ว่าพันธนาการระหว่างตัวผู้วิจัยกับสังคม ได้หลุดขาดจากกัน อย่างเด็ดขาด เราเพียงแต่เกิดการตระหนักรู้ถึงสิ่งเหล่านั้น และสามารถเลือกเส้นทางทางความคิดที่ เหมาะสมต่อตัวเราเพื่อนำไปสู่ความสุขในการดำรงอยู่ของชีวิต

ผู้วิจัยมีอาจกล่าวได้อย่างเต็มปากอีกต่อไปถึงความงดงามของสังคม คุณงามความดี เกียรติยศ ชื่อเสียง เป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นก่อเป็นบ่วงให้มนุษย์ติดกับตัวเอง ยิ่งยึดถือยึดมั่นรั้งแต่จะสร้างความทุกข์ให้แก่ตัวเรา ทุกอย่างเป็นเพียงสิ่งที่ไร้ความหมาย เพราะแท้จริงแล้วมนุษย์เองที่สร้างความหมายเหล่านั้นขึ้นมา

ก่อนหน้าที่ทุกสิ่งบนโลกมนุษย์จะถูกตั้งชื่อหรือตั้งตัวความหมายขึ้นนั้น ทุกสิ่งคงอยู่ในสภาพไร้ความหมาย แต่กระนั้นมนุษย์ทั้งหลายรวมทั้งตัวผู้วิจัยเองได้ถูกสั่งสอนให้เรียนรู้ความหมายของสิ่งไร้ความหมายเหล่านี้ตามที่สภาพสังคม (เช่น ครอบครัว โรงเรียน) ได้เรียนรู้ และยึดถือมาแต่ครั้งโบราณกาล จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าก่อนเริ่มรู้จักสภาวะไร้ความหมาย จากกระบวนการสร้างสรรค์ครั้งนี้ ผู้วิจัยเริ่มจากการดำรงอยู่ด้วยความหมายต่าง ๆ มากมาย และความหมายเหล่านี้ (เช่น การศึกษาในระดับสูง) ได้ทำให้ผู้วิจัยพบกับสิ่งที่น่าสนใจไปสู่ความเข้าใจในสภาวะไร้ความหมาย ของสิ่งต่าง ๆ

การพยายามค้นหาความหมาย และสร้างความหมายเพื่อนำไปสู่ธรรมชาติของมนุษย์ คือความพยายามทำความเข้าใจของมนุษย์ อันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นก่อนที่จะเราจะเข้าใจถึงความไร้เหตุผล ไร้ความหมาย หรือได้เรียนรู้ถึงสภาพว่างเปล่าของความหมาย มนุษย์จึงจำต้องเรียนรู้ผ่านสิ่งที่ถูกสร้างความหมายมาก่อน เพื่อให้เข้าใจถึงสภาพนั้น ๆ เช่นเดียวกับตัวผู้วิจัยที่ได้เรียนรู้ และเข้าใจความไร้เหตุผล ผ่านตัวหนังสือซึ่งเป็นสัญลักษณ์หนึ่งเพื่อใช้สื่อความหมายตามที่มนุษย์เราสร้างขึ้น ดังนั้น การใช้สัญลักษณ์อันเต็มไปด้วยตัวหมายถึงในภาพถ่ายจึงเป็นไปในทำนองเดียวกันกับการเรียนรู้ผ่านตัวหนังสือ อันเป็นสัญลักษณ์พื้นฐานที่มนุษย์กำหนดความหมายให้เช่นเดียวกัน

กระบวนการสร้างสรรค์ในขั้นตอนการเผยแพร่วรรณกรรมภาพถ่ายสู่สาธารณะ ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นมุมมองหลากหลายที่ผู้คนมีต่อตัวนักประพันธ์ และปรัชญาอัตถิภาวนิยม จากทัศนะเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยได้มองเห็นแง่มุมที่ตกหล่น ขาดหายไปในวรรณกรรมภาพถ่าย อาทิ อารมณ์ความรู้สึกถึงอิสรภาพ ในวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ซึ่งระหว่างการแปลความเพื่อสร้างสรรค์ภาพถ่ายผู้วิจัยเกิดสภาวะอึดอัดเช่นเดียวกันกับทัศนะของผู้รับชม แต่ในขณะนั้นผู้วิจัยมีมุ่งจะใช้สัญลักษณ์ดังกล่าวมาแล้ว จึงไม่ได้ตระหนักถึงความรู้สึกโดยรวมของภาพ การใช้ภาพนามธรรมระหว่างสร้างสรรค์ ในวรรณกรรมภาพถ่ายจากนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* ทำให้วิธีการสร้างสรรค์ภาพสามารถพลิกเปลี่ยนได้ทุกจังหวะของการจับภาพ ก่อเกิดความรู้สึกอิสระที่เกิดขึ้นต่อตัวผู้วิจัยระหว่างสร้างสรรค์งาน กอปรกับการสร้างสรรค์ในรูปแบบนี้เป็นไปได้หลากหลาย อีกทั้งธรรมชาติของสีสัน และน้ำเองทำให้ผู้วิจัยเกิดความรู้สึกสดชื่นขึ้นขึ้นระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์

เมื่อสิ้นสุดกระบวนการสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ความคิด รวบรวมกระบวนการสร้างสรรค์ และทักษะต่าง ๆ ที่ผู้ชมมีต่อวรรณกรรมภาพถ่าย จนพบข้อจำกัดบางประการที่น่าสนใจ ซึ่งอาจเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การวิจัย หรือปรับเปลี่ยนเพื่อการนำไปประยุกต์ใช้ในครั้งต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เนื่องจากผู้วิจัยได้สร้างสรรค์งานวิจัยจากนวนิยายฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดยนวนิยายเรื่อง *คนนอก* ฉบับภาษาไทยแปลจากฉบับภาษาฝรั่งเศส (*L'Étranger*) โดย อาจารย์อำพรณ โอตระกูล และนวนิยายเรื่อง *มนุษย์สองหน้า* แปลจากฉบับภาษาอังกฤษ (*The fall*) โดย ตูลจันท์ ซึ่งเป็นฉบับที่แปลมาจากภาษาฝรั่งเศส (*La Chute*)
2. รูปแบบการเผยแพร่วรรณกรรมภาพถ่าย มีใช้รูปแบบการอ่านวรรณกรรมโดยทั่วไป กล่าวคือ ผู้อ่านไม่ได้อ่านวรรณกรรมด้วยจังหวะการอ่านของตนเอง แม้ในการอ่านร่วมกันผ่าน คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ที่จำกัดด้วยสถานที่และเวลา ทั้งยังมีการนำเสนอการอ่านด้วยเสียงอ่าน จากผู้ร่วมกันอ่านหลายคน
3. เนื่องจากปริมาณเนื้อหาของวรรณกรรมภาพถ่ายมีขนาดใหญ่ต่อการเผยแพร่ทางออนไลน์ ดังนั้นถ้าจะเผยแพร่ทางออนไลน์ ผู้วิจัยต้องออกแบบให้ผู้รับชมดาวโหลดงานสร้างสรรค์ไปได้ เพราะเป็นหนทางที่สะดวกต่อการเผยแพร่มากที่สุด แต่งานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ยังอยู่ในกระบวนการวิจัย ผู้วิจัยจึงตัดสินใจไม่เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์

ข้อเสนอแนะ

1. ในโลกปัจจุบันที่ Visual communication เป็นการสื่อสารที่เข้าถึงผู้คนมากมาย อีกทั้งยังสามารถส่งต่อได้สะดวกผ่านทางสื่อออนไลน์ ดังนั้นการนำวรรณกรรมที่ทรงคุณค่ามาประยุกต์เป็นวรรณกรรมภาพถ่าย และออกแบบเป็นหนังสือบนสื่อออนไลน์ น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยเผยแพร่สารัตถะและสุนทรียะจากวรรณกรรมอันทรงคุณค่าสู่สาธารณะเพิ่มขึ้น

2. วรรณกรรมแนวปรัชญาที่มีความซับซ้อน ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจทำให้การเข้าถึงวรรณกรรมประเภทนี้ไม่ถนัดนัก และมีได้เป็นไปอย่างแพร่หลาย การนำรูปแบบของการสร้างสรรค์วรรณกรรมภาพถ่ายไปประยุกต์ใช้ในงานวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ น่าจะเป็นแนวทางที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลทั่วไป ได้รู้จักและสนใจในงานวรรณกรรมแนวนี้เพิ่มขึ้น

รายการอ้างอิง

- Bennett, S. (2013). What Is Visual Social Media Marketing (And How Does It Raise Engagement)? [INFOGRAPHIC]. วันที่เข้าถึงข้อมูล 20 กุมภาพันธ์ 2557, แหล่งที่มา <http://www.adweek.com/socialtimes/visual-social-marketing/479112?red=at>
- Block, A. B. (2008). *The Visual Story*. Vol. 2. UK: Elsevier Inc.
- Huang, T., Le, V., Paine, T., Khorrami, P. & Tariq, U, . (2014). Visions and Views. *IEEE JOURNALS & MAGAZINES*, 21(2), 4-10.
- Pierre, G. (1988). *Semiology*. London: Routledge.
- Schreck, T. K., D., (2013). Visual Analysis of Social Media Data. *IEEE JOURNALS & MAGAZINES*, 46(2), 68-75.
- Sontag, S. (1978). *On Photography*. New York Farrar, Straus and Giroux.
- กนกรัตน์ ยศไกร. (2551). การถ่ายภาพเพื่อการสื่อสาร (*Photography for Communication*). กรุงเทพมหานคร: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- กมล ฉายาวัดนะและ วิระชัย ตั้งสกุล. (2554). การสร้างสรรค์ด้วยภาพ. การสร้างสรรค์ในงานนิเทศศาสตร์ (*Message Design for Communication Arts*, 98-120. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กาญจณีนิง เนตรศรีทอง. นิสิตระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา
- กาญจนา แก้วเทพ. (2552). การวิเคราะห์สื่อ แนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2553). แนวพินิจใหม่ในสื่อสารศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัจจกร สุนพงษ์ศรี. (2554). ศิลปะสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กীরติ บุญเจือ. (2522). ปรัชญาลัทธิอัตถิภาวนิยม (*EXISTENTIALISM*). กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา. (2544). แปล แปลง และแปรรูป บทละคร. กรุงเทพมหานคร: ศยาม.
- จิรายุทธ์ สินธุ์พันธุ์. อาจารย์สาขาวิชาวาริชวิทยา/สื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- เจตนา นาควัชระ. (2542). ทฤษฎีเบื้องต้นแห่งวรรณคดีไทย. กรุงเทพมหานคร: ดวงกมล.
- ฉลอง สุนทรนนท์. (2547). การออกแบบนิเทศศิลป์1. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ชยันต์ ไชยพร. นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ชโลธร จันทะวงศ์. อาจารย์สาขาวิชาวาริชวิทยา/สื่อสารการแสดง มกาวิชวิทยาลัยสยาม. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ชัตสนีย์ สินธุสุนท์. (2532). วรรณคดีที่ศนา. โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารไม่ตีพิมพ์).
- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2548). การวิจัยทางศิลปะ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชาติยา แก้วโย. ช่างภาพอิสระ. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชชัยม. (2545). อ่าน(ไม่)เอาเรื่อง. กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- โชคก ปัญญาวารนันท์. (2554). ผลของภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวประกอบบทเรียนผ่านเว็บไซต์ที่มีต่อความเข้าใจในการเรียนเรื่อง การเปิดรับแสง ในวิชาการถ่ายภาพเบื้องต้นของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวุฒิ สิงห์หนองสง. อาจารย์สาขาวิชาการถ่ายภาพ มหาวิทยาลัยสยาม. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- เถกิง พัฒโนภาส. (2551). สัจศาสตร์ กับ ภาพแทนความหมาย. วารสารวิชาการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 1(01), 35-50.
- ทวีศักดิ์ บุญเกิด. อาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (18 มิถุนายน 2558). สัมภาษณ์.
- ทองมา อรุณรสี (แสงอรุณ); พระมหา. (2553). การศึกษาวิเคราะห์ปรัชญาการศึกษาของสำนักอัตถิภาวนิยม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาปรัชญา มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- ธนพงษ์ สีสันติวิภากรณ์. นิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ธวัช คำสอาด. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ธีรศักดิ์ ดุลประภา. (255). การสร้างสื่อประสม เรื่อง การจัดการองค์ประกอบของการถ่ายภาพ. มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย.
- ธีรา สุขสวัสดิ์ ณ อยู่ธยา. (2547). เสียงจากความเงียบ สัมพันธ์บท “สุชาติ สวัสดิ์ศรี”. กรุงเทพมหานคร: สายธาร.
- นภณันท์ จูเปีย. ช่างภาพอิสระและนิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- นันทพร ดิลกานนท์. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- นิธิ นิธิเอียวสกุล. นักเขียนและผู้เขียนขอบงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ประเสริฐ พิษยะสุนทร. (2555). ศิลปะและการออกแบบเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปอรัณม์ ยอดเณร. อาจารย์สาขาวิชาชาวทวิทยา/สื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- พงษ์กรณ์ วีรพิพรรธน์. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525). กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- พจนานุกรมศัพท์ปรัชญา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2548). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- พรเทพ เพชรสัมฤทธิ์. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- พรพรรณ อาทิตยตั้ง. (2555). สภาพปัญหาสังคม. วันที่เข้าถึงข้อมูล 7 ตุลาคม 2557, แหล่งที่มา <http://luck507.blogspot.com/2012/07/blog-post.html>
- พรสวรรค์ วัฒนางกูร. (2552). การเดินทางข้ามพรหมแดน-จากวรรณกรรมสู่แผ่นฟิล์ม : โรแมนติก"ความตายที่เวนิส". กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พศิน ศรีพนารัตนกุล. นิสิตปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- พินิจ รัตนกุล. (2556). ปรัชญาแห่งความไร้เหตุผล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สามัญชน.

- พิพัฒน์ นพศิริวงศ์. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ภัทรรัตน์ พันธุ์ประสิทธิ์. (2554). จากสยามยุคปฏิรูปประเทศถึงสังคมไทยสมัยโลกาภิวัตน์: ผู้หญิงไทยยังคงเหมือนเดิม. วันที่เข้าถึงข้อมูล 5 กรกฎาคม 2558, แหล่งที่มา
<http://www.prachatai.com/journal/2011/03/33475>
- ไมเยอร์ ราล์ฟ. (2540). พจนานุกรมศัพท์และเทคนิคทางศิลปะ (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์, แปล). กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (งานต้นฉบับพิมพ์ในปี 2512).
- รัชฎาวรรณ รองทอง. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- รุจยา อาภากร. (2557). มิติทางเพศในโลกสมัยใหม่. วันที่เข้าถึงข้อมูล 5 กรกฎาคม 2558, แหล่งที่มา
<http://www.human.cmu.ac.th/courseonline/huge/050104/page104.php>
- เรวดี พจนบรรพต. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- วณิชชา ภราดรสุธรรม. อาจารย์สาขาวิชาวาทวิทยา/สื่อสารการแสดง มหาวิทยาลัยสยาม. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- วรวุฒิ วีระไชย. (2538). ทฤษฎีการถ่ายภาพ (*THE SCIENCE OF PHOTOGRAPHY*). กรุงเทพมหานคร: PHOTO&LIFE HOUSE.
- วริตดา ศรีรัตน์. อาจารย์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (17 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- วันชาติ ชาญวิจิตร. (2554). การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทางจริยศาสตร์ในงานวรรณกรรมของอัลแบร์ กามูส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิษุฒม์ ปุชิตาการ. (2556). สัมพันธ์บทข้ามสื่อและข้ามวัฒนธรรมเรื่อง ริง ในนวนิยาย ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และหนังสือการ์ตูน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทย์ วิศทเวทย์. (2547). ปรัชญาทั่วไป มนุษย์ โลก และความหมายของชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพมหานคร อักษรเจริญทัศน์.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (2544). วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: ธรรมชาติ.
- วิมลีน มีศิริ. (2551). หนังสือภาพ: โครงสร้างการเล่าเรื่องกับการสื่อสารความหมายสำหรับเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วีรพร นิติประภา. นักเขียนและนักออกแบบและกำกับศิลป์. (17 มิถุนายน 2558). สัมภาษณ์.
- วีราศินี โภคสุวรรณ. (2550). อิทธิพลของปรัชญาอัตถิภาวนิยมในงานของนิทซ์เซ่ที่มีต่อวรรณกรรมของเฮอรัมันน์ เฮสเส. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาและภาควิชาปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วุฒิ วัฒนสิน. (2552). ประวัติศาสตร์ศิลปะ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สิปประภา.
- ศรายุทธ กุลราช. นักสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ศรุต ศิลแจ่มใส. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- ศักดิ์ชัย นิรัฐทวี. (2520). วิวัฒนาการความคิดเรื่องเสรีภาพ และความรับผิดชอบในปรัชญาของ ชาร์ต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมรรถพล วิทวัสกุล. (14 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- สมาน เฉดระการ. (2542). การถ่ายภาพเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 33. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

- สุกัญญา สมไพบูลย์. อาจารย์สาขาวิชาพาณิชยศาสตร์/สื่อสารการแสดงผล คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (13 มิถุนายน 2558). เสวนา.
- สุจิตรา จรจิตร. (2547). มนุษย์กับวรรณกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สุทธิศักดิ์ เพ็ชรเสน. (2550). ออกแบบภาพประกอบเรื่องสั้นโดยเทคนิคการถ่ายภาพจาก *Props* อวัยวะมนุษย์ ประกอบเรื่องสั้นเรื่อง วิปลาสมাত্রกรรม ตอน ตึกตามมนุษย์. โครงการพิเศษศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- สุพัตรา คำแก้ว. (2554). แนวคิดเรื่องมนุษย์ของอัลแบร์ กามูส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาปรัชญา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุริยัน หนั่นคุณ. (2553). เรื่องย่อมนุษย์สองหน้า อัลแบร์ กามู และบทวิเคราะห์วิจารณ์ เรื่องย่อมนุษย์สองหน้า. วันที่เข้าถึงข้อมูล 26 กุมภาพันธ์ 2557, แหล่งที่มา <http://admissionss.blogspot.com/2010/01/albert-camus-nobel-prize.html>
- เสถียรโกเศศ; พระยาอนูมานราชชน. (2515). การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์. กรุงเทพมหานคร: รุ่งวัฒนา.
- อัลแบร์ กามูส์. (2553). คนนอก. (อำพรธม โอตระกูล, แปล). กรุงเทพมหานคร: สามัญชน. (งานต้นฉบับพิมพ์ในปี 2485).
- อัลแบร์ต กามูส์. (2518). มนุษย์สองหน้า = *The fall*. พิมพ์ครั้งที่ 2. (ตุลจันทร์, แปล). พระนคร: ดวงกมล. (งานต้นฉบับพิมพ์ในปี 2499).
- โอปIRON. (2552). *Macrophotography* สรรค์สร้างภาพประทับใจของโลกใบเล็ก ๆ. กรุงเทพมหานคร: โปรวีชั่น.
- ไอที24ชั่วโมง. (2556). Thailand Zocial Awards 2014 เผยสถิติบนโลกออนไลน์และพฤติกรรมการใช้ Social Network ของไทย. วันที่เข้าถึงข้อมูล 20 กุมภาพันธ์ 2557, แหล่งที่มา <http://www.it24hrs.com/2014/thai-social-network-2014/>
- อิเดกิ อิราอิชิ. (2543). อรรถกถาในวรรณกรรมของเค็นซะบุโร โอเอะ กับชาติ กอบจิตติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาและภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม

วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์

ณ ห้องสุนทรียสนทนา (Dialogue Zone)

ภาควิชาภาษาไทยและสื่อสารการเสด็จ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความในช่องว่าง

1. รอบที่ร่วมอ่าน 13 มิถุนายน 2558 14 มิถุนายน 255

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม

2. เพศ ชาย หญิง
3. อายุ น้อยกว่า 18 ปี 18-22 ปี 23-27 ปี
 28-32 ปี 33-37 ปี 38-42 ปี
 43-47 ปี 47 ปีขึ้นไป
4. ระดับการศึกษา มัธยมศึกษา..... โรงเรียน.....
 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า..... คณะ.....
 สูงกว่าปริญญาตรี (โปรดระบุ.....)
 อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลและความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่าย

5. ท่านได้รับข่าวสารว่ามีการแสดงนี้จากช่องทางใด

- Facebook โปสเตอร์
 เพื่อน / คนรู้จักแนะนำ อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

6. ท่านรู้จักอัลแบร์ กามูส์หรือไม่

- รู้จัก ไม่รู้จัก ไม่แน่ใจ (โปรดระบุ.....)

7. ท่านเคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์หรือไม่

- เคย ไม่เคย ไม่แน่ใจ (โปรดระบุ.....)

ถ้าเคย ท่านเคยอ่านเรื่องอะไร

8. หลังจากได้ร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก” และ “มนุษย์สองหน้า” แล้ว ท่านอยากอ่านนวนิยายของอัลแบร์ กามูส์เพิ่มขึ้นหรือไม่

- อยาก เพราะ
- ไม่อยาก เพราะ

ส่วนที่ 2.1 ข้อมูลและความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง คนนอก

9. ท่านขึ้นข้ออะไรในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก” (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ถ้อยคำประกอบเรื่อง การออกแบบภาพถ่าย
- ลักษณะการนำเสนอ เนื้อเรื่อง
- อื่นๆ โปรดระบุ

10. ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก”

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง					
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจในนวนิยาย					
การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง					
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย					
ความเหมาะสมของถ้อยคำประกอบภาพถ่าย					
การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง					
การอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายด้วยตนเอง					
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง					

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
องค์ประกอบของภาพสื่อ ความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง					
สุนทรียภาพในการอ่าน วรรณกรรมภาพถ่าย					
ระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรม ภาพถ่าย					

11. ความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก”

ประเด็นความคิด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบ ของสังคม					
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่า ตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น					
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้น ล้วนแต่ไร้ความหมาย					
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในสังคม บิดเบี้ยวไว้แก่นสาร					
การถือคุณค่าของความดีมาก เกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง					
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ใน สังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์					
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ ชีวิต					
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพ สังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ					

ความรู้สึก/ความเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง คนนอก

สิ่งที่ประทับใจ / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 2.2 ความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง มนุษย์สองหน้า

12. ท่านชื่นชอบอะไรในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “มนุษย์สองหน้า” (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ถ้อยคำประกอบเรื่อง
- การอ่านแบบ Reading aloud
- เนื้อเรื่อง
- การออกแบบภาพถ่าย
- ลักษณะการนำเสนอ
- อื่นๆ (โปรดระบุ

13. ทัศนคติต่อองค์ประกอบในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “มนุษย์สองหน้า”

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง					
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจในนวนิยาย					
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย					
ความเหมาะสมของถ้อยคำประกอบภาพถ่าย					
การอ่านออกเสียง/การใช้เสียงในการอ่านเชิงตีความ					
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง					

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
องค์ประกอบของภาพสื่อ ความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง					
หยตน้ำสามารถดำเนินเรื่องได้					
สุนทรียะในการรับชมวรรณกรรม ภาพถ่าย					
ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรม ภาพถ่าย					

14. ความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง
“มนุษย์สองหน้า”

ประเด็นความคิด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบ ของสังคม					
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่า ตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น					
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้น ล้วนแต่ไร้ความหมาย					
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในสังคม บิดเบี้ยวไว้แก่นสาร					
การถือคุณค่าของความดีมาก เกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง					
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ใน สังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์					

ประเด็นความคิด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ชีวิต					
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพสังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ					

ความรู้สึก/ความเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง มนุษย์สองหน้า

สิ่งที่ประทับใจ / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม

วรรณกรรมภาพถ่ายแนวอัตถิภาวนิยมจากนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์

วันพุธที่ 17 มิถุนายน 2558 ณ ห้องปฏิบัติการการแสดง

ภาควิชาภาษาไทยและสื่อสารการศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความในช่องว่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ น้อยกว่า 18 ปี 18-22 ปี 23-27 ปี
 28-32 ปี 33-37 ปี 38-42 ปี
 43-47 ปี 47 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา มัธยมศึกษา..... โรงเรียน.....
 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คณะ.....
 สูงกว่าปริญญาตรี (โปรดระบุ.....)
 อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลและความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่าย

4. ท่านได้รับข่าวสารว่ามีการแสดงนี้จากช่องทางใด
 Facebook โปสเตอร์
 เพื่อน / คนรู้จักแนะนำ อื่นๆ (โปรดระบุ.....)
5. ท่านรู้จักอัลแบร์ กามูส์หรือไม่
 รู้จัก ไม่รู้จัก ไม่แน่ใจ (โปรดระบุ.....)
6. ท่านเคยอ่านงานประพันธ์ของอัลแบร์ กามูส์หรือไม่
 เคย ไม่เคย ไม่แน่ใจ (โปรดระบุ.....)

ถ้าเคย ท่านเคยอ่านเรื่องอะไร

7. หลังจากได้รับชมวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก” และ “มนุษย์สองหน้า” แล้ว ท่านอยากอ่านนวนิยายของ อัลแบร์ กามูส์เพิ่มขึ้นหรือไม่

- อยาก เพราะ
- ไม่อยาก เพราะ

ส่วนที่ 2.1 ข้อมูลและความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง คนนอก

8. ท่านชื่นชอบอะไรในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก” (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ถ้อยคำประกอบเรื่อง การออกแบบภาพถ่าย
- ลักษณะการนำเสนอ เนื้อเรื่อง
- อื่นๆ โปรดระบุ

9. ความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในร่วมอ่านวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก”

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง					
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจในนวนิยาย					
การใช้ภาพผู้หญิงเป็นตัวละครดำเนินเรื่อง					
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย					
ความเหมาะสมของถ้อยคำประกอบภาพถ่าย					
การใช้สรรพนาม “ฉัน” ของตัวละครเอกสามารถสร้างความรู้สึกไม่จำเพาะเจาะจง					
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง					
องค์ประกอบของภาพสื่อความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง					

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
สุนทรียภาพในการอ่าน วรรณกรรมภาพถ่าย					
ระยะเวลาในการอ่านวรรณกรรม ภาพถ่าย					

10. ความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “คนนอก”

ประเด็นความคิด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือ ชนบของสังคม					
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่า ตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น					
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้น ล้วนแต่ไร้ความหมาย					
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในสังคม บิดเบี้ยวไร้อันตรธาน					
การถือคุณค่าของความดีมาก เกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง					
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ใน สังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์					
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ ชีวิต					
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพ สังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ					

ความรู้สึก/ความเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่าย เรื่อง คนนอก

สิ่งที่ประทับใจ / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 2.2 ความคิดเห็นต่อวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง มนุษย์สองหน้า

11. ท่านชื่นชอบอะไรในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “มนุษย์สองหน้า” (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ถ้อยคำประกอบเรื่อง การออกแบบภาพถ่าย
- ลักษณะการนำเสนอ เนื้อเรื่อง
- อื่นๆ (โปรดระบุ

12. ทักษะที่ต้องประกอบในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง “มนุษย์สองหน้า”

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถของภาพถ่ายในการเล่าเรื่อง					
ภาพถ่ายช่วยเพิ่มความสนใจในนวนิยาย					
การให้ความหมายของสีในภาพถ่าย					
ความเหมาะสมของถ้อยคำประกอบภาพถ่าย					
วรรณกรรมภาพถ่ายช่วยให้เข้าถึงแก่นความคิดของเรื่อง					

องค์ประกอบต่าง ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
องค์ประกอบของภาพสื่อ ความหมายสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง					
หยดน้ำสามารถดำเนินเรื่องได้					
สุนทรียะในการรับชมวรรณกรรม ภาพถ่าย					
ระยะเวลาในการแสดงวรรณกรรม ภาพถ่าย					

13. ความคิดเห็นต่อการนำเสนอประเด็นความคิดที่ปรากฏในการแสดงวรรณกรรมภาพถ่ายเรื่อง
“มนุษย์สองหน้า”

ประเด็นความคิด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การตั้งคำถามต่อคุณค่า หรือชนบ ของสังคม					
มนุษย์เราไม่ได้มีหรือไม่มีคุณค่า ตามที่ยกย่องหรือกำหนดขึ้น					
คุณค่าต่างๆ ที่สังคมยกย่องกันนั้น ล้วนแต่ไร้ความหมาย					
การให้เหตุผลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในสังคม บิดเบี้ยวไว้แก่นสาร					
การถือคุณค่าของความดีมาก เกินไปทำให้มนุษย์ติดบ่วง					
หน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ศาสนา และกฎเกณฑ์ต่างๆ ใน สังคมล้วนแต่ครอบงำมนุษย์					
การขบถเป็นการคืนศักดิ์ศรีให้แก่ ชีวิต					
ความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพ สังคมปกติคือที่มาของอิสรภาพ					

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปณิตตา จันทร์อร่าม เกิดที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาพฤกษศาสตร์ มีความสนใจในศิลปะการถ่ายภาพตั้งแต่เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา และเริ่มสนใจงานเขียนหลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จึงเข้าศึกษาต่อหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในกลุ่มวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรีย์และบันเทิงคดี

